

ТАХЕРЕ МАФИ РАЗБИЙ МЕ

Част 1 от „Хрониките на Джулиет“

Превод от английски: Цветелина Тенекеджиева, 2014

chitanka.info

*На родителите ми и на моя съпруг, защото, когато ти
казах, че искам да докосна луната, ти ме хвана за ръка,
прегърна ме силно и ме научи да летя.*

*На две пътеки се натъкнах във
гората
и по неотъпканата тръгнах,
решавайки съдбата си така.*

Робърт
Фрост,
„Неизбраната
пътека“

ПЪРВА ГЛАВА

Заклучена съм от 264 дни.

Нямам друга компания освен малко тефтерче, счупена химикалка и цифрите в главата ми. 1 прозорец. 4 стени. 1,5 квадратни метра пространство. Десетки букви от азбука, която не съм произнасяла на глас от 264 дни на пълно уединение.

6336 часа, откакто за последно докоснах друго човешко същество.

— Скоро ще имаш ~~съквартирантка~~ съквартирантка — казват ми.

— ~~Дано изгнеш на това място~~ Заради добро поведение — казват ми.

— ~~Поредната откачалка, също като теб.~~ Край на изолацията ти — казват ми.

Те са пасмината на Възобновителите. Институцията, която уж трябваше да избави умиращото ни общество. Същите онези хора, които ме изтръгнаха от дома ми и ме хвърлиха в лудница заради нещо извън контрола ми. Никого не го е грижа, че изобщо не подозирах на какво бях способна. Че не знаех какво правя.

Нямам представа къде се намирам.

Знам единствено, че ме взе човек с бял микробус и пътят дотук беше 6 часа и 37 минути. Знам, че бях закопчана с белезници за седалката. Знам, че после ме овързаха с каиши за стола. ~~Знам, че родителите ми дори не си направиха труда да се сбогуват с мен.~~ Знам, че не плаках, докато ме отвеждаха от дома.

Знам, че небето се сгромолясва всеки ден.

Слънцето се гмурва в океана и опръсква света извън прозореца ми в кафяви и червени, и жълти, и оранжеви краски. Милион листа напускат сто различни клона, яхнали вятъра, и запърхват, носени от фалшивото обещание за полет. Но повоят улавя изсъхналите им криле само за да ги тласне към земята забравени и да ги превърне в килим за войниците, стоящи на пост отдолу.

Според учените вече нямало толкова дървета колкото преди. Разправят, че едно време светът ни тънел в зеленина. Облаците ни били бели. Слънцето ни винаги излъчвало от добрата светлина. Само че моите спомени за този свят са много бледи. Не си спомням кой знае колко от него. Вече познавам единствено живота, който ми натрапиха. А той е само отглас от миналото.

Притискам длан към стъклото на малкото прозорче и усещам как студът я грабва в така познатата ми прегръдка. И двамата сме сами, животът и на двама ни се обуславя от липсата на нещо.

Грабвам почти безполезната химикалка с нищожно количество мастило, което се научих да разпределям по дни, и впервам поглед в нея. Размислям. Отказвам се да влагам усилие в разни писания. Присъствието на съкилийничка може да се окаже промяна към добро. Разговорите с истинско човешко същество могат да ми донесат утеха. Заемам се да упражнявам гласа си, да оформям с устни познатите думи, превърнали се в непознати за устата ми. Упражнявам се цял ден.

Изненадана съм, че помня как се говори.

Смачквам малкото си тефтерче на топка и го пъхвам в стената. Надигам се до седнало положение върху покритите с изтънял плат пружини на матрака, върху който съм принудена да спя. И започвам да чакам. Поклащам се напред-назад и чакам.

Чакам твърде дълго и се унасям в сън.

Отварям очи, а пред мен — две очи, две устни, две уши, две вежди.

Потискам писъка си и импулса си да побягна, вцепеняващ ужас парализира крайниците ми.

— Ти си м-м-м...

— А ти си момиче. — Той вирва едната си вежда. Отдръпва лице от моето. Устните му са разтегнати, но не се усмихва, и ми се иска да заплача, очите ми, отчаяни, потресени, се стрелват към вратата, която съм се мъчила да отворя безброй пъти. Заклучили са ме с момче. Момче.

Божичко.

Искат да ме убият.

Правят го нарочно.

Да ме измъчват, да ме изтезават, да ме държат будна нощем. Ръцете му са татуирани, ръкавите му стигат до лактите. На едната му вежда е имало пиърсинг, който сигурно са махнали. Тъмносини очи тъмнокестеняви коси остро изразена долна челюст здраво жилесто тяло. ~~Очарователен.~~ Опасен. Страховит. Ужасяващ.

Той прихва в смях, а аз се свличам от леглото и се скатавам в ъгъла на стаята.

Той грабва тънката възглавница от леглото, което тикнаха в празната част на помещението същата сутрин и чиито мизерен матрак и протритото одеяло няма да стигнат и за горната част на тялото му. Поглежда към моето легло. Поглежда и към своето.

Съединява ги с една ръка. С крак избутва двете метални рамки към своята част на стаята. Опъва се върху двата матрака, набухва моята възглавница и я пъхва под главата си. Междувременно цялото ми тяло е започнало да трепери.

Прехапвам устна и се мъча да изчезна в тъмния ъгъл.

Той открадна леглото ми одеялото ми възглавницата ми.

Вече имам само пода.

Вече ще имам само пода.

Няма да му се опълча, защото съм твърде вцепенена твърде парализирана твърде напласена.

— Та, значи, ти си... какво? Побъркана? Затова ли си тук?

~~Не съм побъркана.~~

Той се понадига, колкото да ме погледне в лицето. И пак се изсмива.

— Няма да ти направя нищо.

~~Иска ми се да му повярвам.~~ Не му вярвам.

— Как се казваш? — пита ме той.

~~Не ти влиза в работата. Ти как се казваш?~~

Чувам как въздъхва подразнено. Чувам как се обръща в леглото си, половината от което някога беше мое. Не мигвам цяла нощ. Седя със свити до брадичката си колене, обгърнала с ръце кльощавото си тяло, а дългата ми кестенява коса е единствената преграда помежду ни.

Няма да заспя.

Не мога да заспя.

Не искам да чувам онези писъци отново.

ВТОРА ГЛАВА

Аромат на дъжд изпълва сутринта.

Стаята е пропита с миризма на мокри камъни, разровена почва, въздухът е влажен като в гората след дъжд. Вдишвам дълбоко и отивам на пръсти до прозореца, за да притисна нос към хладната му повърхност. Усещам как дъхът ми замъглява стъклото. Затварям очи и се заслушвам в кроткото трополене сред вятъра. Дъждовните капки са единственото нещо, което ми напомня, че сърцето на облаците още тупти. Че моето още тупти.

Дъждовните капки винаги са ме карали да се замисля.

Мисля си как непрекъснато падат, сами се препъват, чупят краката си и забравят парашутите си, политайки от небето към неясна съдба. Все едно че някой изпразва джобовете си над земята и като че ли не го е грижа къде ще се поръси съдържанието им, не го е грижа, че дъждовните капки се пръсват при сблъсъка си със земята, разбиват се, ударят ли пода, че хората проклинат деня, в който капките дръзнат да похлопат на вратата им.

Аз съм дъждовна капка.

~~Родителите ми ме изтръскаха от джобовете си и ме оставиха да се изпаря на бетонната площадка.~~

През прозореца виждам, че не сме далеч от планината и определено сме близо до водата... но май в наши дни всичко е близо до водата. Просто не знам от коя страна се намираме. В коя посока сме обърнати. Вдигам присвити очи към ранната сутрешна светлина. Някой отново е взел слънцето и го е забол с игла на небето, само дето всеки ден е малко по-ниско от предишния. То е като нехаен родител, който те познава само наполовина. Никога не му хрумва, че липсата му променя хората. Че сме много различни в тъмното.

Внезапното раздвижване зад мен ми подсказва, че Съкилийник е буден.

Извъртам се, сякаш отново са ме хванали да крада храна. Случвало ми се е един-единствен път, а родителите ми не ми

повярвах, като им казах, че не е за мен. Уверих ги, че просто съм искала да спася уличните котки, живеещи зад ъгъла, ала те не можеха да си представят, че съм достатъчно човечна, че да ми е жал за котка. Изключено. Невъзможно за ~~нещо~~ някого като мен. Но като се замисля, те никога не вярвах на нито една моя думичка. Именно затова съм тук.

Съкилийник ме изучава с поглед.

Снощи заспа с дрехи. Облечен е в тъмносиня тениска и груби бежови панталони, натъпкани във високи черни кубинки.

Аз пък нося излинял памучен плат по краиците си и румени рози по страните си.

Погледът му проследява силуета ми и бавното движение на очите му кара сърцето ми да запрепуска. Улавям розовите листенца, докато се ронят от бузите ми и се реят надолу покрай тялото ми, обвивайки ме с нещо, което ми напомня липсата на смелост.

Престани да ме гледаш, това искам да кажа.

Престани да ме докосваш с поглед и дръж ръцете си настрани и моля те и моля те и моля те...

— Как се казваш? — Наклонът на главата му разпуква гравитацията надве.

Увисвам безпомощно в мига. Примигвам и сдържам дъха си.

Той помръдва и очите ми се разбиват на хиляди парченца, започват да рикошират из стаята, улавяйки милион кадри; милион откъслечи от времето. Трепкащи картини, избледнели от старост, замръзнали мисли, кръжащи несигурно из мъртвото пространство, вихрушка от спомени, прорязващи душата ми. ~~Напомня ми на човек, когото познавах някога.~~

Едно рязко вдишване, и шокът ме връща в реалността.

~~Дотук с блиновете.~~

— Защо си тук? — питам аз пукнатините в бетонната стена. 14 пукнатини в 4 стени с хиляда нюанса на сивото. Подът, таванът: всичките са направени от едно и също парче камък. Жалките рамки на леглата: сглобени от стари водопроводни тръби. Малкото квадратно прозорче: твърде дебело, за да го разбия. Надеждата ми е изчерпана до последна капка. Очите ми са замъглени и болезнени. Пръстът ми рисува лениво по студения под.

Седя на земята, където мирише на лед, метал и пръст. Съкилийник е седнал по турски срещу мен, кубинките му са прекалено

лъскави за това място.

— Боиш се от мен. — Гласът му няма форма.

Пръстите ми смогват да се свият в юмрук.

— Боя се, че грешиш.

Може и да лъжа, но това не му влиза в работата.

Той изсумтява и звукът отеква в мъртвия въздух помежду ни. Аз не вдигам глава. Не посрещам погледа, който ме пробива като свредел. Вкусвам застоялия, похабен кислород и въздъхвам. В гърлото ми е заседнало нещо познато, нещо, което съм се научила да преглъщам.

Две почуквания на вратата вкарват емоциите ми в релси.

Той скача на крака.

— Няма никого — казвам му. — Това е просто закуската ни. — Изяла съм 264 закуски, а още не знам каква е храната. Мирише отблъскващо на химикали, безформена буца, вечно клоняща към някоя крайност. Един път е прекалено сладка, друг път прекалено солена, но неизменно е отвратителна. В повечето случаи съм твърде изгладняла, за да ми прави впечатление.

Чувам как се поколебава едва за момент, преди да запристъпва към вратата. Плъзва вратичката на малкия процеп и надниква към свят, който вече не съществува.

— *Мамка му!* — Хвърля подноса през отвора и веднага лепва длан върху тениската си. — *Мамка му, мамка му!* — Свива пръсти в стегнат юмрук и стисва челюсти. Изгорил е ръката си. Щях да го предупредя, ако смятах, че ще ме послуша.

— Трябва да изчакаш поне три минути, преди да докоснеш подноса — казвам на стената. Не поглеждам към бледите белези, украсяващи малките ми ръце, към следите от изгаряния, които никой не ме беше научил да избягвам. — Мисля, че го правят нарочно. — Добавям тихо.

— О, значи, днес говориш с мен? — Ядосан е. Очите му просветват, преди да извърне поглед, и ми става ясно, че е най-вече засрамен. Все пак е мъжкар. Твърде голям мъжкар, за да допуска глупави грешки пред момиче. И да показва, че го боли.

Свивам устни и отправям поглед през малкото квадратно стъкло, което наричат прозорец. Не са останали много животни, но съм чувала истории за летящи птици. Може би един ден ще зърна някоя с очите си. В наши дни историите са толкова разкрасени, че почти не са за

вярване, но не от един човек съм чувала, че е виждал летяща птица през последните няколко години. Затова следя какво се случва отвъд прозореца.

Днес ще видя птица. Ще бъде бяла с корона от златисти шарки върху главата си. И ще лети. Днес ще видя птица. Ще бъде бяла с корона от златисти шарки върху главата си. И ще лети. Днес ще видя...

Ръката му.

Върху мен.

Връхчетата на два пръста докосват облеченото ми рамо за по-малко от секунда и всеки мускул, всяко сухожилие в тялото ми се напруга и сякаш се стяга като възел около гръбнака ми. Стоя съвсем неподвижно. Не помръдвам. Не дишам. Може би, ако изобщо не се раздвижа, чувството ще остане у мен завинаги.

~~Никой не ме е докосвал от 264 дни.~~

Понякога си мисля, че самотата ще изригне през кожата ми, и понякога не знам дали истеричните крясъци и плач, и смях ми помагат изобщо. Понякога имам толкова отчайваща нужда да докосвам да бъда докосвана *да чувствам*, че усещам как ще политна от някоя скала в друга вселена, където никой никога няма да ме открие.

Не ми се струва невъзможно.

Крещя от години, а никой никога не ме е чувал.

— Не си ли гладна? — Гласът му е по-кротък вече, малко тревожен дори.

~~Гладувам от 264 дни.~~

— Не. — Думата напуска устните ми като пресекнало издихание и аз се обръщам, а не бива, но го правя, и той се вижда в мен. Изучава ме с поглед. Устните му са едва-едва разделени, отпуснал е ръце до тялото си, примигва объркано.

Нещо ме блъсва в стомаха.

Очите му. Има нещо в очите му.

~~Това не е той не е той не е той не е той не е той.~~

Изтласквам думата от главата си. Затварям вратата. Завъртам ключа докрай.

Чернилката ме поглъща в недрата си.

— Ехо...

Очите ми се отварят внезапно. Като два разбити прозореца изпълват устата ми с натрошено стъкло.

— Какво има? — Гласът му е неуспешен опит за равнодушие, напрегнат опит за апатия.

~~Нищо.~~

Съсредоточавам се в прозрачното квадратче, натрапено между мен и свободата ми. Искам да разруша този бетонен свят, да го запрата в небитието. Искам да съм по-голяма, по-добра, по-силна.

~~Искам да съм бясна-бясна-бясна.~~

Искам да съм птицата, отлетяла надалеч.

— Какво пишеш? — Проговаря отново Съкилийник.

~~Тези думи са повръщано.~~

~~Химикалката в разтрепераната ми ръка е хранопроводът ми.~~

~~Листът хартия е порцелановата тоалетна чиния.~~

— Защо не отговаряш? — Той е твърде близо твърде близо твърде близо.

Никой никога не е твърде близо.

Поемам си рязко дъх и чакам да се отдалечи като всички останали в живота ми. Не откъсвам очи от прозореца и обещанието отвъд него. Обещанието за нещо по-стойностно, по-важно, за причина в костите ми да се наслаява тази лудост, за отговор относно неспособността ми да направя нещо, без да унищожа всичко. Ще видя птица. Ще бъде бяла с корона от златисти шарки върху главата си. И ще лети. Днес ще видя птица. Ще бъде...

— Ехо...

— Не можеш да ме докосваш — проронвам аз. Не му казвам, че всъщност лъжа. Никога няма да му кажа, че може да ме докосва. Искам да му кажа: *Моля те, докосни ме.*

Но когато хората ме докосват, се случват разни неща. Странни неща. Лоши неща.

Мъртвешки неща.

Не си спомням топлотата на ничия прегръдка. Ръцете ме болят от неизбежната ледовитост на уединението. Собствената ми майка не можеше да ме вземе в обятията си. Баща ми не можеше да стопли премръзналите ми ръце. Живея в един празен свят.

Здравей.

Свят.

Ще ме забравиш.

Чук-чук.
Съкилийник скача на крака.
Време е за душ.

ТРЕТА ГЛАВА

Вратата се отваря, а отвъд нея — бездна.

Няма цвят, няма светлина, няма надежда за нещо различно от същински ужас от другата ѝ страна. Няма думи. Няма напътствия. Просто отворена врата, която значи едно и също всеки път.

Съкилийник има въпроси.

— Какво се случва тук, по дяволите? — Погледът му прескача от мен към илюзията за възможно бягство. — Пускат ли ни?

~~Никога няма да ни пуснат.~~

— Време е за душ.

— Душ ли? — Гласът му е загубил интонацията си, но в него още се долавя жилка на любопитство.

— Нямаме много време — казвам му. — Трябва да побързаме.

— Чакай малко, как така? — Той се пресяга да сграбчи ръката ми, но аз се отдръпвам. — Но навън няма никаква светлина... как ще виждаме накъде вървим?

— Побързай. — Забивам поглед в пода. — Хвани се за ръба на тениската ми.

— Какви ги бръщолевиш...?

От далечината долита вой на сирена. Дочува се и бръмчене, усиливащо се с всяка изминала секунда. Не след дълго цялата килия закънтява от алармата и вратата започва да се затваря. Сграбчвам го за тениската и го издърпвам в тъмнината до мен.

— Не. Казвай. И дума.

— Но ка...?

— *Нито дума* — изсъсквам аз. Дръпвам го за тениската, нареждам му да ме последва и тръгвам през лабиринта на психиатричната болница. Тя е дом, център за проблемни младежи, за изоставени деца от разбити семейства, убежище за душевноболните. Тя е затвор. Почти не ни хранят и никога не се виждаме едни други, освен в редките изблици на светлина, които понякога се прокрадват в стъклениите цепки, наречени прозорци. Нощите са прорязвани от

писъци и тежки вопли, стенания и изтерзани крясъци, звуците от разкъсване на плът и чупене на кости — насилствено или по собствена воля, един бог знае. Прекарах първите три месеца в компанията на собствената ми смрад. Никой не ми каза къде се намират тоалетните и душовите. Никой не ми каза как действа системата. Никой не ти проговаря, освен за да ти съобщи някоя лоша новина. Никой никога не те докосва. Момчетата и момичетата никога не се откриват едни други.

Никога... освен вчера.

Това не може да е съвпадение.

Очите ми започват да се пригаждат към булото на изкуствената нощ. Пръстите ми опипват грубите стени на коридорите, а Съкилийник не проронва и дума. Почти се гордея с него. По-висок е от мен с трийсетина сантиметра, тялото му е стегнато и здраво, надарено с мускулатурата и силата на мой връстник. Светът все още не го е пречупил. Каква свобода има в неведението.

— Ка...?

Подръпвам тениската му малко по-силно, за да замълчи. Още не сме извървели коридорите. Странно, но изпитвам нужда да го защитавам — мъжа, който навярно може да счупи гръбнака ми с два пръста. Той не осъзнава, че неведението му го прави уязвим. Не осъзнава, че може да го убият без всякаква причина.

Решила съм да не се боя от него. Че действията му са по-скоро незрели, отколкото заплашителни. ~~Изглежда ми толкова познат толкова познат толкова познат~~. Някога познавах момче със същите сини очи и спомените не ми позволяват да го намразя.

Може би искам да имам приятел.

Два метра, докато усетя как стената става гладка под пръстите ми, и тогава свиваме надясно. Половин метър празно пространство, преди да достигнем дървената врата със счупена дръжка и много трески. Три сърдечни удара, докато се уверя, че сме сами. Един крак напред, за да побутна вратата навътре. Едно тихо изскърцване и пролуката се разширява, а пред очите ми се разкрива единствено въображаема картина за вида на това място.

— Насам — прошепвам.

Дръпвам го към редицата душеве и опипвам пода за парченца сапун, заклепени в сифона. Намирам две късчета, едното два пъти по-голямо от другото.

— Отвори ръка — казвам на тъмнината. — Хлъзгав е. Но не го изпускай. Няма много сапун и днес ни провървя.

Той не отвърща нищо в продължение на няколко секунди и започва да ме тревожи.

— Тук ли си още? — Чудя се дали това не е капан. Дали планът им не е бил именно такъв. Дали не са го изпратили да ме убие под прикритието на тъмнината в това тясно помещение. Никога не съм знаела какво възнамеряват да ми сторят в болницата, дали смятат, че е достатъчно да ме държат заключена, но винаги съм предполагала, че има вероятност да ме убият. Винаги ми се е струвало напълно възможно.

Не че не го заслужавам.

Но съм заключена тук заради нещо, което не сторих умишлено, а като че ли никой не го е грижа, че беше злополука.

~~Родителите ми дори не опитаха да ми помогнат.~~

Не чувам да шуртят душеве и сърцето ми замръзва. Точно това помещение рядко се пълни с хора, но обикновено засичам поне един-двама. Стигнала съм до заключението, че пациентите на болницата или са невменяеми и не могат да стигнат до душовете, или просто нямат желание да се занимават.

Преглъщам сухо.

— Как се казваш? — Гласът му едновременно прорязва въздуха и вътрешния ми монолог. Усещам дъха му много по-близо отпреди. Сърцето ми препуска и незнайно защо не мога да го укротя. — Защо не искаш да ми кажеш името си?

— Отворена ли е ръката ти? — питам аз с изсъхнала уста и дрезгав глас.

Той пристъпва към мен и почти ме е страх да дишам. Пръстите му се тръкват в грубата материя на единственото облекло, което някога ще имам, и аз въздъхвам. Само да не докосва кожата ми. Само да не докосва кожата ми. Само да не докосва кожата ми. Като че ли това е тайната.

Изтънялата ми тениска е прана в твърдата вода на тази сграда толкова много пъти, че я усещам като зеблен чувал върху кожата си. Пускам по-голямото парче сапун в ръката му и започвам да отстъпвам на пръсти.

— Ще ти пусна душа — обяснявам предпазливо, стараейки се да не повишавам глас, за да не ме чуе някой.

— Какво да правя с дрехите си? — Тялото му все още е твърде близо до моето.

Примигвам хиляда пъти в тъмнината.

— Трябва да ги съблечеш.

Смехът му звучи като развеселена въздишка.

— Да, това е ясно. Питам какво да ги правя, докато се къпя.

— Постарай се да не ги мокриш.

Той си поема дълбоко въздух.

— С колко време разполагаме?

— Две минути.

— Божичко, защо не каза по-ра...

Пускам неговия душ, пускам и своя, удавяйки недоволството му в кънтежите от изтормозените кранове.

Движенията ми са механични. Правила съм го толкова много пъти, че вече съм запомнила най-ефективните методи за търкане, плакнене и разпределяне на сапуна между тялото и косата ми. Няма кърпи, затова номерът е да не намокряш прекалено никоя част от тялото си. В противен случай няма да изсъхнеш напълно и ще прекараш следващата седмица на една крачка от гроба заради пневмония. Знам го от личен опит.

След точно 90 секунди вече съм изстискала косата си и отново нахлузвам орфаните си дрехи. Маратонките са единственото ми притежание в относително добро състояние. Тук не се ходи кой знае колко.

Съкилийникът следва примера ми почти незабавно. Радва ме, че се учи така бързо.

— Хвани се за ръба на тениската ми — нареждам му аз. — Трябва да побързаме.

Пръстите му се плъзват по кръста ми за една бавна секунда и ми се налага да прехапя устна, за да притъпя силното чувство, което ме

обзема. Едва не замръзвам намясто. Никой никога не доближава с ръце тялото ми.

Трябва да избързам напред, за да се изплъзна от пръстите му. Той се спуска да ме догони.

Когато най-сетне се завръщаме в капана на познатите четири клаустрофобични стени, Съкилийник не откъсва поглед от мен.

Аз се свивам на топка в ъгъла. Той все още държи леглото ми, одеялото ми, възглавницата ми. Прощавам му за неведението, но май е твърде рано да се сприятеляваме. Може би трябваше да помисля, преди да му помогна. Може би наистина е тук единствено, за да помрачава живота ми. Но ако не се затопля, ще се разболея. Косата ми е подгизнала, а одеялото, в което обикновено я увивам, все още е в неговата част на стаята. Може би продължавам да се страхувам от него.

Вдишвам твърде рязко, вдигам поглед твърде бързо в глухата светлина на деня. Съкилийник е загърнал раменете ми с две одеяла.

Моето.

И неговото.

— Извинявай, че съм такъв задник — прошепва той към стената. Не ме докосва, което ме ~~разочарова~~ радва. ~~Ще ми се да ме докосне.~~ Не бива. Никой никога не бива да ме докосва.

— Аз съм Адам — проронва бавно. Той отстъпва назад, достигайки отсрещния край на стаята. С една ръка избутва моето легло в моята част на помещението.

Адам.

Какво хубаво име. Съкилийник си има хубаво име.

Винаги съм го харесвала, само че не си спомням защо.

Не губя време и моментално се качвам върху едва покритите пружини на матрака ми; толкова съм изтощена, че почти не усещам как металните спирали се опитват да пробият кожата ми. Не съм мигнала от 24 часа. Адам е хубаво име — само това успявам да си помисля, преди умората да парализира тялото ми.

— Май писъците нямат край на това място, а?

~~Писъците са едва началото.~~

— Не — произнасям почти безгласно. Топла вълна облива лицето ми и се радвам, че е твърде тъмно, за да види червенината. Сигурно е чул крясъците ми.

Понякога ми се иска да нямах нужда от сън. Понякога си мисля, че ако застана много, много неподвижно, ако изобщо не помръдвам, нещата ще се променят. Струва ми се, че ако замразя себе си, ще замразя и болката. Понякога не се движа с часове. Не трепвам дори.

Ако времето спре, нищо не може да се обърка.

— Добре ли си? — Гласът на Адам е тревожен. Поглеждам към свитите юмруци от двете страни на тялото му, дълбоката бразда по челото му, напрежението в челюстта му. Същият човек, който открадна леглото и одеялото ми вчера, прекара нощта без нито едно от двете. Толкова наперен и нехаен преди броени часове, а така грижовен и кротък сега. Плаша се, като си помисля колко бързо го е пречупило това място. Питам се какво ли е чул, докато съм спяла?

Ще ми се да можех да му спестя целия ужас.

Нещо се разбива на парчета, изтерзан писък проехтява в далечината. Тези стаи са погребани надълбоко в бетонен гроб, стените са по-дебели от подовите и таваните взети заедно, за да изолират звуците. Щом дочувам агонията, значи, е нетърпима. Всяка нощ наоколо се носят звуци, които не долавям. Всяка нощ се питам дали няма да съм следващата.

— Не си луда.

Очите ми отскачат към него. Той стои с килната настрани глава и със съсредоточени, бистри очи, независимо от тъмната плащаница, която ни обгръща. Поема си дълбока глътка въздух.

— Първоначално си мислех, че всички тук са откачалки — продължава той. — Реших, че са ме заключили в една килия с психопат.

Вдишвам мощна доза кислород.

— Странно. Аз също.

1

2

3 секунди изтичат.

Устните му се разтягат в така широка, така ведра, така ободряващо искрена усмивка, че през тялото ми сякаш прокънтява гръм. Усещам бодж в очите си, а коленете ми омекват. Не съм зървала усмивка от 265 дни.

Адам е на крака.

Подавам му неговото одеяло.

Той го поема само за да ме загърне още по-плътнo с него и гърдите ми внезапно се стягат. Имам чувството, че някой нанизва белите ми дробове на шиш, и тъкмо вземам решението да не помръдвам цяла вечност, когато той проговаря:

— Какво има?

~~Родителите ми спряха да ме докосват още докато се учех да пълзя. Разплаквала съм съучениците си просто хванайки ги за ръка. Учителите ме караха да седя сама, за да не наранявам останалите деца. Никога не съм имала приятел. Никога не съм изпитвала утехата от майчина прегръдка. Никога не съм усещала нежността на бащина целувка. Не съм луда.~~

— Нищо.

Още пет секунди отлитат.

— Може ли да седна до теб?

~~Би било прекрасно.~~

— Не. — Отново се вирам в стената.

Той стисва и отпуска челюстта си. Прокарва пръсти през косата си, а аз чак сега осъзнавам, че не е облякъл тениската си. Толкова е тъмно в килията, че виждам единствено извивките и очертанията на силуета му; луната разполага само с миниатюрно прозорче, за да освети пространството, но забелязвам как мускулите на ръцете му се стягат при всяко негово движение и внезапно пламвам. Огнени пламъци ближат кожата ми, а в стомаха ми бушува стихийна горещина. Всеки сантиметър от тялото му пулсира от мощ, всяка част от него сякаш искри в тъмнината. За седемнайсет години не съм виждала нищо подобно на него. За седемнайсет години не съм общувала с момче на моята възраст. ~~Защото съм чудовище.~~

Затварям очи и стисвам клепачи така, сякаш са зашити.

Чувам скърцането на леглото му, стенанието на пружините под тежестта му. Отлепвам клепачите си и оглеждам пода.

— Сигурно умираш от студ.

— Не. — Силна въздишка. — В интерес на истината направо
горя.

Скачам на крака толкова светкавично, че одеялото се озовава на
пода.

— Да не си болен? — Очите ми проучват лицето му за белези на
треска, но не смея да го доближа. — Вие ли ти се свят? Болят ли те
ставите? — Опитвам да си спомня моите симптоми. Бях прикована към
леглото от собственото си тяло в продължение на седмица. Можех
единствено да пропълзвам до вратата и да забивам лице в храната си.
Дори нямам представа как оцелях.

— Как се казваш?

Беше ми задал същия въпрос три пъти досега.

— Може да си болен — скалъпвам аз.

— Не съм болен. Просто ми е горещо. Обикновено не спя с
дрехи.

Коремът ми отново пламва. Необясним срам прогаря плътта ми.
Не знам къде да дяна погледа си.

Дълбока въздишка.

— Вчера се държах ужасно. Отнесох се с теб много зле и
съжалявам. Не биваше да постъпвам така.

Дръзвам да отвърна на погледа му.

Очите му са със съвършен кобалтов цвят, сини като разцъфваща
синина, бистри и дълбоки... и непоколебими. Челюстта му са стегната,
а чертите на лицето му са изваяно склучени в предпазливо изражение.
Цяла нощ е разсъждавал по въпроса.

— Добре.

— Е, защо не ми кажеш името си? — Привежда се напред и аз
замръзвам намясто.

После се сталям.

Разтапям се.

— Джулиет — прошепвам. — Казвам се Джулиет.

Устните му се отпускат в усмивка, разцепваща гръбнака ми
надве. Той повтаря името ми, сякаш думичката му се струва забавна.
Вълнуваща. Очарователна.

~~За седемнайсет години никой не е произнасял името ми по този начин.~~

ПЕТА ГЛАВА

Не знам кога започна всичко.

Не знам защо започна.

Не знам нищо за нищо, освен за крясъците.

Майка ми крещи, осъзнавайки, че вече не може да ме докосва. Баща ми крещи, осъзнавайки какво бях причинила на майка си. Родителите ми кресят, след като са ме заключили в стаята ми и са ми съобщили, че трябва да съм благодарна. За храната. За човечното им отношение към същество, което по никакъв начин не може да им е дете. За пръчката, с която измерваха на какво разстояние трябва да ме държат.

Съсипала съм живота им, казваха ми.

Откраднала съм щастието им. Съсипала съм надеждата на майка ми да роди друго дете.

Нима не виждах какво им бях причинила, питаха ме те. Не виждах ли, че бях опропастила всичко.

Така се стараех да поправа съсипаното. Всеки божии ден се мъчех да съм онова, което искаха да бъда. Постоянно се стремях да бъда по-добра, но просто не знаех как.

Сега знам единствено, че учените грешат.

Светът е плосък.

Знам го, защото ме хвърлиха от ръба му и цели седемнайсет години драця да се задържа. Цели седемнайсет години опитвам да се изкача, но е почти невъзможно да надвиеш гравитацията, когато няма кой да ти подаде ръка.

Когато никой не поема риска да те докосне.

Днес вали сняг.

Бетонът е леденостуден и по-твърд от обикновено, но предпочитам ниските температури пред задушавашката влажност на летните дни. Лятото е като печка, сваряваща целия свят градус по

градус. Обещава ти милион чудни прилагателни, а накрая пълни носата с воня и канални води за вечеря. Мразя зноя и лепкавата, потна гадост, която оставя след себе си. Мразя предвзетата досада на слънцето, твърде себепогълнато, за да се замисли за безкрайните часове, които прекарваме в неговата компания. Слънцето е безочливо: винаги напуска света, щом се отегчи от нас.

Луната е предан спътник.

Никога не си тръгва. Винаги стои на мястото си и ни наблюдава непоколебимо, познава ни в светлите и тъмните ни моменти, променя се непрекъснато, също като нас самите. Всеки нощ изгрява с различно лице. Понякога вяло и немошно, понякога силно и пълно със светлина. Луната разбира какво е да си човек.

Несигурен. Самотен. Осеян с несъвършенства като с кратери.

Гледам през прозореца толкова дълго време, че се самозабравям. Протягам ръка да хвана една снежинка и юмрукът ми се затваря сред ледения въздух. Празен.

Искам този юмрук, прикрепен към китката ми, да разбие прозореца.

Само за да почувствам нещо.

Само за да се почувствам човек.

— Колко е часът?

Очите ми примигват за момент. Гласът му ме връща в свят, който непрестанно опитвам да забравя.

— Не знам — отговарям. Нямам никаква представа колко е часът. Нямам представа кой ден от седмицата е, кой месец, нито дори дали е някой определен сезон.

В наши дни не можем да говорим за сезони.

Животните измират, птиците не летят, посевите са рядко явление, цветята са почти изчезнали. Времето е непостоянно. В някои зимни дни температурата достига 33 градуса. Понякога вали сняг ей така. Вече не можем да отглеждаме достатъчно храна, не можем да поддържаме необходимата за животните растителност, не можем да изхранваме хората подобаващо. Населението ни измираще с плашещо темпо, преди Възобновителите да вземат нещата в свои ръце и да ни уверят, че имат решение на проблема. Толкова отчайващ глад мъчеше

животните, че бяха готови да ядат какво ли не, а отчайващият глад на хората ги караше да ядат отровени животни. Самоубивахме се, стремейки се да оцелеем. Климатът, растенията, животните и оцеляването на човешката раса са неразривно свързани. Природните стихии воюваха една с друга, защото бяхме злоупотребили с екосистемата. Злоупотребявахме с атмосферата. Злоупотребявахме с фауната. Злоупотребявахме с братята си човечеи.

Възобновителите обещаха, че ще върнат нещата в релси. Но въпреки че здравето на човечеството позаякна мъничко при новия режим, повече хора умираха от дулото на пистолет, отколкото от празен стомах. Положението се влошава прогресивно.

— Джулиет?

Вдигам рязко глава.

Очите му са бдителни, тревожни, анализиращи.

Извъръщам поглед.

Той се прокашля.

— Значи, ъ... ни хранят само веднъж дневно?

Въпросът му запраща и неговите, и моите очи към малкото прозорче на вратата.

Притискам колене към гърдите си и намествам някак костите си върху матрака. Ако стоя много, много неподвижно, съм почти способна да не обръщам внимание на болката от вдълбаването на метала в плътта ми.

— Храненията не са по график — казвам му. Пръстът ми рисува нова шарка по грубата материя на одеялото. — Обикновено дават нещо сутрин, но за друго няма гаранция. Понякога... щастieto ни се усмихва. — Очите ми отскачат към стъклото, вградено в стената. Розови и червени багри се процеждат в стаята и знам, че е време за ново начало. Ново начало на същия край. Поредният ден.

~~Може би днес ще умра.~~

Може би днес ще видя летяща птица.

— И това ли е всичко? Отварят вратата веднъж дневно, за да си свършим работата, и евентуално, ако ни *провърви*, ни хранят? Това ли е?

Птицата ще бъде бяла с корона от златисти шарки върху главата си. И ще лети.

— Това е.

— И няма... групова терапия? — Едва не се разсмива.

— До момента, в който ти пристигна, не бях продумала цели 264 дни.

Смълчаността му говори така красноречиво. Ако протегна ръка, мога да докосна гузната съвест, кацнала на рамото му.

— Колко време ще си тук? — пита ме той накрая.

~~Завинаги.~~

— Не знам. — В далечината се чува механичен звук, скърцане/стон/тракане. Животът ми представлява четири стени от пропуснати възможности, налети в калъпи за бетон.

— Ами семейството ти? — В гласа му се долавя искрена тъга, сякаш вече знае отговора.

~~Ето какво знам за родителите си: нямам представа къде са.~~

— А ти защо си тук? — Говоря на пръстите си, за да избегна погледа му. Проучила съм ръцете си така задълбочено, че знам точно къде са безмилостните следи от всички удари, порязвания, натъртвания. Дребни ръце. Фини пръсти. Свивам ги в юмрук и ги отпускам, за да разсея напрежението. Той още не ми е дал отговор.

Вдигам поглед.

— Не съм луд — са единствените му думи.

— Така разправяме всички. — Килвам глава и я поклащам едва забележимо. Прехапвам устна. Очите ми постоянно се стрелкат тайно към прозореца.

— Защо все гледаш навън?

Въпросите му не ме притесняват... наистина. Просто е странно да има с кого да говориш. Странно е, че ми се налага да влагам енергия в задвижването на устните си, за да произнеса думите, с които да обясня действията си. Никой не е проявявал интерес от толкова много време. Никой не ме е наблюдавал достатъчно внимателно, че да се запита защо гледам през прозореца. Никой никога не се е отнасял с мен като с човешко същество. Но пък той не знае ~~че съм чудовище~~ тайната ми. Чудя се колко ли време ще мине, преди да усети, че трябва да стои настрана от мен.

Забравям да отговоря и той продължава да ме гледа съсредоточено.

Прибирам кичур коса зад ухото си и в същия момент размислям.

— Защо се втренчваш така?

Очите му са два микроскопа, изучаващи клетките на същността ми. Бдителни, любопитни.

— Смятах, че единствената причина да ме заключат с момиче е защото си побъркана. Реших, че искат да ме измъчват, като ме принудят да съжителствам с психопатка. Че ти си наказанието ми.

— Затова открадна леглото ми? — За да се покаже силен. Да предяви правата си. Да нанесе първия удар.

Той свежда поглед. Сключва ръце и ги отпуска, потривайки тила си.

— Защо ми помогна? Не се ли страхуваше, че ще те нараня?

Преброявам пръстите си, за да се уверя, че още са намясто.

— Не съм.

— Не си ми помогнала или не си се страхувала, че ще ти посегна?

— Адам. — Устните ми се извиват, следвайки формата на името му. Изненадана съм да открия колко приятно, колко познато се търкулва думата по езика ми.

Той седи почти толкова неподвижно, колкото и аз самата. В очите му се е събрала нов вид емоция, която не мога да разпозная.

— Да?

— Как е там? — питам аз и всяка дума е по-тиха от предходната.

— Навън? ~~В истинския свят.~~ Още по-зле ли е?

Болка помрачава чертите на изкусно изваяното му лице. Сърцето му отброява няколко удара, преди да отговори. Отправя поглед през прозореца.

— Ако трябва да съм откровен, не знам кое е по-добре: да съм тук или навън.

Проследявам погледа му до стъклото, разделящо ни от реалността, и чакам устните му да се отворят, чакам да го чуя как говори. После се старая да слушам внимателно, докато думите му прехвърчат из мъглата в главата ми, забулвайки възприятията ми, премрежвайки очите ми, размивайки концентрацията ми.

Знаеше ли, че движението е международно, пита ме Адам.

Не, не знаех, отговарям му. Не му казвам, че са ме извлачили от дома ми преди три години. Не му казвам, че са ме извлачили точно седем години след първата поява на Възобновителите и четири месеца,

след като поеха контрола върху всичко. Не му казвам колко малко знам за света ни.

Адам ми разказва, че Възобновителите имали пръст в политиката на всяка страна, готови за момента, в който щели да издигнат водачите си на високи постове. Разказва ми, че цялата необитаема земя по света била разделена на 3333 сектора и сега всеки от тях бил под контрола на различен властник.

Знаеше ли, че са ни лъгали, пита ме Адам.

Знаеше ли, че по думите на Възобновителите някой трябвало да поеме управлението, да спаси народа, да възстанови мира? Знаеше ли за убеждението им, че избиването на всички членове на опозицията бил единственият начин да въдворим мир?

Знаеше ли за всичко това, пита ме Адам.

Тук кимвам. Тук отговарям с „Да“.

Тази част си спомням. Гнева. Размириците. Яростта.

Затварям очи в подсъзнателен опит да прогоня лошите спомени, но това има обратен ефект. Протести. Митинги. Борби за оцеляване. Виждам умиращи от глад жени и деца, разрушени, превърнати в отломки домове, провинцията е обгорял пейзаж, чийто единствен плод е гниещата плът на жертвите. Виждам мъртвешко мъртвешко мъртвешко и червено червено и винено и мораво и наситения цвят на любимото червило на майка ти — земята е пропита с всичко това.

Толкова много смърт навсякъде, накъдето погледнеш.

Възобновителите започвали да губят контрол над народа, казва Адам. Възобновителите водели ожесточена борба срещу бунтовниците, които отказвали да се примирят с новия им режим. Възобновителите целели да се наложат като нова форма на правителство за обществата в световен мащаб.

Тогава започвам да си мисля каква ли е била съдбата на хората, които някога виждах всеки ден. Какво се е случило с домовете им, с родителите им, с децата им. Питам се колко ли от тях вече са под земята.

Колко ли са били изстребени.

— Унищожават всичко — казва Адам и гласът му внезапно зазвучава тържествено в тишината. — Всички книги, всеки артефакт, всички остатъци от човешката история. Твърдят, че това бил единственият начин да се справят с хаоса. Че трябвало да започнем

начисто. Че сме нямали правото да допускаме грешките на предходните поколения.

Две

почуквания

на вратата, и двамата скачаме на крака, изневиделица върнати в суровия ни свят.

Адам вирва вежда.

— Закуска?

— Почакай три минути — напомням му. Толкова умело прикриваме глада си, докато няколко почуквания на вратата не осакатят достойнството ни.

Държат ни гладни нарочно.

— Да. — По устните му играе лека усмивка. — Не бих искал да се опаря. — Той пристъпва напред, раздвижвайки въздуха край себе си.

Аз съм статуя.

— Все още не разбирам — казва той съвсем тихо. — Защо си тук?

— Защо задаваш толкова много въпроси?

Той оставя по-малко от трийсетина сантиметра разстояние помежду ни, а аз съм на три сантиметра от samozапалване.

— Очите ти са толкова дълбоки. — Той килва глава. — Толкова спокойни. Искам да знам за какво си мислиш.

— Не бива. — Гласът ми пресеква. — Дори не знаеш коя съм.

Той се размива и това съживява светлината в очите му.

— Не знам коя си.

— Точно така.

Той поклаща глава. Сяда на леглото.

— Вярно. Разбира се, че не знам.

— Моля?

— Права си. — Дъхът му пресеква. — Може би наистина съм луд.

Отстъпвам с две крачки назад.

— Може би.

Той се усмихва отново и ми се приисква да го снимам. Искам да се взирам в извивката на устните му до края на живота си.

— Само че не съм, да ти кажа.

— Но не искаш да ми кажеш защо си тук — парирам го аз.

— Нито пък ти на мен.

Падам на колене и издърпвам подноса през прозорчето. Нещо с неясно съдържание изпуска пара в две тенекиени чаши. Адам сяда на пода срещу мен.

— Закуска — казвам и побутвам неговата порция напред.

ШЕСТА ГЛАВА

Една дума, две устни, три четири пет пръста се свиват в един юмрук.

Един ъгъл, двама родители, три четири пет причини да се крия.

Едно дете, две очи, три четири седемнайсет години на страх.

Счупена дръжка на метла, две обезумели лица, гневни шепоти, ключалки на вратата ми.

Погледни ме — това искам да ти кажа. Говори с мен от време на време. Намери лек за сълзите ми, копнея да си отдъхна за пръв път в живота си.

Минаха две седмици.

Две седмици на рутина, две седмици единствено и само рутина. Две седмици със Съкилийник, ~~който беше на косям да ме докосне~~ който не ме докосва. Адам се приспособява към системата. Никога не се оплаква, никога не предлага доброволно повече информация, продължава да задава прекалено много въпроси.

Мил е с мен.

Седя до прозореца и наблюдавам как дъждът, листата и снегът се сблъскват. Редуват се да танцуват с вятъра, изпълняват режисираните си представления пред доверчивите очи на публиката. Войниците крачат крачат крачат през дъжда, стъпквайки листата и снега под обувките си. Ръцете им са увити в ръкавици, увити около пистолети, способни да умъртвят с куршум милион възможности. Не обръщат внимание на това, че могат да обърнат внимание на красотата, спускаща се от небето. Не разбират каква свобода се крие в чувството вселената да кацне върху кожата ти. Не ги е грижа.

Как ми се иска да можех да напълня устата си с дъждовни капки, а джобовите си със сняг. Да проследя с пръст жилките на опадалите листа и да усетя как вятърът щипе носа ми.

Вместо това прокуждам отчаянието, свивайки пръсти, и чакам птицата, която съм виждала само в сънищата си. Някога птиците летели, разправят хората. Преди озоновият слой да се разпадне, преди замърсителите да преобразят клетите същества в нещо ~~ужасяващо~~ друго. Разправят, че едно време климатът не бил толкова непредсказуем. Разправят, че имало птици, които се реели из небето като самолети.

Струва ми се непонятно как едно малко животинче е способно да достигне върховете на човешката инженерна мисъл, но вероятността е твърде привлекателна, за да я подмина. От точно 10 години в сънищата си виждам една и съща птица да прелита през едно и също небе. Бяла, с корона от златисти шарки върху главата си.

Това е единственият сън, който ми носи покой.

— Какво пишеш?

Вдигам премрежени очи към снажната му фигура, към искрената усмивка на лицето му. Не знам как съумява да се усмихва напук на всичко. Чудя се дали ще запази завинаги тази форма, тази необикновена извивка на устните, променяща човешки животи. Чудя се как ли ще се чувства след месец и потръпвам при мисълта.

Не искам да стане като мен.

Празен.

— Ей... — Той грабва одеялото от леглото ми и клеква до мен, моментално загръщайки слабите ми рамене с изтънялата материя. — Добре ли си?

Опитвам да се усмихна. Решавам да избегна въпроса му.

— Благодаря ти за одеялото.

Той сядна на леглото до мен и се обляга на стената. Раменете му са толкова близо, прекалено близо ~~недостатъчно близо~~. Телесната му топлина ме сгрява повече, отколкото одеялото би могло. В ставите ми пламва болка от пронизителен копнеж, от отчайваща нужда, незадоволена до ден-днешен. Костите ми ме умоляват за нещо, което не мога да им дам.

~~Докосни ме.~~

Той поглежда към малкото тефтерче, скътано в ръката ми, към счупената химикалка, стисната в юмрука ми. Затварям тефтерчето и го свивам на малка топка. Пъхвам го в пукнатината на стената. Впивам поглед в химикалката в дланта ми. Знам, че той се взира в мен.

— Да не би да пишеш книга?

— Не. — Не, не пиша книга.

— А може би трябва.

Обръщам поглед към очите му и моментално съжалявам за това. Помежду ни има по-малко от десет сантиметра, а не мога да се отдръпна, защото тялото ми знае само как да замръзва. Всичките ми мускули, всички движения са вцепенени, всеки прешлен от гръбначния ми стълб е кубче лед. Притаявам дъх, а очите ми са широко отворени, заключени, впримчени от силата на погледа му. Не мога да ги извърна. Не знам как да избягам.

О.

Боже.

Очите му.

Лъгала съм се през цялото време, решена да отхвърля невъзможното.

Познавам го познавам го познавам го познавам го.

Момчето, което ~~не ме помни~~ познавах някога.

— Ще сложат край на английския език — казва той с внимателен и тих глас.

Боря се за глътка въздух.

— Искат да създадат всичко отначало — продължава той. — Искат да проектират всичко отначало. Искат да унищожат всичко, което би могло да е причината за проблемите ни. Смятат, че се нуждаем от нов универсален език. — Гласът му се снижава. Погледът също. — Искат да унищожат всичко. Всеки един език в света.

— Не. — Дъхът ми пресеква. Танцуващи точки премрежват очите ми.

— Знам.

— Не. — Това не го знаех.

Той вдига поглед.

— Хубаво е, че пишеш. Един ден това ще е забранено.

Започнала съм да треперя. Тялото ми внезапно е влязло в борба с водовъртеж от емоции, мозъкът ми е тормозен от картини на света, който губя, и измъчван от това момче, което не ме помни. Химикалката се търкулва към пода, а аз съм се вкопчила в одеялото така силно, че очаквам всеки момент да се сцепи. Ледени късове прорязват кожата ми, ужас съсирва кръвта във вените ми. Никога не съм предполагала,

че ще се стигне дотук. Никога не съм предполагала, че Възобновителите ще вземат толкова драстични мерки. Те изпепеляват културата, вълшебството на пъстротата. Новите граждани на света ни ще представляват просто бройки — лесни за подмяна, лесни за отстраняване, лесни за убиване при непокорство.

Загубили сме човечността си.

Увивам одеялото около раменете си, свивам се в пашкула на треската, изтезаваща тялото ми. Ужасявам се от загубата на самоконтрол. Не мога да се овладеея.

Внезапно ръката му се озовава върху гърба ми.

Допирът му прогаря кожата ми през пластовете материя и вдишвам толкова рязко, че белите ми дробове блокират. Впримчена съм в стълкновение на безброй смутни вълни, толкова жадна ~~толкова жадна толкова жадна~~ за близостта му, толкова жадна за уединение. Не знам как да се отдалеча от него. ~~Не искам да се отдалечавам от него.~~

Не искам да се страхува от мен.

— Ей! — Гласът му е нежен толкова нежен толкова нежен. Ръцете му са по-силни от всички кости в тялото ми взети заедно. Той придърпва повитото ми тяло към гърдите си и аз се разбивам на парчета. Две три четири петдесет хиляди парчета от някакво чувство пронизват сърцето ми, сетне се разтапят на капки топъл мед, облекчаващ раните в душата ми. Одеялото е единствената преграда помежду ни, а той ме притиска по-близо, по-плътно, по-силно към себе си, докато не започвам да усещам туптенето в дълбините на гърдите му и стоманените му ръце около тялото ми не скъсват всички нишки на напрежението в крайниците ми. Топлината му разтапя ледените висулки, пробождащи ме отвътре, и аз се топя топя се топя се, клепачите ми затрепкват бурно, но накрая се затварят, и тихи сълзи рукват по лицето ми, и решавам, че единственото нещо, което искам да замразя във времето, е прегръдката му.

— Всичко е наред — прошепва той. — Ще се справиш.

Истината е завистлива, злобна господарка, която никога не спи — това искам да му кажа. Нищо не е наред.

Впрягам всяка рухнала частица от тялото си, за да се отдръпна от него. Налага се. ~~Защото е за негово добро.~~ Някой забива вилици в гърба ми, докато скачам от леглото. Спъвам се в одеялото и едва не падам на земята, преди Адам отново да протегне ръце към мен.

— Джулиет...

— Не м-може да ме докосваш. — Дишането ми е повърхностно, трудно ми е да преглъщам, пръстите ми треперят така силно, че решавам да ги свия в юмрук. — Не може да ме докосваш. Не може. — Очите ми са вторачени във вратата.

Той скача на крака.

— Защо не?

— Просто не може — проронвам към стената.

— Не разбирам... защо не искаш да говориш с мен? Седиш в ъгъла по цял ден, пишеш в тефтерчето си и гледаш навсякъде, но не и към лицето ми. Имаш толкова много да споделиш с лист хартия, а аз съм тук, но не искаш дори да ми обърнеш внимание. Джулиет, *моля те...* — Той се пресяга към ръката ми и аз се извъръщам. — *Погледни ме поне. Няма да те нараня...*

~~Не ме помниш. Не помниш, че посещавахме едно и също училище цели седем години.~~

Не ме помниш.

— Не знаеш коя съм. — Гласът ми е спокоен, равен; крайниците ми — вкочанени, ампутирани. — Живеем заедно от две седмици и си мислиш, че ме познаваш, но всъщност не знаеш нищичко за мен. Може и наистина да съм луда.

— Не си — процежда той през стиснати зъби. — Сама знаеш, че не си.

— Тогава може би ти си лудият — казвам предпазливо, бавно. — Защото единият от нас със сигурност е.

— Не е вярно...

— Кажи ми защо си тук, Адам. Какво правиш в психиатрична болница, щом мястото ти не е тук?

— Задавам ти същия този въпрос още откакто пристигнах.

— Може би прекаляваш с въпросите.

Чувам тежката му въздишка. Засмива се горчиво.

— Двамата с теб сме единствените *живи* хора в това място, а ти искаш да отблъснеш и мен?

Затварям очи и се съсредоточавам върху дишането си.

— Може да говориш с мен. Просто не ме докосвай.

Седем секунди мълчание се вливат в разговора ни.

— Ами ако искам да те докосна?

Петнайсет хиляди нюанса на недоумението дълбаят дупки в сърцето ми. Безразсъдството ме изкушава, умирам умирам умирам горя за онова, което никога няма да имам. Обръщам му гръб, но не мога да задържа лъжите в гърлото си.

— Може пък аз да не искам.

От гърдите му се изтръгва дрезгав звук.

— Толкова ли те отвращавам?

Извъртам се към него, така стъписана от думите му, че се самозабравям. Той се взира в мен с каменно лице, стегнати челюсти, юмруците му се свиват и разпускат до тялото му. Очите му са две ведра с дъждовна вода: дълбоки, свежи, бистри.

Наранени.

— Не знаеш какво говориш. — Не мога да дишам.

— Май не си способна да отговориш и на най-простичкия въпрос, а? — Той поклаща глава и се обръща към стената.

Лицето ми е отливка от безизразен калъп, ръцете и краката ми са пълни с гипс. Не чувствам нищо. Аз съм нищо. Съвършено празна съм. Никога няма да помръдна. Взирам се в тънка пукнатина до едната ми обувка. Ще се взирам в нея цял живот.

Одеялата падат на земята. Светът се размива пред очите ми, ушите ми отправят всеки звук в друго измерение. Затварям клепачи, мислите ми отплават, спомените ме блъскат в сърцето.

Познавам го.

Толкова се мъчих да го прогоня от мислите си.

Толкова се мъчих да забравя лицето му.

Толкова се мъчих да изтрия тези сини сини сини очи от съзнанието си, но го познавам познавам го познавам го, последно го видях преди три години.

Нима мога да забравя Адам?

Той обаче ме е забравил.

СЕДМА ГЛАВА

Спомням си телевизорите и камините, и порцелановите мивки. Спомням си билетите за кино и паркингите, и джиповете. Спомням си фризьорските салони и ваканциите, и кепенците за прозорци, и глухарчетата, и миризмата на току-що павирани алеи. Спомням си рекламите на паста за зъби и дамите с високи токчета, и старите мъже в бизнес костюми. Спомням си пощальона и библиотеките, и момчешките музикални групи, и балоните, и коледните елхи.

Спомням си, че бях на 10 години, когато вече не можехме да си затваряме очите за недостига на храна, и всичко стана толкова скъпо, че животът не беше по джоба на никого.

Адам не ми говори.

Май така е най-добре. Май нямаше смисъл да се надявам, че двамата можем да сме приятели, май е по-добре да си мисли, че не го харесвам, отколкото, че го харесвам прекалено много. Крие нещо голямо, може би е болка, но тайните му ме плашат. Отказва да ми сподели защо е тук. Но не е лъжа, че и аз самата съм доста потайна.

~~*И въпреки това и въпреки това и въпреки това.*~~

Снощи споменът за прегръдката му беше достатъчен да прогони кошмарите. Топлината на обятията му, силата на железните му ръце, придържащи всички мои парченца, облекчението от сбогуването с дългогодишната самота. Не мога да му се отплатя за този дар.

Почти невъзможно е да докоснеш Джулиет.

Никога няма да забравя ужаса в очите на майка си, мъката по лицето на баща си, страха, отпечатан по изразенията им. Детето им ~~беше~~ е чудовище. Обладано от дявола. Прокълнато от мрака. Скверно същество. Изчадие. Лекарствата, изследванията, медицинските методи — всички се провалиха. Психологическите терапии се провалиха.

Тя е ходещо оръжие в нашето общество, казваха учителите. Никога не сме виждали подобно нещо, казваха докторите. Трябва да я махнете от дома си, казваха полицаите.

~~Няма проблем, казаха родителите ми.~~ Бях на четиринайсет, когато най-накрая се отървах от мен. Когато гледаха безучастно как ме отвеждат заради убийство, което не подозирах, че съм способна да извърша.

Може би за света е по-добре, ако съм заключена в килия. Може би за Адам е по-добре, ако ме мрази. Той седи в ъгъла, опрял лице в юмруците си.

Не исках да го нараня.

Не исках да нараня единствения човек, който никога не е искал да ме нарани.

Вратата се отваря с трясък и петима души влетяват в килията с пушки, насочени към гърдите ни.

Адам скача на крака, а аз сякаш съм от камък. Забравям да си поема въздух. Не съм виждала толкова хора от толкова дълго време, че за момент се втрещявам. Учудвам се, че не пища с пълно гърло.

— ГОРЕ РЪЦЕТЕ, РАЗТВОРЕТЕ КРАКАТА, ЗАТВАРЯЙТЕ СИ УСТАТА. ДА НЕ СТЕ МРЪДНАЛИ, ИНАЧЕ ЩЕ ВИ ЗАСТРЕЛЯМЕ!

Все още съм замръзнала на място. Трябва да се раздвижа, да вдигна ръце, да разтворя крака, да си спомня как се диша. Някой прерязва гърлото ми.

Онзи, който раздава заповедите, ме блъсва в гърба с приклада на пушката си и коленете ми изпращяват, стоварвайки се върху пода. Най-сетне вкусвам кислород, но с гарнитура от кръв. Струва ми се, че Адам крещи нещо, но тялото ми е разкъсвано от агония, каквато не съм усещала досега. Напълно обездвижена съм.

— Какво не ти е ясно от изречението „ЗАТВАРЯЙ си устата“? — Поглеждам настрани и виждам дулото на пушка, тикнато на пет сантиметра от лицето на Адам.

— СТАВАЙ! — Кубинка с метално бомбе ме сритва в ребрата, светкавично, силно, кухо. Нямам какво друго да прегълта, освен сподавените вопли, задушаваци тялото ми. — Казах СТАВАЙ! — Пожестоко, по-светкавично, по-силно, още една кубинка в корема ми. Дори не мога да проплача.

~~Ставай, Джулиет. Ставай. Ако не станеш, ще застрелят Адам.~~

Надигам се на колене и залитам към стената зад мен, после се накланям напред, мъчейки се да запазя равновесие. Вдигането на ръцете ми е по-голямо изтезание, отколкото някога съм предполагала, че бих понесла. Органите ми са мъртви, костите ми са счупени, кожата ми е същинско сито, надупчена от болезнени игли. Най-сетне идват да ме убият.

Затова са сложили Адам в килията ми.

Защото аз напускам. Адам е тук, защото аз напускам, защото не са смогнали да ме убият навреме, защото времето ми изтича, защото седемнайсетте ми години са били твърде много за този свят. Сега ще ме убият.

Винаги съм се питала как ще се случи. ~~Питам се дали родителите ми ще останат доволни.~~

Някой се смее.

— Ама че малко лайненце.

Дори не знам дали говорят за мен. Едва успявам да държа ръцете си вдигнати.

— Даже не циври — добавя някой. — Обикновено в този момент момичетата се молят за милост.

Стените започват да се сливат с тавана. Чудя се колко ли време мога да задържа дъха си. Не разпознавам думите не разбирам звуците които чувам кръвта бушува в главата ми а устните ми са две бетонни блокчета които не мога да отворя. Някой ме блъсва с пушка в гърба и аз се препъвам напред. Подът пропада нагоре. Краката ми се влачат в неизвестна посока.

Дано ме убият по-скоро.

ОСМА ГЛАВА

Нужни са ми два дни, за да отворя очи.

От едната си страна виждам консервна кутия с вода и консервна кутия с храна и аз поглъщам студеното им съдържание с треперещи ръце. Тъпа болка скрибуца в костите ми, отчайваща суша прогаря гърлото ми. Като че ли нямам нищо счупено, но един поглед под тениската ми ме уверява, че болката е реална. Натъртванията са мътни синьо-жълти цветя, нетърпимо болезнени на допир, трудно оздравяващи.

Адам го няма.

Сама съм в празна кутия, четири стени, площ не повече от три на три метра, въздух влиза единствено през малко прозорче във вратата. Тъкмо започвам да се отдавам на мрачното си въображение, когато тежката метална врата се отваря с трясък. Страж с две праметнати през гърди пушки ме оглежда от глава до пети.

— Ставай!

Този път не се двоумя.

Дано поне Адам е в безопасност. Дано и той не свърши като мен.

— Ела с мен. — Гласът на стража е плътен и дълбок, сивите му очи — неразгадаеми. Изглежда на около 25, има къса руса коса, ръкавите на ризата му са навити чак до раменете, по ръцете му пълзят армейски татуировки, същите като тези на Адам.

О.

Боже.

Не.

Адам се показва на входа до русия войник и махва с оръжието си към тесен коридор.

— Тръгвай.

~~Адам е насочил пушка към гърдите ми.~~

~~Адам е насочил пушка към гърдите ми.~~

Адам е насочил пушка към гърдите ми.

Очите му са ми чужди, замъглени и отнесени, много, много далечни.

Аз съм просто новокаин. Дърво, празен свят, всичките ми чувства и емоции са отлетели завинаги.

Аз съм нечут шепот.

Адам е войник. ~~Адам ме иска мъртва.~~

Сега се вирам в него открито, всичките ми сетива са ампутирани, болката ми е далечен писък, отделна от тялото ми. Краката ми се движат напред съвсем сами; устните ми остават затворени, никога няма да измисля думи за този момент.

Смъртта ще е добре дошла раздяла със земните блаженства в живота ми.

Не знам колко време вървах, преди да ме парализира поредният удар в гърба. Примигвам срещу ярка светлина, каквато не съм зървала от толкова дълго. Очите ми започват да се насълзяват и примижавам срещу флуоресцентните лампи, осветяващи голямото помещение. Почти нищо не виждам.

— Джулиет Ферърс. — Нечий глас взривява името ми. В гърба ми е притисната тежка кубинка и не мога да вдигна глава, за да видя кой ми говори. — Уестън, намали осветлението и я пусни. Искam да видя лицето ѝ. — Командата е студена и солидна като стомана, плашещо спокойна, непринудено могъща.

Яркостта спада до ниво, което мога да понеса. Отпечатъкът от кубинката е вдълбан в гърба ми, но самата нея вече я няма. Вдигам глава и поглеждам нагоре.

Младостта му ме смайва незабавно. Едва ли е много по-възрастен от мен.

Явно е, че оглавява нещо, но нямам представа какво. Кожата му е безупречна и чиста, челюстта му — заострена и силна. Очите му са с най-бледия нюанс на смарагдовото, който някога съм виждала.

Красив е.

Несиметричната му усмивка е пресметлива, дяволска.

Седи на нещо, което навярно смята за трон, но всъщност е най-обикновен стол, разположен в предната част на празното помещение.

Костюмът му е идеално изгладен, русата му коса — старателно зализана, а войниците му приличат на изпечени бодигардове.

Ненавиждам го.

— Толкова си вироглава. — Зелените му очи са почти прозрачни. — Все отказваш да сътрудничиш. Не пожела да се отнесеш любезно дори със съкилийника си.

Потрепервам неволно. Мисълта за предателството му подпалва врата ми.

Зеленоокият придобива неочаквано развеселено изражение и аз се чувствам унижена.

— Я виж ти, колко интересно. — Той щраква с пръсти. — Кент, би ли дошъл, ако обичаш.

Сърцето ми спира да бие, когато Адам изниква пред мен. Кент. Името му е Адам Кент.

Горя от глава до пети. Адам веднага се явява до Зеленоокия, но го поздравява само с рязко кимване. Явно главатарят не е толкова важен, за колкото се има.

— Сър — казва той.

Толкова много мисли се преплитат в главата ми, че не мога да развържа затягащия се възел на лудостта. Трябваше да се досетя. Бях чувала слухове за това как войниците живеели под прикритие сред обществото, докладвайки пред властите за всяка подозрителна проява. Хора изчезваха всеки ден. Никой не се връщаше.

Макар че все още не разбирам защо бяха изпратили Адам да ме шпионира.

— Явно си й направил голямо впечатление.

Съсредоточавам поглед върху мъжа в стола и осъзнавам, че сакото му е окичено с малки цветни кръпки. Военни сувенири. Фамилията му е изписана на ревера: Уорнър.

Адам не отговаря. Не поглежда към мен. Стойката му е изправена, висок е метър и осемдесет, с ~~разкопани~~ стегнати мускули, профилът му е мъжествен и непоклатим. Същите онези ръце, които ме бяха прегръщали, сега служат като кобури за смъртоносни оръжия.

— Нищо ли няма да кажеш по въпроса? — Уорнър поглежда към Адам, кимвайки в моя посока с танцуващи в светлината, видимо развеселени очи.

Адам стисва челюсти.

— Сър.

— Разбира се. — Уорнър внезапно се отегчава. — Защо ли очаквам да кажеш нещо?

— Ще ме убие ли? — Думите изхвърчават от устата ми, преди да съм успяла да ги обмисля, и нечие оръжие ме блъсва в гръбнака. Свличам се на пода с покрусен хленч, хъхрейки в мръсотията наоколо.

— Това не беше необходимо, Роланд. — Гласът на Уорнър е пропит с престорено неодобрение. — Навярно и аз бих се питал същото, ако бях на нейно място. — Пауза. — Джулиет?

Съумявам да вдигна глава.

— Имам предложение за теб.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Не съм сигурна дали го чувам правилно.

— Имаш нещо, което искам. — Уорнър продължава да се взира в мен.

— Не разбирам — отвърщам аз.

Той си поема дълбока глътка въздух и се изправя, за да прекоси стаята. Още не е освободил Адам.

— Ти си ми нещо като хоби. — Уорнър се усмихва на себе си. — Изучавам досието ти от доста време.

Не мога да понасям наперената му, самодоволна походка. Искam ми се да изтрия наглата усмивка от лицето му.

Уорнър спира на място.

— Искam да те назнача в екипа си.

— Моля? — Крехък, изненадан шепот.

— В разгара на война сме — обяснява той с леко нетърпелив тон. — Предполагам можеш да си сгловиш картинката.

— Аз не...

— Знам тайната ти, Джулиет. Знам защо си тук. Целият ти живот е документиран в архивите на болницата, в оплакванията, подадени до властите, гнусните съдебни процеси, обществените искиове за арестуването ти. — Той прави пауза, която ми дава време да се задавя с ужаса, заседнал в гърлото ми. — От доста време обмислям идеята си, но исках да проверя дали *наистина* не страдаш от психично разстройство. Изолацията не беше съвсем точен показател, макар че се справяше доста похвално. — Той ми хвърля усмивка, с която намеква, че трябва да съм благодарна за похвалата. — Като последна мярка ти изпратих Адам. Държах да се уверя, че не си избухлива, че си способна на нормални контакти с хора. Да ти кажа — доста съм доволен от резултата.

Някой съдира кожата ми.

— Адам, както излиза, се е вживял в ролята си малко повече от необходимото. Той е отличен войник. Един от най-добрите ми, в

интерес на истината. — Уорнър му хвърля поглед, преди да ми се усмихне. — Но не се безпокой, той не наясно със способностите ти. Поне засега.

Забивам нокти в паниката си, преглъщам агонията, умолявам се да не поглеждам към него, но напразно ~~напразно~~ ~~напразно~~. Адам посреща погледа ми в същата секунда, в която аз намирам неговия, но извърща очи толкова бързо, че не знам дали не съм си въобразила.

~~Аз съм чудовище.~~

— Не съм толкова безмилостен, за колкото ме имаш — продължава Уорнър с мелодична нотка в гласа си. — Ако толкова много се наслаждаваш на компанията му, мога да превърна това — показалецът му отскача от мен към него и обратно — в постоянно назначение.

— Не — проронвам аз.

Уорнър извива устни в нехайна усмивка.

— О, да! Но внимавай, красавице. Ако направиш нещо... *лошо*... ще му се наложи да те застреля.

Клещи дълбаят дупки в сърцето ми. Адам не откликва на думите на Уорнър.

Той изпълнява поръчение.

Аз съм просто номер, мисия, лесно заменим предмет; не съм дори спомен в съзнанието му.

Аз съм едно нищо.

Не бях подозирала, че предателството му ще ме закопае така надълбоко.

— Ако приемеш предложението ми — прекъсва мислите ми Уорнър, — ще живееш като мен. Ще бъдеш една от *нас*, а не от *тях*. Животът ти ще се промени завинаги.

— А ако не приема? — питам аз, овладявайки гласа си, преди да е пресекнал от страх.

Уорнър придобива истински отчаяно изражение. Стиснал е ръце в недоумение.

— Всъщност нямаш голям избор. Ако влезеш в редиците ми, ще бъдеш възнаградена. — Той стисва устни. — Но ако решиш да не ми се подчиниш... ами... смятам, че изглеждаш прелестно с всички части на тялото ти по местата им, а ти?

Дишам толкова тежко, че цялата се треса.

— Искаш да измъчвам хора по твоя команда?

Лицето му се озарява от широка усмивка.

— Би било чудесно.

Светът кърви.

Не ми оставя време да формирам отговора си, а директно се обръща към Адам.

— Покажи й какво пропуска, ако обичаш.

Адам отвърща с малко закъснение.

— Сър?

— Това е заповед, войнико. — Уорнър е впил очи в мен, устните му потрепват от сдържано вълнение. — Възнамерявам да я пречупя. Прекалено е опърничава.

— Не можеш да ме докоснеш — изплювам аз през стиснати зъби.

— Грешка — изчуруликва той. После подхвърля на Адам чифт черни ръкавици. — Ще са ти необходими. — Обявява той със съзаклятнически шепот.

— Ти си чудовище. — Гласът ми е неочаквано равномерен, а в тялото ми се прокрадва внезапна ярост. — Защо просто не ме *убиеш*?

— Това, скъпа моя, би било загуба. — Той пристъпва напред и забелязвам, че ръцете му са предвидливо облечени в бели кожени ръкавици. Повдига брадичката ми с един пръст. — Пък и ще е срамота да погубя такова ангелско лице.

Опитвам да се изтръгна от хватката му, но познатата кубинка с метално бомбе отново се забива в гръбнака ми и Уорнър сграбчва лицето ми здраво. Потискам надигащия се в гърдите ми крясък.

— Не се съпротивлявай, гълъбче. Само ще си усложниш живота.

— Дано изгниеш в ада.

Уорнър стяга челюсти. Вдига ръка, за да възпре нечие оръжие, нечий ритник в далака ми, нечий смъртоносен удар по черепа ми. Нямам представа кое точно от всичко това.

— Биеш се на грешната страна. — Той изопва гръб. — Но ще се погрижим за това. Адам! — Извиква той. — Не я изпускай от поглед. Поверявам ти я.

— Да, сър.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Адам си слага ръкавиците, но не ме докосва.

— Пусни я да стане, Роланд. Аз поемам нещата оттук.

Кубинката изчезва. Изправям се на крака и забивам поглед в нищото. Няма да мисля за ужаса, който ме очаква. Някой ме сритва в свивките на коленете и едва не рухвам на земята.

— *Размърдай* се — изръмжава нечий глас зад мен. Вдигам поглед и откривам, че Адам вече се отдалечава. Явно трябва да го последвам.

Чак когато навлизаме в познатата сляпа тъмнина на болничните коридори, той спира на място.

— Джулиет. — ~~Една тиха дума, и ставите ми се превръщат във въздух.~~

Не му отговарям.

— Хвани ръката ми — казва той.

— Никога — съумявам да изрека между неравномерните глътки кислород. — За нищо на света.

Тежка въздишка. Усещам, че се раздвижва в тъмнината, и скоро тялото му е прекалено близо, така обезоръжаващо близо до моето. Ръката му е върху кръста ми и той ме направлява през коридорите към незнайна дестинация. Всеки сантиметър от кожата ми гори. Изпъвам гръб нарочно, борейки се с изкушението да пропадна назад в обятията му.

Разстоянието, което извървяваме, е доста по-дълго, отколкото съм очаквала. Когато Адам най-сетне проговаря, решавам, че сме достигнали целта си.

— Ще излезем навън — казва той до ухото ми. Налага ми се да стисна юмруци, за да овладее тръпките, препускащи в сърцето ми. Толкова съм смутена от гласа му, че отначало не проумявам смисъла на думите му. — Просто сметнах за редно да ти кажа.

Шумно вдишване е единственият ми отговор. Не съм излизала навън от почти година. Вълнувам се болезнено, но от толкова време не

съм усещала естествена светлина по кожата си, че не знам дали ще я понеса. Нямам избор.

Първо ме връхлетява въздухът.

Атмосферата ни не е нещо, с което можем да се гордеем, но след толкова месеци, прекарани в бетонен ъгъл, дори замърсеният въздух на умиращата ни Земя има райски вкус. Вдишвам го с пълни гърди. Изпълвам белите си дробове с това чувство, пристъпвам сред лекия полъх и грабвам шепа вятър, докато той се прокрадва между пръстите ми.

Блаженство, каквото никога досега не съм познала.

Въздухът е свеж и прохладен. Ободряваща баня от осезаемо нищо, което щипе очите ми и хапе кожата ми. Днес слънцето е нависоко и ме заслепява, отразявайки се в малките крпки сняг, поддържащи почвата замръзнала. Клепачите ми натежават от силното сияние и гледам само през две цепки, но топлите лъчи обгръщат тялото ми като палто, ушито по мой размер, като прегръдката на нещо, по-възвишено от човешко същество. Мога да остана в този момент завинаги. За една безкрайна секунда изпитвам истинска свобода.

Внезапният допир на Адам ме връща в реалността. Едва не подскачам от уплаха, а той ме хваща за кръста. Умолявам костите си да престанат да се тресат.

— Добре ли си? — Очите му ме изненадват. Същите са, каквито си ги спомням: сини и бездънни като най-дълбоката част на океана. Ръцете му са ~~нежни толкова нежни~~ около тялото ми.

— Не искам да ме докосваш — лъжа го аз.

— Нямах избор. — Не смее да ме погледне.

— Винаги имам избор.

Той прокара пръсти през косата си и преглъща нищото в гърлото си.

— Последвай ме.

Озоваваме се на празно място, пусти декари земя, осеяни с мъртви листа и умиращи дървета, отпиващи скромни глътки разтопен сняг от почвата. Пейзажът е опустошен от войната и нехайството, но при все това е най-красивото нещо, което съм виждала от толкова дълго време. Маршируващите войници спират да погледат как Адам ми отваря вратата на някаква кола.

Всъщност не е кола. Танк е.

Взира се в масивното му метално туловище и опитвам да се изкача по едната му страна, когато Адам внезапно изниква зад мен. Повдига ме за кръста и аз въздъхвам, докато ме настанява на седалката.

Скоро вече пътуваме мълчаливо, а нямам представа накъде.

Очите ми попиват всичко отвъд прозореца.

Поглъщам и изпивам, попивам всеки миниатюрен детайл от отломките, от небето, от изоставените домове и счупените парчета метал, от натрошеното стъкло, осейващо картината. Светът изглежда гол, лишен от растителност и топлина. Няма улични знаци, няма стопове... няма нужда от тях. Няма градски транспорт. На всеки му е ясно, че в наши дни колите се произвеждат от една-единствена компания и се продават на абсурдни цени.

Само шепа хора разполагат със средство за бягство.

~~Родителите ми.~~ Населението е разпределено по територията на оцелелите региони от страната ни. Индустриалните сгради са гръбнакът на градския пейзаж: високи, правоъгълни метални кутии, пълни с машинария. Машинария, чиято цел е да подсили армията, да подсили Възобновителите, да унищожи крупни количества от човешката цивилизация.

Въглерод/Катран/Стомана

Сиво/Черно/Сребърно

Опушени цветове, размити в небосклона, стичащи се по кишата — останките от някогашен сняг. Разхвърляни навсякъде купища смет, пожълтяла трева, надничаща изпод жалките руини от градовете ни.

Традиционните домове на стария ни свят са изоставени, прозорците им са изпотрошени, покривите им се срутва, червената, зелената и синята им боя се лющи, оставяйки стените им в по-бледи нюанси, сякаш за да пасват по-добре на светлото ни бъдеще. Виждам небрежно построените здания върху обезобразената земя и паметта ми започва да се опреснява. Спомням си, че уж трябваше да са временни. Спомням си, че на строежа им бе сложено начало няколко месеца преди да ме хвърлят в килията. По думите на Възобновителите, тези малки, студени жилища трябвало да свършат работа, докато доизгладят новия си план. Само докато цялата нация им падне на колене. Само докато народът спре да протестира и осъзнае, че промяната е за добро — че тя е за тях, за децата им, за бъдещето им.

Спомням си, че имаше правила.

Край на опасното въображение, край на лекарствата с рецепта. Щели сме да се уповаваме на едно ново поколение, съставено само от здрави индивиди. Болните трябвало да живеят зад решетки. Старите трябвало да бъдат отстранени. Душевноболните трябвало да бъдат заключени в психиатрични болници. Единствено силните трябвало да оцелеят.

Да.

Разбира се.

Край на глупавите езици и глупавите романи, на глупавите картини, окачени над глупави камини. Край на Коледа, край на Ханука, край на Рамадан и Дивали. Край на историите за религия, вяра, лични убеждения. Личните убеждения едва не ни заличили от лицето на земята, разправяха Възобновителите.

Убежденията приоритетите предпочитанията предразсъдъците идеологиите ни разделяли. Подвеждали ни. Опропастявали ни.

Себичните нужди, желания и мечти трябвало да бъдат изкоренени. Алчността, угаждането и лакомията трябвало да бъдат зачеркнати от поведенческия модел на човека. Решението се криело в самоконтрола, в минимализма, в скромните битови условия; един елементарен език и чисто нов речник, изпълнен с понятни за всекиго думи.

Тези неща щели да ни спасят, да спасят децата ни, да спасят човечеството, така разправяха.

Да възобновим Равенството. Да възобновим Човечеството. Да възобновим Надеждата, Медицината и Щастието.

СПАСЕТЕ НИ!

ПРИСЪЕДИНЕТЕ СЕ КЪМ НАС!

ВЪЗОБНОВЕТЕ ОБЩЕСТВОТО!

Плакатите още стоят по стените.

Вятърът брули орфаните им останки, но лозунгите са непоклатимо залепнали и краищата им плющят самоотвержено по стоманените и бетонни стени. Някои още се крепят по високи

стълбове, сякаш поникнали от земята и оборудвани с високоговорители по върховете си. Високоговорители, които несъмнено предупреждават хората за надвисналата над главите им опасност.

Но светът тъне в злокобна тишина.

Подминават ни пешеходци, тръгнали с вяла крачка към фабриките в студеното, сковаващо време, за да изкарат хляба на семействата си. В този свят надеждата извира от дулото на пистолет.

Вече никого не го е грижа за онзи остарял идеал.

Някога хората искаха да имат надежда. Искаха да вярват, че нещата могат да се оправят. Искаха да вярват, че е възможно да се върнат към дребните тревоги за клюки и ваканции, за партита в събота вечер. Затова Възобновителите им обещаха бъдеще, твърде съвършено, за да е реално, а обществото беше твърде отчаяно, за да не им повярва. Хората така и не осъзнаха, че продават душите си на групировка, възнамеряваща да се възползва от невежеството им. От страховете им.

Повечето цивилни са прекалено вцепенени от ужас, за да се опълчат, но има и по-силни. Има и такива, които очакват подходящия момент. Има и такива, които вече отвързват на огъня.

Дано не е късно да отвърнем на огъня.

Изучавам с поглед всеки залюлян от вятъра клон, всеки напет войник, всеки прозорец. Очите ми са като изпечени джебчий, отмъкващи всичко пред себе си, за да го скътат в съзнанието ми.

Губя представа за минутите, които прегазваме по пътя си.

Паркираме пред сграда, навярно десет пъти по-голяма от психиатричната болница и разположена на подозрително централно за цивилизацията място. Отвън изглежда банално, не се откроява с нищо, освен с размера си; сиви стоманени плочи, образуващи четири плоски стени, прозорци, внедрени насила по продължение на петнайсетте й етажа. Неприветлива е и не носи никакви маркировки, никакви знаци, никакво доказателство за истинската си функция.

Политическа щабквартира, замаскирана в средите на простолудията.

Вътрешността на танка представлява хаотичен сбор от копчета и лостове, които нямам представа как да използвам, а Адам отваря

вратата ми, преди да съм успяла да идентифицирам поне някои от тях. Ръцете му отново попадат на кръста ми и краката ми стъпват здраво на земята, но сърцето ми препуска така шеметно, че несъмнено и той го чува. Не ме пуска.

Вдигам поглед.

Очите му са сериозни, челото му е сбърчено, устните му ~~устните му~~ са два къса безсилие, споени един с друг.

Отстъпвам назад и пространството помежду ни се разбива на десет хиляди малки парченца. Той свежда поглед. Обръща се. Поема си въздух и петте пръста на едната му ръка се свиват в несигурен юмрук.

— Насам. — Той кимва към сградата.

Влизам след него.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Дотолкова съм настроена за невъобразими ужаси, че реалността ми се струва почти непоносима.

Мръсни пари капят от стените, едногодишен хранителен запас, пропилян по мраморни подове, стотици хиляди долари от медицински фондове, налети в луксозни мебели и персийски килими. Усещам как електрическа топлина ме облива откъм отворите на отоплителната инсталация и в съзнанието ми се чуват писъците на деца, просещи питейна вода. Примижавам срещу кристалните полилеи и долавям гласовете на майки, молещи се за пощада. Пред очите ми се разтваря изкуствен свят, процъфтяващ наред терора, и не мога да помръдна от мястото си.

Не мога да си поема въздух.

Колко ли хора са загинали, за да е възможен този разкош? Колко ли хора са загубили домовете и децата си и последните пет долара в банковите си сметки в името на обещания обещания обещания безкрайни обещания за избавлението от самите тях. *Обещаха* ни — Възобновителите ни обещаха надежда за едно по-светло бъдеще. Казаха, че ще върнат нещата в релси, казаха, че ще ни помогнат да си възвърнем някогашния свят — света със срещите за кино, пролетните сватби и женските партита. Казаха, че ще ни върнат домовете, здравето, сигурното бъдеще.

Но ни откраднаха всичко.

Взеха ни всичко. ~~Животът ми. Бъдещето ми. Здравият ми разум. Свободата ми.~~

Заляха света ни с оръжия, насочени към челата ни, и с усмивка на лице изстреляха шестнайсет куршума право в бъдещето ни. Избиха достатъчно силните да им се опълчат и хвърлиха в тъмници изродите, които не оправдаваха утопичните им виждания. ~~Хора като мен.~~

Ето го доказателството за поквареността им.

Кожата ми се облива в студена пот, пръстите ми треперят от погнуса, краката ми не могат да понесат ~~прахосническото~~

~~прахосничеството~~ ~~прахосничеството~~ алчното прахосничество, събрано между тези четири стени. Заслепена съм от ярост. Виждам само кръвта, оплискала прозорците, напоила килимите, капеща от полилеите.

— Джулиет...

Рухвам.

Свличам се на колене, тялото ми пращи от болката, преглъщана толкова дълго, раздират ме необуздани вопли, горещи сълзи отмиват достойнството ми, агонията от последната седмица разкъсва кожата ми на парчета.

Не съм способна дори да дишам.

Не мога да уловя кислорода край себе си и гърлото ми се свива конвулсивно, чувам гласове, виждам непознати лица и паниката ми попива всяка недочута дума, мислите ми са разбъркани толкова пъти, че вече не знам кога съм в съзнание и кога — не.

Не знам дали официално съм загубила разсъдъка си.

Във въздуха съм. Като торба с пера съм в ръцете му и той си проправя път през войниците, струпали се наоколо да зърнат за какво е цялата суматоха, и за момент не искам да мисля колко грешно е да желая близостта му така силно. Искam да забравя, че трябва да го мразя, че ме предаде, че работи за същите онези хора, чиято цел е да унищожат и малкото, останало от човечеството, и лицето ми е заровено в мекия плат на ризата му, и бузата ми е притисната към гърдите му, и той ухае на сила и смелост, и светът се дави в дъжд. Не искам ~~никога-никога-никога~~ никога да ме пуска. Ще ми се да можех да докосна кожата му, ще ми се помежду ни да нямаше прегради.

Реалността ме зашлевява през лицето.

Срам размътва мозъка ми, отчаяно унижение замъглява преценките ми, червенина оцветява лицето ми и се процежда през кожата ми. Сграбчвам ризата му.

— Можеш да ме убиеш — казвам му. — Имаш оръжия... — Опитвам да се измъкна от хватката му, а той я затяга около тялото ми. По лицето му не се четат емоции, но челюстта му внезапно се стяга, по ръцете му пробягва осезаемо напрежение. — Можеш просто да ме убиеш... — Умолявам го аз.

— Джулиет. — Гласът му е твърд, но с явна нотка на отчаяние. — *Моля те.*

Отново изтръпвам. Отново съм безсилна. Топя се отвътре, животът се изцежда от краиниците ми.

Спираме пред някаква врата.

Адам изважда чипкарта и я прокарва по черното стъкло, монтирано в малкото хлътнало пространство до дръжката, и вратата от неръждаема стомана се плъзва настрани. Прекрачваме прага ѝ.

Съвсем сами сме в непозната стая.

— Моля те, ~~не ме пускай~~ остави ме долу — казвам му.

В центъра на помещението има голяма спалня, дебел килим застила пода, плътно до едната стена е долепен голям гардероб, от тавана светят лампички. Красотата на стаята е толкова покварена, че не мога да я търпя. Адам ме оставя нежно върху мекия матрак и прави малка стъпка назад.

— Доколкото знам, ще живееш тук известно време — са единствените му думи.

Стисвам клепачи. Не искам да мисля за неизбежното мъчение, което ме очаква.

— Моля те — казвам му. — Искам да остана сама.

Дълбока въздишка.

— Не бих казал, че е възможно.

— Какво имаш предвид? — завъртам се аз.

— Не бива да те изпускам от поглед, Джулиет. — Произнася името ми с шепот. ~~Сърцето ми сърцето ми сърцето ми.~~ — Уорнър държи да разбереш какво ти предлага, но все още те възприема като... заплахата. Възложи ми да те наблюдавам. Не мога да си тръгна.

~~Не знам дали да тръгна от щастие, или да се ужасявам.~~ Ужасена съм.

— Трябва да живееш с мен?

— Живея в казармите в отсрещния край на сградата. С останалите войници. Но да. — Той се прокашля. Не вдига поглед към мен. — Ще трябва да се нанесе при теб.

В дъното на стомаха ми се заражда болка, гложгаща нервите ми. Искам да го мразя и да го хуля, и да крещя безкрайно, но не успявам, защото пред очите си виждам просто едно осемгодишно момче, което не си спомня, че е било най-сърдечният човек в живота ми.

Не искам да повярвам, че всичко това се случва наистина.

Затварям очи и сгушвам глава в коленете си.

— Трябва да се облечеш — казва той след момент.

Вирвам глава. Примигвам насреща му, сякаш не проумявам за какво говори.

— Облечена съм.

Той се прокашля отново, но опитва да е дискретен.

— Банята е ей там. — Посочва. Виждам врата в едната стена и внезапно ме обзема любопитство. Чувала съм истории за хора, чиито спални разполагат със собствени бани. Е, едва ли са *вътре* в спалнята, но все пак са достатъчно близо. Спускам се от леглото и проследявам посоката на пръста му. Отварям вратата, а той проговаря отново: — Можеш да се изкъпеш и преоблечеш вътре. Банята... това е единственото място без камери. — Добавя със заглъхващ глас.

В стаята ми има камери.

Естествено.

— Там ще намериш дрехи. — Той кимва към гардероба. Лицето му внезапно придобива неловко изражение.

— И ти нямаш право да излизаш от стаята ми? — питам аз.

Той почесва челото си и сяда на леглото. Въздъхва.

— Трябва да се подготвиш. Уорнър ще те очаква за вечеря.

— *Вечеря?* — Очите ми са колкото луната.

Адам изглежда натъжен.

— Аха.

— Няма ли да ме накаже? — Засрамена съм от облекчението в гласа си, от неочакваното олекване, от страха, който не бях подозирала, че питая. — Кани ме на *вечеря*? — ~~Умирам от глад стомахът ми е изтерзана празна яма толкова съм гладна толкова гладна толкова гладна~~. Дори не мога да си представя какъв е вкусът на истинската храна.

Лицето на Адам отново става непроницаемо.

— Добре е да побързаш. Мога да ти покажа кое как се използва.

Преди да съм възразила, той влиза в банята, а аз след него. Вратата е отворена и той стои в центъра на малкото помещение с гръб към мен, но не разбирам защо.

— Знам как се използва баня — съобщавам му аз. ~~Някога живеях в нормален дом. Някога имах семейство.~~

Той се обръща много, много бавно и аз започвам да се паникьосвам. Накрая вдига глава, но погледът му се стрелка във всички посоки. Когато най-сетне се спира и на мен, очите му се присвиват, челото му се стяга. Дясната му ръка се свива в юмрук, а показалецът на лявата се долепва до устните му. Показва ми, че трябва да говоря тихо.

Всички органи в тялото ми се свличат на пода.

Знаех, че ми предстои нещо лошо, но не бях очаквала да дойде от Адам. Не бях предполагала, че той ще ме нарани, ще ме измъчва, ще ме накара да копнея по смъртта повече от всякога. Не осъзнавам, че плача, докато не чувам тихия си вопъл и не усещам как сълзите се стичат мълчаливо по лицето ми, и се ~~срамувам толкова се срамувам~~ толкова се срамувам от безсилието си, но една част от мен не я е грижа. Изкушавам се да започна да го моля, да прося милост, да открадна пистолета му и да се застрелям собственоръчно. Останало ми е единствено достойнството.

Той като че долавя внезапната ми истерия, защото очите му се ококорват, а устата му увисва до земята.

— Не, божичко, Джулиет... аз няма да... — Той изругава под носа си. Заблъсква с юмрук по челото си, обръща се, въздиша тежко и прекосява тясното пространство. Изругава отново.

Излиза през вратата, без да поглежда назад.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Цели пет минути под врялата вода, два сапуна с аромат на лавандула, шише шампоан, предвиден само за моята коса, и допирът на меки, плюшени кърпи, които дръзвам да увия около тялото си... и започвам да проумявам.

Искат да забравя.

Смятат, че могат да заличат спомените ми, предаността ми, приоритетите ми с няколко топли вечери и стая с изглед. Смятат ме за толкова евтина.

Уорнър като че ли не разбира, че съм израснала в лишения и не ми е пречело. Не съм си мечтала за красиви дрехи или приказни обувки, или скъпи неща. Не съм си мечтала да се облека в коприна от глава до пети. Мечтаех единствено да протегна ръка и да докосна друго човешко същество, не само с ръцете си, но и със сърцето си. Но виждах света и неотзивчивостта му, както и жестокото му, сурово порицание... и студените му, презрителни очи. Виждах го навсякъде край себе си.

Имах толкова много време да се вслушвам.

Да наблюдавам.

Да изучавам хора, места и възможности. Трябваше единствено да отворя очи. Да отворя някоя книга — да видя как историите се пропиват от страница в страница. Да видя спомените, запечатани на хартия.

Прекарах живота си затворена между страниците на безброй книги.

Заради липсата на човешки взаимоотношения си създавах връзки с хартиени персонажи. Изживявах любов и загуба чрез разказите, преплетени в историята; изживях юношеството си по аналогия. Светът ми представлява плетеница от думи, свързваща крайник с крайник, кости със сухожилия, мисли и представи. Аз съм същество, съставено от букви, персонаж, оживял в изречения, въображаемо създание, родено от художествена измислица.

Те искат да изтрият от лицето на земята всеки пунктуационен знак в живота ми, аз не мога да им го позволя.

Нахлузвам старите си дрехи и влизам на пръсти в спалнята, откривайки я пуста. Адам го няма, въпреки уверението му, че не може да си тръгне. Не го разбирам не разбирам действията му не разбирам разочарованието си. Ще ми се да не ме радваше свежестта на кожата ми, чувството на съвършена чистота след толкова дълго време; не разбирам защо още не съм дръзнала да погледна в огледалото, защо се страхувам от онова, което ще видя там, защо не съм сигурна дали ще позная лицето, което ще отвърне на погледа ми.

Отварям гардероба.

Пълен е до пръсване с дрехи и обувки, тениски и панталони и какви ли не дрехи с толкова пъстри цветове, че очите ме заболяват от платове, за каквито само съм чувала, които ме е страх дори да докосна. Размерът им е точен, съмнително точен.

Подготвяли са се за мен.

От небето се сипят тухли право върху черепа ми.

Бях пренебрегната изоставена отритната и извлачена насила от дома си. Бях пробождавана инжектирана тествана и захвърлена в килия. Бях обект на изследване. Бях подложена на глад. Бях подлъгана към сприяеляване само за да бъда предадена и впримчена в този кошмар, за който искат да съм им благодарна. Родителите ми. Учителите ми. Адам. Уорнър. Възобновителите. Аз съм просто консуматив за всички тях.

Имат ме за кукла, която могат да преобличат и манипулират колкото си искат.

Само че грешат.

— Уорнър те очаква.

Завъртам се и залитам назад към гардероба, затръшвайки вратата му в истеричната паника, сграбчила сърцето ми. Когато виждам Адам на вратата, идвам на себе си и прибирам страха си. Устата му помръдва, но не казва нищо. Накрая се приближава до мен, толкова близо до мен, че мога да го докосна с ръка.

Пресяга се през рамото ми, за да отвори отново вратата, скрила нещата, чието съществуване ме е срам да проумея.

— Всичките са за теб — казва той, без да ме поглежда, докато пръстите му шарят по ръба на лилава рокля, чийто наситен сливов

цвят изглежда направо вкусен.

— Имам си дрехи. — Заглаждам с длани гънките по мръсното си, орфанно облекло.

Най-накрая Адам дръзва да ме погледне, но тогава веждите му подскочат, очите му примигват и замръзват, а устните му се отварят в изумление. Питам се дали под отмитата мръсотия не се е показало чисто ново лице и поруменявам, надявайки се, че не е отвратен от видяното. Не знам защо ме е грижа.

Той свежда поглед. Поема си дълбока глътка въздух.

— Ще те изчакам отвън.

~~Приковавам поглед към лилавата рокля с отпечатыците от пръстите на Адам.~~ Оглеждам съдържанието на гардероба за момент, после му обръщам гръб. Прокарвам треперливи пръсти през влажната си коса и извиквам самообладанието си.

Аз съм Джулиет.

Аз съм момиче.

Не съм ничия собственост.

И не ме интересува как иска да изглеждам Уорнър.

Излизам навън и Адам впира очи в мен за секунда. Потрива тила си, без да пророни и дума. Поклаща глава. Тръгва. Не ме докосва и това не би трябвало да ми направи впечатление, но ми прави. Нямам представа какво да очаквам, нямам представа какъв ще е животът ми на това непознато място и пирони се забиват в стомаха ми при вида на всяка изящна украса, на всяка пищна вещ, на всяка претенциозна картина, на формите, осветлението, цветовете на тази проклета сграда. Дано изгори до основи.

Вървя след Адам по дълъг коридор, застлан с килим, и стигаме до изцяло стъклен асансьор. Той плъзва чипкартата, с която бе отворил вратата ми, и двамата влизаме вътре. Дори не помня, че сме взели толкова много етажи с асансьор. Осъзнавам, че навярно съм направила ужасна сцена с пристигането си, и донякъде съм доволна.

Дано съм разочаровала Уорнър по всеки възможен начин.

Трапезарията е достатъчно голяма да побере хиляди сирачета. Вместо това в помещението са разположени няколко банкетни маси с разливаща се от краищата им синя коприна и кристални вази, отрупани

с орхидеи и ориенталски лилии, стъклени купи, преливащи от гарденийи. ~~Пленително е.~~ Питам се откъде ли са взели цветята. Едва ли са истински. Няма как да са истински. Не съм виждала истински цветя от години.

Уорнър е заел челна позиция на масата в центъра. Веднага щом очите му попадат на ~~мен~~ Адам, той става на крака. Цялата стая следва примера му.

Почти моментално забелязвам, че от двете му страни има по едно празно място, и замръзвам, макар и не по своя воля. Инвентаризирам набързо присъстващите и не откривам нито една жена.

Адам докосва кръста ми с върхчетата на три от пръстите си и аз подскачам от уплаха. Закрачвам бързо напред и Уорнър ми праща широка усмивка. Издърпва стола от лявата си страна и ме кани да седна. Подчинявам се.

Налагам си да не поглеждам към Адам, докато се настанява срещу мен.

— Знаеш ли... в гардероба ти има дрехи, скъпа моя. — Уорнър сяда до мен, а всички останали отново заемат местата си и стаята се изпълва с непрекъснат поток от бодри разговори. Той е обърнат почти изцяло към мен, но странното е, че единственият човек, чието присъствие отчитам, е този от другата страна на масата. Съсредоточавам вниманието си върху празната чиния на пет сантиметра от пръстите ми. Отпускам ръце в скута си. — И не е необходимо да носиш мръсните си маратонки вече. — Продължава Уорнър, отправяйки ми един последен поглед, преди да напълни чашата ми с нещо. Прилича на вода.

~~Толкова съм жадна, че мога да погълна цял водопад.~~

Мразя усмивката му.

Омразата изглежда като всички останали, докато не се усмихне. Докато не обърне лице към теб и не те излъже с устни и зъби, преобразени в нещо, твърде пасивно, за да заслужава юмрука ти.

— Джулиет?

Вдишвам твърде рязко. Потиснатата кашлица се надува като балон в гърлото ми.

Стъклените му зелени очи просветват срещу мен.

— Не си ли гладна? — Думи, потопени в захар. Облечената му в ръкавица ръка докосва китката ми и аз едва не я изкълчвам в желанието си да я отдръпна от него.

~~Мога да изям всички хора в тази стая.~~

— Не, благодаря.

Той облизва долната си устна и се усмихва.

— Не бъркай глупостта със смелост, ангелче. Знам, че не си близвала храна от дни.

Търпението ми се скъсва.

— Повярвай ми, предпочитам да умра, отколкото да ям храната ти и да те слушам как ми викаш *ангелче* — отбелязвам аз. Стисвам челюсти.

Адам изпуска вилицата си.

Уорнър стрелва очи към него, а щом ги обръща към мен, виждам, че са станали по-сурови. Задържа погледа ми за няколко безкрайно дълги секунди, преди да извади пистолет от джоба на самото си. Стреля.

Цялата стая замръзва в грохота.

Сърцето ми плющи с криле по стените на гърлото ми.

Обръщам глава много, много бавно, за да проследя посоката на пистолета му, и откривам, че е улучил парче месо право през кокала. Платото с храна дими леко в отсрещния край на стаята, на по-малко от трийсетина сантиметра от гостите. Стреля без дори да погледне. Можеше да убие някого.

Впрягам всичката си енергия, за да остана съвсем, съвсем неподвижна.

Уорнър пуска пистолета в чинията ми. Тишината му дава възможност да издрънчи до другия край на вселената и обратно.

— Подбирай думите си много внимателно, Джулиет. Само един знак от мен, и животът ти тук няма да е такава песен.

Примигвам.

Адам бутва чиния с храна пред мен, натискът на погледа му е като нажежен до бяло ръжен, притиснат към кожата ми. Вдигам очи и той килва глава едва забележимо. Очите му казват *моля те*.

Взимам вилицата си.

Уорнър не пропуска нищо. Прокашля се прекалено звучно. Изсвива се без капка хумор и започва да реже месото в чинията си.

— Все Адам ли трябва да върши работата ми вместо мен?

— Моля?

— Имам чувството, че само него слушаш. — Тонът му е небрежен, но челюстите му са осезаемо стегнати. Обръща се към Адам. — Изненадан съм, че не си я помолил да се преоблече, както ти наредих.

Адам изопва гръб.

— Помолих я, сър.

— Харесвам си моите дрехи — уведомявам го аз. *Умирам от желание да те фрасна в окото*, са думите, които премълчавам.

Усмивката отново се прокрадва на лицето на Уорнър.

— Никой не те е питал какво харесваш *ти*, ангелче. А сега яж. Искam да изглеждаш възможно най-добре, когато стоиш до мен.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Уорнър настоява да ме изпрати до стаята ми.

След вечеря Адам изчезна заедно с няколко от другите войници. Изчезна без дума или поглед към мен, а аз не знам какво да очаквам. Поне нямам нищо друго за губене... освен живота си.

— Не искам да ме мразиш — казва Уорнър, докато вървим към асансьора. — Ще съм твой враг само ако настояваш да е така.

— Винаги ще бъдем врагове. — Гласът ми се напуква на късчета лед. Думите се топят върху езика ми. — Никога няма да съм това, което искаш да бъда.

Уорнър въздъхва, натискайки копчето на асансьора.

— Наистина вярвам, че ще размислиш. — Поглежда ме с тънка усмивка. Същински срам е, че пленителна красота като неговата е пропиляна в толкова низък човек. — Ти и аз, Джулиет, представи си ни заедно. Можем да сме неудържима сила.

Отказвам да погледна към него, макар че усещам как очите му обхождат всеки сантиметър от тялото ми.

— Не, благодаря.

Вече сме в асансьора. Светът профучава край нас, а стъклените стени ни превръщат в зрелище за всеки човек на всеки етаж. В тази сграда няма тайни.

Той докосва лакътя ми и аз се отдръпвам.

— Може и да промениш мнението си — казва тихо.

— И как ти хрумна? — Вратата на асансьора се отваря с издрънчаване, но аз не помръдвам. Най-сетне се обръщам с лице към него, защото не успявам да сдържа любопитството си. Оглеждам предвидливо обвитите му в кожа ръце, дългите, плътни ръкави. Дори яката му е висока и царствена. Премени е безупречно от глава до пети; всеки сантиметър от тялото му е покрит, с изключение на лицето. Но дори да поискам да го докосна, едва ли ще ми позволи. Брани се добре.

От мен.

— Какво ще кажеш да оставим този разговор за утре вечер? — Той вирва вежда и ми предлага ръката си. Преструвам се, че не съм я забелязала, излизам от асансьора и тръгвам по коридора. — Може другия път да облечеш нещо хубаво.

— Какво е първото ти име? — питам го аз.

Достигахме вратата ми.

Той спира. Изумен. Вдига брадичка почти незабележимо. Впива очи в лицето ми и не ги откъсва, докато не започвам да съжалявам за въпроса си.

— Искаш да узнаеш името ми?

Присвивам леко очи, макар и не нарочно.

— Уорнър е фамилията ти, нали така?

Той почти се усмихва.

— Искаш да знаеш името ми?

— Не подозирах, че е тайна.

Той пристъпва напред. Устните му потреперват. Свежда очи и засмуква малка глътка въздух. После плъзва един от облечените си пръсти надолу по скулата ми.

— Ще ти кажа моето, ако ти ми кажеш твоето — прошепва твърде близо до врата ми.

Аз отстъпвам назад. Преглъщам сухо.

— Знаеш името ми.

Той не гледа в очите ми.

— Права си. Нека го кажа по друг начин. Ще ти кажа моето, ако ти ми покажеш твоето.

— Моля? — Вдишвам твърде рязко, твърде внезапно.

Той постепенно изхлузва ръкавиците си, а аз започвам да се плаша.

— Покажи ми какво можеш.

Челюстта ми е толкова стисната, че зъбите ме болят.

— Няма да те докосна.

— Нищо. — Той сваля и другата си ръкавица. — Не ми трябва помощта ти.

— Не...

— Не се притеснявай — ухилва се той. — Убеден съм, че *ти* няма да пострадаш ни най-малко.

— Не — проронвам аз. — Не, няма... не мога...

— Хубаво — сопва се Уорнър. — Това е добре. Не искаш да ме нараниш. Поласкан съм. — Той врътва леко очи. Поглежда надолу по коридора. Забелязва един войник. Махва му да дойде. — Дженкинс?

Дженкинс е изненадващо пъргав за размерите си и изниква до мен за секунда.

— Сър. — Той се покланя леко, макар и видимо да е по-възрастен от Уорнър. Но не и на повече от 27 години; набит, здрав, мускулист. Хвърля ми един кос поглед. Кафявите му очи са изненадващо топли.

— Ще те помоля да съпроводиш госпожица Ферърс до долния етаж. Но внимавай: изключително неотзивчива е и ще опита да ти се изплъзне. — Усмивва се неестествено бавно. — Каквото и да ти говори, каквото и да прави, войнико, не бива да я пускаш. Ясно ли е?

Очите на Дженкинс се разширяват, той примигва, ноздрите му се отварят, пръстите му се свиват от двете страни на тялото му. Поема си кратка глътка въздух. Кимва.

Дженкинс не е идиот.

Побягвам.

Втурвам се надолу по коридора и подминавам групичка смаяни войници, прекалено уплашени, за да ме спрат. Не знам какво правя, защо решавам, че мога да им избягам, къде си мисля, че ще отида. Напрягам сили да достигна асансьора, ако не за друго, то поне, защото смятам, че ще ми спечели малко време. Не знам как другояче да постъпя.

Командите на Уорнър отскачат от стените и избухват в тъпанчетата на ушите ми. Не е нужно той да ме гони. Има си подчинени за тези цел.

Пред мен се нареждат войници.

До мен.

Зад мен.

Не мога да дишам.

Въртя се в кръга на собствената си глупост, втрещена, влудена, вцепенена от мисълта за онова, което възнамерявам да сторя на Дженкинс против волята си. За онова, което той възнамерява да ми

стори против своята воля. За онова, което ще се случи и на двама ни, независимо от добрите ни намерения.

— Хванете я — нарежда спокойно Уорнър. Тишината се е скътала във всеки ъгъл на тази сграда. Гласът му е единственият звук в коридора.

Дженкинс пристъпва напред.

Очите ми започват да се наводняват и аз ги затварям. Отварям ги с усилие. Примигвам срещу струпалата се тълпа и мярвам познато лице. Адам ме гледа ужасено.

Срам покрива всеки сантиметър от тялото ми.

Дженкинс ми подава ръка.

Костите ми започват да поддават, изпочупват се в синхрон с ударите на сърцето ми. Строполявам се на пода, свивам се като недодялана палачинка. Чувствам ръцете си болезнено уязвими в тази съдрана тениска.

— Недей... — Вдигам несигурно ръка, умолявайки го с поглед, взирайки се в лицето на невинния човек пред себе си. — Моля те, недей... — Гласът ми пресеква. — Не бива да ме докосваш...

— Не съм и възнамерявал. — Тонът на Дженкинс е дълбок, равномерен, изпълнен със съжаление. Дженкинс, който няма нито ръкавици, нито предпазно облекло, нито подготовка, нито способност да се защити.

— Това беше директна заповед, войнико — излайва Уорнър, насочвайки пистолет към гърба му.

Дженкинс сграбчва ръката ми.

НЕ НЕ НЕ

Аз простенвам.

Кръвта бушува във вените ми, препуска из тялото ми като бурна река, горещи вълни обливат костите ми. Чувам агонията му, усещам как силата се излива от тялото му, долавям ударите на сърцето му в ушите си и главата ми се мае от прилива на адреналин, захранващ организма ми.

Чувствам се жива.

Искам да ме наранява. Искам да ме осакатява. Искам да ме отвращава. Искам да мразя необузданата сила, обвиваща скелета ми.

Но не е така. Плътта ми пулсира от енергията на чуждия живот и не мразя силата.

Мразя себе си, задето ѝ се наслаждавам.

Наслаждавам се на чувството да преливам от живот и надежда и човешка мощ, по-изобилни от всякога. Болката му ми носи нежелано удоволствие.

А той не ме пуска.

Но не ме пуска, защото не може. Защото само аз мога да прекъсна връзката ни. Защото агонията го обезсилва. Защото е попаднал в примката ми.

Защото аз съм венерина мухоловка.

И съм смъртоносна.

Хвърлям се по гръб и го изритвам в гърдите, заставяйки го да се отлепи от мен, да снесе тежестта си от крехките ми кости. Отпуснатото му тяло се стоварва върху моето. Внезапно закрепцявам и се боря да прогледна през пердето от сълзи, замъгляващо очите ми; хълцам в истерия, в ужас от замръзналото изражение по лицето му, от парализираните му устни и хриптящи дробове.

Измъквам се и се запрепъвам назад. Морето от войници се разцепва зад мен. По всяко лице са изписани изумление и чист, отявлен страх. Дженкинс лежи на пода и никой не смее да го доближи.

— Помогнете му! — изпищявам аз. — Някой да му *помогне*! Трябва му доктор... трябва да го отведат... трябва... той... о, боже... какво направих...

— Джулиет...

— НЕ МЕ ДОКОСВАЙ... ДА НЕ СИ ПОСМЯЛ ДА МЕ ДОКОСНЕШ...

Ръкавиците на Уорнър отново са на ръцете му и той опитва да ме успокои, да заглади косата ми назад, да избърше сълзите ми, а аз искам да го убия.

— Джулиет, успокой се...

— ПОМОГНЕТЕ МУ! — изкрещявам аз, свличайки се на колене, неспособна да откъсна очи от тялото на пода. Останалите войници най-сетне събират смелост да го доближат, но предпазливо, сякаш има опасност да е заразен. — Моля ви... трябва да му помогнете! *Умолявам ви...*

— Кент, Къртис, Соледад... ПОГРИЖЕТЕ СЕ ЗА ТОВА — разпорежда се Уорнър, преди да ме грабне.

Все още ритам с крака, когато светът потъва в мрак.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Таванът ту се избистря, ту се размива.

Главата ми тежи, зрението ми е замъглено, сърцето ми е стегнато. Долавям отчетлив вкус на паника, заклещен някъде под езика ми, и се мъча да си спомня какво го е породило. Опитвам да се надигна и не мога да разбера защо изобщо съм легнала.

Усещам нечий ръце върху раменете си.

— Как се чувстваш? — Уорнър ме гледа отвисоко.

Внезапно спомените започват да прогарят очите ми и лицето на Дженкинс изплува в съзнанието ми, замахвам с юмруци и закрепцявам на Уорнър да ме пусне, опитвам да се измъкна от хватката му, а той просто се усмихва. Дори се подсмива. Приковава внимателно ръцете ми от двете страни на тялото ми.

— Е, поне се съвзе — въздъхва той. — Разтревожих се за момент.

Мъча се да овладее треперещите си крайници.

— Махни си ръцете от мен.

Той размахва облечените си в кожа пръсти пред лицето ми.

— Защитен съм. Не се бой.

— *Мразя те.*

— Каква страст само — засмива се отново той. Изглежда толкова спокоен, толкова ведър. Взира се в мен с неочаквано приветливи очи.

Аз извъръщам глава.

Той се изправя. Поема си малка глътка въздух.

— Виж — казва, пресягайки се за поднос, оставен върху малка масичка. — Донесох ти храна.

Възползвам се от момента да се надигна и да се огледам наоколо. Лежа в легло с балдахин и с дамска в златисти и винено кървави багри. Подът е застлан с дебел, пищен килим с цвят на залязващо лятно слънце. В стаята е топло. Със същия размер е като тази, в която аз съм настанена; мебелите са стандартни: легло, гардероб, помощни масички, полилей, искрящ от тавана. Единствената разлика е, че в тази

стая има допълнителна врата, а върху малка масичка в ъгъла тихо гори дебела свещ. Не съм виждала огън от незнайно колко години. Едва овладявам порива си да протегна ръка и да докосна пламъка.

Надигам се върху възглавниците и се преструвам, че не ми е удобно.

— Къде съм?

Уорнър се обръща към мен с чиния с хляб и сирене в ръка. В другата си ръка държи чаша вода. Той оглежда стаята, сякаш я вижда за пръв път.

— В спалнята ми.

Ако главата ми не се разцепваше на малки парченца, щях да се изкуша да побягна.

— Отведи ме в моята стая. Не искам да съм тук.

— И въпреки това си именно тук. — Той сяда в другия край на леглото, на около метър от мен. Побутва чинията към едната ми ръка. — Жадна ли си?

Не знам дали е защото не мога да разсъждавам трезво, или защото съм в същински смут, но ми е много трудно да помирят полярно противоположните личности на Уорнър. Предлага ми чаша вода, след като ме е принудил да причиня жестока мъка на друг човек. Вдигам ръце и оглеждам пръстите си, сякаш ги виждам за пръв път в живота си.

— Не разбирам.

Той килва глава, изучавайки ме с поглед, сякаш се чуди дали не съм пострадала сериозно.

— Просто попитах дали не си жадна. Какво има за разбиране? — Пауза. — Изпий водата.

Поемам чашата. Вглеждам се в нея. Вглеждам се в него. Вглеждам се в стените.

Сигурно полудявам.

Уорнър въздъхва.

— Не съм сигурен, но като че ли припадна. И ми се струва, че е добре да хапнеш нещо, макар че и в това не съм особено сигурен. — Той замълчава за кратко. — Бих казал, че напрежението ти дойде в повечко още на първия ти ден тук. Вината е моя.

— Защо се държиш мило с мен?

Изненадата по лицето му ме изненадва още повече.

— Защото ме е грижа за теб — отвърща просто той.

— *Грижа* те е за мен? — Ступорът в тялото ми започва да се разсейва. Кръвното ми налягане се покачва и гневът постепенно си проправя път към повърхността на съзнанието ми. — За малко да убия Дженкинс заради теб!

— Не си го...

— Подчинените ти ме пребиха! Държиш ме тук като в плен! Заплашваш ме! Заплашваш да ме убиеш! Не ми даваш никаква свобода, а твърдиш, че те е *грижа* за мен? — Едва не запращам чашата с вода в лицето му. — Ти си *чудовище*!

Уорнър извърща глава и погледът ми се озовава върху профила му. Сетне той плясва с ръце. Размисля. Докосва устни.

— Искam единствено да ти помогна.

— Лъжец.

Като че ли се замисля върху думите ми. Кимва, но само веднъж.

— Да. В по-голяма част от времето съм такъв, права си.

— Не искам да съм тук. Не искам да съм ти опитно свинче. Пусни ме да си ходя.

— Не. — Той става на крака. — Опасявам се, че не мога да го сторя.

— Защо не?

— Защото не мога. Просто... — Той подръпва пръстите си. Прокашля се. Очите му докосват тавана за кратък момент. — Защото си ми нужна.

— Нужна съм ти, за да убивам хора!

Той не отвърща веднага. Отива до свещта. Сваля едната си ръкавица. Погъделичква пламъка с гол пръст.

— Знаеш ли, Джулиет, напълно способен съм да убивам хора собственоръчно. В интерес на истината доста ме бива в това.

— Отвращаваш ме.

Той свива рамене.

— Как иначе смяташ, че човек на моя възраст би бил способен да контролира толкова много войници? Защо иначе баща ми би ми поверил управлението на цял сектор?

— *Баща ти*? — Надигам се в леглото с внезапно възбудено против собствената ми воля любопитство.

Той не обръща внимание на въпроса ми.

— Механизмът на страха е съвсем елементарен. Хората се плашат от мен, затова се вслушват в думите ми. — Той махва с ръка. — Празните заплахи не струват и пукната пара в наши дни.

Стисвам клепачи.

— Значи, убиваш хора, за да спечелиш власт.

— Също като теб.

— Как *смееш*...?

Той се изсмива. Гръмко.

— Няма лошо да се самозалъгваш, ако ти помага да се чувстваш по-добре.

— Не лъжа...

— Защо ти отне толкова много време да се откъснеш от Дженкинс?

Устата ми замръзва намясто.

— Защо не започна да се съпротивляваш моментално? Защо му позволи да задържи ръка върху теб толкова дълго време?

Ръцете ми треперят и аз ги стисвам силно.

— Не знаеш нищо за мен.

— А в същото време ти твърдиш, че знаеш всичко за мен.

Сключвам челюсти, тъй като нямам доверие на устата си.

— Поне аз съм откровен — добавя той.

— Току-що си призна, че си лъжец!

Той повдига вежди.

— Поне съм откровен за това, че съм лъжец.

Трясвам чашата с вода върху страничната масичка. Отпускам глава в дланите си. Мъча се да запазя самообладание.

— Е — подхващам дрезгаво, — защо тогава съм ти притрябвала аз? Щом си толкова недостижим убиец?

Мимолетна усмивка пробягва по лицето му.

— Един ден ще те запозная с отговора на този въпрос.

Понечвам да възразя, но той ме спира с една ръка. Взима парче хляб от чинията. Задържа го под носа ми.

— Почти нищо не хапна на вечеря. Това не може да е за добро.

Не помръдвам.

Той пуска хляба в чинията и я оставя до чашата с вода. Обръща се към мен. Впива поглед в очите ми с такава сила, че за момент ме обезоръжава. Искам да му кажа, да изкрещя в лицето му толкова много

неща, но някак забравям всички думи, търпеливо чакащи в устата ми. Нямам воля да извърна очи.

— Хапни нещо. — Очите му ме изоставят. — После поспи. Ще се върна сутринта.

Той става на крака. Изтупва панталоните си без всякаква причина.

— Защото искам да останеш тук.

— Но защо?

Той се изсмива силно.

— Пълна си с въпроси.

— Ами... ако ми дадеш поне един директен отговор...

— Лека нощ, Джулиет.

— Ще ме пуснеш ли? — питам аз, този път тихо, кротко.

— Не. — Той прави шест крачки към ъгъла със свещта. — А и не мога да ти обещаая, че животът ти ще стане по-лесен. — В гласа му не се долавя съжаление, гузност, състрадание. Звучи така, сякаш говори за времето.

— Нищо чудно и да лъжеш.

— Да, нищо чудно. — Той кимва сякаш на самия себе си. Духва свещта.

И изчезва.

Опитвам да се съпротивлявам.

Опитвам да остана будна.

Опитвам да разсъждавам трезво, но не успявам.

Рухвам от пълно изтощение.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

„Защо просто не се самоубиеш?“ — беше ме попитал някой от съучениците ми веднъж.

Мисля, че ми зададе въпроса само за да ме нарани, но тогава за пръв път се замислих сериозно върху този вариант. Не знаех как да му отговоря. Може би разсъждавах наивно, но все се надявах, че ако бях послушна, ако правех всичко както трябва, ако говорех разумно или просто си мълчах, родителите ми ще размислят. Най-сетне ще се вслушат в думите ми. Ще ми дадат шанс. Ще се научат да ме обичат.

Открай време хранех тази глупава надежда.

— Добро утро.

Очите ми се отварят рязко. Никога не съм имала дълбок сън.

Уорнър се вира в мен, седнал в крайчеца на собственото си легло със спретнат костюм и съвършено лъснати обувки. Всичко у него е образцово до педантичност. Безукорно. Дъхът му е свеж в прохладния сутрешен въздух. Усещам го по лицето си.

Отнема ми секунда да осъзная, че съм увита в същите чаршафи, в които и Уорнър е спал. Внезапно лицето ми пламва и опитвам да се измъкна. Едва не падам от леглото.

Не му обръщам никакво внимание.

— Добре ли спа? — пита той.

Вдигам поглед. Зеленото на очите му е толкова странно: ярко, кристално бистро, пронизващо по най-плашещия начин. Косата му е гъста, с наситен цвят на чисто злато; телосложението му е стройно и ненабиващо се на очи, но хватката му е неочаквано силна. Чак сега забелязвам, че върху малкото пръстче на лявата му ръка има нефритен пръстен.

Той улавя втренчения ми поглед и става от леглото. Сключва ръце зад гърба си.

— Време е да се върнеш в стаята си.

Примигвам. Кимвам. Ставам и едва не се свличам на земята. Хващам се за ръба на леглото и опитвам да надвия световъртежа си. Чувам въздишката на Уорнър.

— Не си пипнала храната, която ти оставих снощи.

Грабвам водата с разтреперани ръце и се насилвам да изям малко от хляба. Тялото ми е толкова привикнало към глада, че вече не е способно да го разпознава.

Веднага щом намирам сили да се изправа, Уорнър ме извежда през вратата. Все още стискам парче сирене в ръката си.

Едва не го изпускам, излизайки в коридора.

Тук има дори повече войници, отколкото на моя етаж. Всеки е въоръжен с поне по четири различни вида пистолета, някои праметнати през вратовете им, други закачени за коланите им. По израженията на всички тях се прокрадва същински ужас, когато виждат лицето ми. Появява се и изчезва така светкавично, че като нищо можех да го изпусна, ако не беше така осезаем: всички стисват оръжията си малко по-здраво, докато минавам покрай тях.

Уорнър изглежда доволен.

— Страхът им ще работи в твоя полза — прошепва в ухото ми.

Човечността ми лежи пръсната на милиони парчета по застлания с килим под.

— Не съм искала да се страхуват от мен.

— А би трябвало. — Той спира на място. Очите му сякаш ме наричат кръгла глупачка. — Ако не се страхуват от теб, ще те нападнат.

— Хората постоянно нападат какво ли не именно от страх.

— Поне вече знаят срещу какво са изправени. — Той продължава надолу по коридора, но моите стъпала са пришити към килима.

Прозрението е леденостудена вода, стичаща се по гърба ми.

— Принудил си ме да направя... онова... което сторих на Дженкинс, *умишлено*?

Уорнър вече е на три крачки пред мен, но въпреки това виждам усмивката по лицето му.

— Всичко правя *умишлено*.

— Искал си да ме превърнеш в зрелище. — Сърцето ми бие лудо в китките ми, пулсира в пръстите ми.

— Опитвах да те защитя.

— От собствените си подчинени? — Втурвам се да го настигна, горяща от възмущение. — На цената на един човешки живот...?

— Влизай. — Уорнър е достигнал асансьора. Държи вратите отворени за мен.

Следвам го.

Той натиска необходимите копчета.

Вратите се затварят.

Обръщам се да му кажа нещо.

Той ме приклепва в ъгъла.

Притисната съм в задния край на стъклената капсула и внезапно нервите ми се обтягат. Той е стиснал с пръсти ръцете ми, а устните му са опасно близо до лицето ми. Погледът му е застопорен върху мен, очите му проблясват... опасно. От устата му се изплъзва една-единствена дума.

— Да.

Нужно ми е известно време да открия гласа си.

— „Да“... какво?

— Да, от собствените ми подчинени. Да, на цената на човешки живот. — Той напруга челюсти. Говори през зъби. — Почти нищо не знаеш за света, в който живея, Джулиет.

— Опитвам да разбера...

— Не е вярно — отвръща гневно той. Миглите му са пламтящи нишки, изтъкани от злато. Почти ми се иска да ги докосна. — Не разбираш, че влиянието и контролът могат да се изплъзнат от ръцете ти във всеки един момент, дори да си мислиш, че си подготвен за всичко. Тези две неща не се печелят лесно. А още по-трудно се задържат. — Опитвам да проговоря, но той ме прекъсва: — Да не мислиш, че не знам колко от войниците ми ме мразят? Да не мислиш, че не знам колко копнеят да ме видят в калта? Да не мислиш, че няма други, които с радост биха си присвоили позицията, за която съм се трудил толкова усърдно...

— Не се ласкай...

Той заличава последните няколко сантиметра помежду ни и думите ми се строполяват на пода. Не мога да дишам. Напрежението в цялото му тяло е толкова силно, че почти става осезаемо като аура, и като че ли мускулите ми започват да се вцепеняват.

— Толкова си наивна — проронва той с хриплив, нисък глас, стържещ шепот по кожата ми. — Не проумяваш, че си заплаха за всички в тази сграда. Съвсем логично е, че ще искат да те наранят. Не осъзнаваш, че опитвам да ти помогна...

— Като ти самият ме нараняваш?! — избухвам аз. — Като нараняваш други?!

Смехът му е студен, безрадостен. Той се отдалечава от мен внезапно отвратен. Асансьорът се отваря, но той не излиза. Оттук виждам вратата си.

— Връщай се в стаята си. Изкъпи се. Преоблечи се. В гардероба ти има рокли.

— Не харесвам рокли.

— Май няма да харесаш и онова — казва той, кимвайки с глава. Проследявам погледа му до едрата фигура срещу вратата ми. Поглеждам го въпросително, но той мълчи. Внезапно е придобил спокойно изражение, всички емоции са отмити от лицето му. Хваща ме за ръката, стисва пръстите ми и казва: — Ще се върна за теб точно след час. — И затваря вратите на асансьора, преди да съм успяла да възразя. Започвам да се чудя дали е съвпадение, че единственият човек, който не се страхува да ме докосне, също е чудовище.

Пристъпвам напред и се осмелявам да погледна по-отблизо войника, скрит в тъмното.

Адам.

О, Адам.

Адам, който вече знае на какво съм способна.

Сърцето ми е балон с вода, пръсващ се в гърдите ми. Белите ми дробове увисват от гръдния ми кош. Чувствам се така, сякаш всеки един юмрук в света е решил да се забие в стомаха ми. Не разбирам защо го преживявам толкова силно, но е така.

Ще ме мрази до края на живота си. Няма дори да ме погледне.

Чакам да ми отвори вратата, но той не помръдва.

— Адам? — дръзвам с колеблив глас. — Трябва ми чипкартата ти.

Виждам как преглъща сухо и поема малка глътка въздух, което моментално ми подсказва, че нещо не е наред. Понечвам да го доближа, но той ме възпира с отсечено поклащане на глава. ~~Аз не докосвам хората не доближавам хората аз съм чудовище.~~ Той не ме

иска близо до себе си. Естествено. Никога не бива да забравям мястото си.

Той отваря вратата с огромно затруднение и ми става ясно, че някой го е контузил, макар и да не е видно. Последните думи на Уорнър се връщат в съзнанието ми и чак сега проумявам, че са били предупреждение. Предупреждение, поразяващо всяко нервно окончание в тялото ми.

Ще наказват Адам за моите грешки. За моето неподчинение.

Искам да заровя сълзите си в кофа от разкаяние.

Прекрачвам прага и отпращам последен поглед към Адам, неспособна да изпитам каквото и да било удовлетворение от болката му. Независимо от всичко, което ми е сторил, едва ли мога да го мразя. Не и Адам. Не и момчето, което някога познавах.

— Лилавата рокля — казва той с насечен и леко задъхан глас, сякаш го боли да диша. Кърша ръце, само и само да не се спусна към него. — Облечи лилавата рокля. — Той се прокашля. — Джулиет.

Ще бъда съвършеният манекен.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Още с влизането в стаята отварям гардероба и изтръгвам лилавата рокля от закачалката ѝ. Тогава си спомням, че ме наблюдават. *Камерите*. Питам се дали не са наказали Адам и заради това, че ми е разкрил за камерите. Питам се дали се е изложил и на други рискове заради мен. Питам се защо...

Докосвам твърдия, модерен плат на сливовата рокля и пръстите ми допълзват до ръба му, също като тези на Адам вчера. Чудя се какво ли в тази рокля го привлича толкова. Защо трябва да облека точно нея. Защо изобщо трябва да се пременявам в рокля.

Не съм някаква си кукла.

Ръката ми се допира до малкия дървен рафт, намиращ се под окачените дрехи, и кожата ми се долепя до непозната на пипане повърхност. Груба е, чужда е, но и позната в същото време. Пристъпвам по-близо до гардероба и се скривам между вратите му. Пръстите ми заопипват странния предмет и топла вълна от слънчеви лъчи залива стомаха ми, изпълвайки ме с надежда и чувство, с прилив на наивно щастие, толкова бурен, че се учудвам как по лицето ми не рукват сълзи.

Тефтерчето ми.

Той е спасил тефтерчето ми. ~~Адам е спасил единственото ми притежание.~~

Грабвам лилавата рокля и пъхвам тефтера в дуплите ѝ, след което се отправям към банята.

~~Към банята, където няма камери.~~

~~Към банята, където няма камери.~~

~~Към банята, където няма камери.~~

Това е опитвал да ми каже, осъзнавам го чак сега. Вчера в банята е опитвал да ми каже нещо, а аз бях толкова уплашена, че го прогоних.

Прогоних го.

Затварям вратата след себе си, а ръцете ми треперят, докато разгръщам познатото руло от листове, слепени с вехто лепило.

Разлиствам страниците, уверявайки се, че всички са по местата си, и очите ми кацват върху последно изписаната. В края ѝ има нещо нетипично. Ново изречение, написано с чужд почерк.

Ново изречение, навярно написано от него.

Не е каквото си мислите.

Вцепенявам се намясто.

Всеки сантиметър от плътта ми е изопнат, изпълнен с чувство, и напрежението се трупа в гърдите ми, пулсира все по-шумно и по-бързо, и по-силно, набъбвайки в контраст с неподвижността на тялото ми. Не треперя, когато времето около мен застине. Забавям дъха си, броя несъществуващи неща, намислям си въображаеми цифри, преструвам се, че времето е счупен пясъчен часовник, а процеждащите се песъчинки са секундите. Осмелявам се да повярвам.

Позволявам си надеждата, че Адам се опитва да общува с мен. Достатъчно умопомрачена съм да допусна подобна възможност.

Откъсвам страницата от малкото тефтерче и я стисвам здраво, усърдно преглъщайки истерията, гъделичкаща всеки пречупен момент в съзнанието ми.

Скривам тефтерчето в джоба на лилавата рокля. Джобът, в който и Адам навярно го е бил пхнал. Джобът, от който вероятно е изпаднало. ~~Джобът на лилавата рокля. Джобът на лилавата рокля.~~

Надеждата е джоб с вероятности.

Държа я в ръката си.

Уорнър не закъснява.

Нито пък почуква на вратата.

Тъкмо нахлузвам обувките си, когато влетява, без да каже и дума, без дори да направи опит да ме предупреди. Очите му шарят по цялото ми тяло. Челюстта ми се стяга от само себе си.

— Наранил си го — чувам се да казвам.

— Не би трябвало да те интересува — казва той с килната настрани глава и махва към роклята ми. — Но очевидно е така.

Стисвам устни и се моля ръцете ми да не треперят прекалено. Не знам къде е Адам. Не знам колко тежка е травмата му. Не знам как ще подходи Уорнър, докде е готов да стигне в името на стремежите си, но мисълта, че Адам страда, е като ледена ръка, сграбчила гръкляна ми. Не мога да си поема въздух. Чувствам се така, сякаш се мъча да преглътна клечка за зъби. Ако Адам се опитва да ми помогне, може да залага живота си на карта.

Докосвам листчето хартия, скътано в джоба ми.

Дишай.

Очите на Уорнър са залепени за прозореца ми.

Дишай.

— Време е да вървим — казва той.

Дишай.

— Къде отиваме?

Не получавам отговор.

Излизаме през вратата. Озъртам се наоколо. Коридорът е празен, съвършено пуст.

— Къде е Адам армията ти...?

— Тази рокля много ми харесва — казва Уорнър, плъзвайки ръка през кръста ми. Аз се отдръпвам, но той ме побутва в посока към асансьора. — Стои ти прекрасно. Отвлича вниманието ми от всичките ти въпроси.

— Клетата ти майка.

Уорнър едва не се препъва в собствените си крака. Ококорва смаяни очи. Спира на около метър от целта ни. И се завърта.

— Какво искаш да кажеш?

Стомахът ми се преобръща.

Лицето му придобива чудато изражение: смесица от машинално напрежение, спонтанен ужас, внезапно мрачно предчувствие.

Всъщност исках да се пошегувам, но не му го казвам. Жал ми е за клетата ти майка, щях да му кажа, задето ѝ се налага да търпи толкова недостоен, окаян син. Само че си замълчавам.

Той сграбчва ръцете ми и се съсредоточава в очите ми. Слепоочията му пулсират от възмущение.

— Какво искаш да кажеш? — настоява той.

— Н-нищо — заеквам аз. Гласът ми се пречупва наполовина. — Не исках... беше просто шега...

Уорнър пуска ръцете ми, сякаш са го изгорили. Извъръща поглед. Устремява се към асансьора и дори не ме изчаква.

Чудя се какво ли не ми казва.

Чак след като слизаме няколко етажа надолу и тръгваме по непознат коридор към непозната врата, той благоволява да ме погледне. Отпуска ми пет думи.

— Добре дошла в бъдещето си.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Плувам в слънчева светлина.

Уорнър е отворил врата, водеща директно навън, а аз съм толкова неподготвена за това изживяване, че зрението ме предава. Той хваща рамото ми, за да ме насочи в правилната посока, и аз отвърщам на погледа му.

— Излизаме навън. — Казвам го, защото имам нужда да го произнеса на глас. Защото външният свят е радост, която рядко ми е позволена. Защото не мога да преценя дали Уорнър отново опитва да се държи човечно. Погледът ми отскача от него към нещо, подобно на бетонен вътрешен двор, и после се връща обратно. — Какво правим навън?

— Трябва да се погрижим за нещо. — Той ме повежда към центъра на тази нова вселена, а аз се откъсвам от хватката му, протягайки ръце да докосна небето, сякаш с надеждата, че ще си ме спомни. Облаците сивеят както винаги, но пък са разкъсани и ненатрапчиви. Слънцето е високо, високо, високо — излежава се на своя сценичен фон, разпръсква лъчи и пренасочва топлината им към нас. Изправям се на пръсти и опитвам да го докосна. Вятърът се сгушва в обятията ми и се усмихва по кожата ми. Прохладен, копринено мек въздух преплита нежния си полъх в косите ми. Този квадратен двор би могъл да бъде балната ми зала.

Искам да танцувам с природните стихии.

Уорнър ме хваща за ръката. Обръщам се.

На лицето му има усмивка.

— Това — казва той, махвайки с ръка към студения сив свят под краката ни, — това те прави щастлива?

Оглеждам се наоколо. Откривам, че дворчето не е точно покрив на сграда, а нещо като мост между две от тях. Доближавам до ръба и виждам мъртва земя, голи дървета и разпръснати постройки, ширещи се с километри.

— Студеният въздух има толкова чист аромат — казвам му. — Свез. Чисто нов. Това е най-прекрасната миризма на света.

В очите му се чете изумление, безпокойство, интерес и объркване. Той поклаща глава. Потупва сакото си и намира вътрешния му джоб. Изважда пистолет с позлатена дръжка, която заискрява на слънчевата светлина.

Аз вдишвам рязко.

Той преглежда пистолета по непонятен за мен начин, вероятно за да се увери, че е зареден. Разполага го удобно в ръката си и настанява показалец върху спусъка. Обръща се към мен и най-сетне забелязва изражението по лицето ми.

Едва въздържа смеха си.

— Не бой се. Не е за теб.

— Защо носиш пистолет? — преглъщам тежко аз, обгръщайки гърдите си с ръце. — Каква работа имаме тук, горе?

Уорнър връща пистолета в джоба си и отива до отсрещния край на площадката. Махва ми да го последвам. Аз го доближавам с колебливи крачки. Проследявам погледа му. Надниквам над парапета.

Всички войници от сградата са строени на около пет метра под краката ни.

На пръв поглед различавам около 50 реда, всеки съвършено прав, на равно отстояние от другите, с по толкова много войници, че не мога да ги преброя. ~~Дали Адам е сред тях? Дали ме вижда?~~

~~Какво ли си мисли за мен сега?~~

Войниците са строени на квадратен плац, почти идентичен с този, върху който стоим двамата с Уорнър, и образуват симетрична черна фигура: черни панталони, черни тениски, високи черни кубинки; не виждам нито едно оръжие. Всеки стои с ляв юмрук, притиснат към сърцето. Замръзнали са намясто.

Черно и сиво

и

черно и сиво

и

черно и сиво

и

мрачно.

Изведнъж осъзнавам колко непрактично е облеклото ми. Внезапно вятърът става твърде груб, твърде студен, твърде болезнен, врязвайки се, за да проправи пътя си в струпалата се тълпа. Потрепервам, но рефлексът няма нищо общо с температурата. Озъртам се за Уорнър, но той вече е заел мястото си на ръба на площадката; очевидно го е правил много пъти досега. Изважда малко квадратно парче перфориран метал от джоба си и го притиска към устните си, а когато проговаря, гласът му се понася над публиката, сякаш е минал през усилвател.

— Сектор 45.

Една дума. Една цифра.

Из групата наставя раздвижване: левите юмруци се отпускат до телата; десните остават забодени върху гърдите. Войниците са добре смазана машина, движенията им са съвършено съгласувани. Ако не ме измъчваше толкова неприятно предчувствие, вероятно щях да съм впечатлена.

— Тази сутрин трябва да разгледаме два въпроса. — Гласът на Уорнър пронизва въздуха: отзивист, ясен, непоносимо уверен. — Първият стои до мен.

Хиляди очи отскачат към мен. Едва не отстъпвам назад.

— Джулиет, ела тук, ако обичаш. — Два от пръстите му се сгъват, за да ме привикат.

Аз се показвам над парапета.

Уорнър плъзва ръка през кръста ми. Тялото ми се стяга. Тълпата е удивена. Сърцето ми бушува неудържимо. Прекалено уплашена съм, за да се отдръпна от него. Пистолетът му е твърде близо.

Войниците изглеждат слисани от това, че Уорнър дръзва да ме докосне.

— Дженкинс, би ли излязъл отпред, ако обичаш?

Пръстите ми бягат като в маратон надолу по бедрото ми. Не мога да стоя неподвижно. Не мога да укротя кипежа, сринащ нервната ми система. Дженкинс излиза от строя, моментално го разпознавам.

Добре е.

Мили боже!

Добре е.

— Дженкинс имаше удоволствието да се запознае с Джулиет предишната нощ — продължава Уорнър. Напрежението сред мъжете е

почти доловимо. Като че ли никой не знае в каква посока ще поеме речта. И като че ли никой не е в неведение относно историята на Дженкинс. Моята история. — Надявам се всички да я посрещнете със същата дружелюбност. — Добавя Уорнър с устни, разтеглени в беззвучна усмивка. — Тя ще ни погостува известно време и ще е безценен кадър в кампанията ни. Възобновителите я приветстват. Аз я приветствам. Вие също трябва да я приветствате.

Войниците спусват юмруци едновременно в съвършен синхрон.

Задвижват се като едно цяло: пет стъпки назад, пет стъпки напред, пет стъпки намясто. После вдигат левите си ръце нависоко и ги свиват в юмруци.

И падат на едно коляно.

Аз се спускам към парапета, умирайки от желание да зърна по-отблизо изумително режисираното им изпълнение. Никога не съм виждала подобно нещо.

Уорнър ги оставя в тази поза, коленичили, с вдигнати във въздуха юмруци. Не проговаря поне 30 секунди. Накрая отваря уста.

— Добре.

Войниците се надигат и отново притискат десни юмруци в гърдите си.

— Вторият въпрос на дневен ред е още по-приятен и от първия — продължава Уорнър, макар че гласът му не загатва за нищо приятно. Очите му остро се стрелкат над войниците и стружки смарагд проблясват като зелени пламъци над телата им. — Дилайло ни е приготвил един доклад.

Той прекарва цяла вечност, взирайки се във войниците, позволявайки на няколкото изречени от него думи да попият в главите им. Позволявайки на собственото им въображение да ги подлуди. Позволявайки на провинилите се сред тях да затреперят в агония.

Уорнър не проговаря дълго, дълго време.

Никой не помръдва дълго, дълго време.

Започвам да се тревожа за живота си, независимо от обнадеждаващото му първо изявление. Започвам да се питам дали аз не съм виновната. Дали пистолетът в джоба му не е предвиден за мен. Накрая се осмелявам да погледна към него. Той отвърща на погледа ми, но нямам представа как да го разчета.

Лицето му е сбор от 10000 вероятности, вперени директно в мен.

— Дилайло — проговаря той, преди да е откъснал очи от мен. — Може да излезеш от строя.

Мършав, оплешивяващ мъж в униформа с малко повече военни отличия излиза от петия ред на строя. Не изглежда особено самоуверен. Свел е глава поне с два сантиметра. Гласът му е прошарен с трели.

— Сър.

Уорнър най-сетне освобождава очите ми и кимва едва забележимо в посока на плешивеца.

Дилайло започва да рецитира:

— Повдигаме обвинение срещу редник 45Б-76423. Флечър, Сиймъс.

Всички войници са замръзнали в строя, замръзнали в облекчението си, замръзнали в страх, замръзнали в безпокойство. Нищо не помръдва. Никой не диша. Дори вятърът се бои да издаде звук.

— Флечър. — Една дума от Уорнър и няколкостотин вратове се извърщат светкавично в негова посока.

Флечър излиза от строя.

Прилича на джинджифилова курабийка с форма на човече. Джинджифилова коса. Джинджифилови лунички. Устни, почти изкуствено червени. Лицето му е лишено от всякаква емоция.

Никога не съм се страхувала за нечий чужд живот повече от сега.

Дилайло отново взима думата.

— Редник Флечър бе открит на не патрулирана територия, където общувал с цивилни, смятани за членове на бунтовническа групировка. Откраднал е храна и провизии от складови помещения, обслужващи гражданите от Сектор 45. Не е известно дали не е разкрил поверителна информация.

Уорнър забива поглед в джинджифиловото човече.

— Отричате ли тези обвинения, войнико?

Ноздрите на Флечър се разширяват. Челюстта му се стяга. Гласът му има писклива нотка.

— Не, сър.

Уорнър кимва. Поема си малка глътка въздух. Облизва устни.

И го застрелва в челото.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Никой не помръдва.

Лицето на Флечър е белязано от запечатан ужас, докато тялото му се строполява на земята. Толкова съм втрещена от невъобразимостта на всичко това, че не мога да преценя дали сънувам, или не, дали умирам, или не, дали е безопасно да припадна, или не.

Крайниците на Флечър са изметнати под странен ъгъл върху студения бетон. Кръвта започва да образува локвичка край главата му, а все още никой не помръдва. Никой не проронва и дума. Никой не допуска страха по лицето си.

Непрекъснато опипвам с пръсти устните си, за да проверя дали писъците са излезли през тях.

Уорнър връща пистолета в джоба на самото си.

— Сектор 45, свободни сте.

Всички войници падат на едно коляно.

Уорнър прибира металното устройство за усиляване на гласа в един от джобовете си и ме издърпва от мястото, на което са залепнали краката ми. Препъвам се, крайниците ми са слаби, болка прорязва дори костите ми. Гади ми се, не съм на себе си, не съм способна дори да се задържа права. Многократно опитвам да проговоря, но думите са залепнали за езика ми. Внезапно ме облива пот, внезапно се смразявам, внезапно ми прилява толкова, че рой точки замъгляват зрението ми.

Уорнър се опитва да ме избута през вратата.

— Наистина трябва да се храниш по-добре — казва ми той.

Очите ми са широко отворени, устата ми е широко отворена — усещам дупки навсякъде по себе си, цялата площ на тялото ми е осеяна с тях.

Сърцето ми навярно изтича капка по капка от гърдите ми.

Свеждам поглед и не проумявам защо по роклята ми няма кръв, щом болката в сърцето ми е толкова реална.

— Ти го уби — съумявам да прошепна. — Просто го уби...

— Много си проникателна.

— Защо го уби, защо ти беше да го убиваш, как можа да *направиш* такава нещо...?

— Дръж си очите отворени, Джулиет. Сега не е време за сън.

Сграбчвам ризата му. Спирам го, преди да е влязъл в сградата. Порив на вятъра ме зашлевява през лицето и внезапно ми възвръща самообладанието. Бутвам го с всички сили, притискайки гърба му във вратата.

— Отвращаваш ме. — Взирам се непоколебимо в кристално студеният му очи. — *Отвращаваш* ме...

Той ме завърта и ме приковава до вратата, където преди секунда е бил неговият гръб. Обхваща лицето ми с облечени в ръкавици ръце и задържа погледа ми. Същите ръце, с които току-що бе отнел човешки живот.

Впримчена съм.

Вкаменена.

Леко ужасена.

Палецът му погалва бузата ми.

— Животът е потискащо място — прошепва той. — Понякога е нужно да се научиш първо да стреляш, а после да мислиш.

Уорнър влиза в стаята ми след мен.

— Май е най-добре да поспиш — казва ми. Проговаря за пръв път, откакто напуснахме външния двор. — Ще заръчам да ти донесат храна, никой няма да те безпокои за друго.

— Къде е Адам? ~~В безопасност ли е? Добре ли е? Ще го нараниш ли?~~

Уорнър се сепва, сетне овладява емоциите си.

— Защо те е грижа?

~~Грижа ме е за Адам Кент още от трети клас.~~

— Нали уж трябваше да ме държи под око? А щом не е тук, и него ли ще убиеш? — Чувствам се като глупачка. Чувствам се смела, защото се чувствам като глупачка. Думите ми не са обезопасени с парашути, щом се отронват от устата ми.

— Убивам хора само ако трябва.

— Много си великодушен.

— Повече от доста хора.

От устните ми се изплъзва безрадостен смях, предвиден само за мен.

— Остатъкът от деня е на твоё разположение. Същинската ни работа започва от утре. Адам ще те доведе при мен. — Той ме приковава с очи. Потиска усмивката си. — Междувременно опитай да не убиваш никого.

— Двамата с теб — подхващам аз, усещайки прилива на гняв във вените си, — ... двамата с теб не сме еднакви...

— Сама не си вярваш.

— Мислиш си, че можеш да сравниш моята... моята *болест*... с твоята лудост...

— *Болест*? — Внезапно разпален, той се втурва напред и аз полагам големи усилия да не отстъпя от мястото си. — Смяташ, че имаш *болест*? — Изкрещява той. — Имаш дарба! Имаш удивителна вродена способност, която дори не си правиш труда да разбереш! *Потенциалът* ти...

— Нямам никакъв потенциал!

— Грещиш. — Погледът му е кръвнишки. Няма как да го опиша другояче. Почти сигурна съм, че точно в този момент ме мрази. Мрази ме, задето мразя себе си.

— Е, ти си убиецът — отвърщам аз, — така че навярно си прав.

Усмивката му е примесена с барут.

— Заспивай сега.

— А ти върви по дяволите.

Той стисва челюст. Отива до вратата.

— Работя по въпроса.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Тъмнината ме задушаваша.

Сънищата ми са кървави и кървящи, окървавяват цялото ми съзнание и не мога да спя повече. Единствените сънища, които някога ми носеха покой, вече ги няма и не знам как да си ги върна. Не знам как да намеря бялата птица. Не знам дали някога ще прелети покрай мен. Знам само, че вече затворя ли очи, не виждам нищо друго освен опустошение. Флечър получава куршум отново, и отново, и отново, Дженкинс издъхва в ръцете ми, Уорнър застрелва Адам в главата и вятърът пее отвъд прозореца ми, но песента му е пронизителна и фалшива, а нямам смелост да го спра.

Замръзвам изпод дрехите си.

Леглото под гърба ми е пълно с разкъсани облаци и с млад сняг, прекалено меко е, прекалено удобно. Прекалено много ми напомня за нощта, прекарана в стаята на Уорнър, и не мога да го понеса. Страх ме е да се пхна под завивките.

Постоянно ме гложди мисълта дали Адам е добре, дали изобщо ще се върне, дали Уорнър ще продължава да го наказва при всяко мое неподчинение. Наистина не бива да ме засяга.

Съобщението на Адам в тефтерчето ми може да е било просто част от плана на Уорнър да ме подлуди.

Свличам се на твърдия под и разтварям юмрук, за да видя смачканото парче хартия, което стискам там от два дни. То е единствената ми надежда, а дори не знам дали посланието е истинско.

Вариантите ми се изчерпват.

— Какво правиш тук?

Сподавам писъка си, надигам се и залитам настрани, едва не се блъсвам в Адам, който лежи на пода до мен. Дори не съм го видяла.

— Джулиет? — Той не се отмества и на сантиметър. Погледът му е прикован в мен: спокоен и невъзмутим; две кофи речна вода под среднощното небе. Искam да излея сълзите си в очите му.

Не знам защо му казвам истината.

— Не можех да заспя горе.

Той не ме пита защо. Надига се и се прокашля мъчително, което ми напомня, че е ранен. Каква ли болка го измъчва? Не задавам никакви въпроси, когато грабва възглавницата и одеялото от леглото ми. Слага възглавницата на пода.

— Легни — е единственото, което казва. Казва ми го тихо.

~~Искам да ми го повтаря по цял ден всеки ден завинаги.~~

Една-единствена дума, а незнайно защо се изчервявам. Лягам, независимо от сирените, въртящи се в кръвта ми, и отпускам глава върху възглавницата. Той покрива тялото ми с одеялото. Позволявам му го. Наблюдавам как ръцете му се извиват и сгъват сред нощните сенки, как лунното сияние, прокрадващо се през прозореца, озарява фигурата му. Той ляга на пода, оставяйки едва метър помежду ни. На него не му е нужно одеяло. Не използва възглавница. Все още спи гол до кръста, а аз внезапно осъзнавам, че съм забравила как да дишам. Че едва ли някога ще издишам въздуха от дробовете си в негово присъствие.

— Вече няма за какво да крещиш — прошепва той.

Всичкият въздух напуска тялото ми.

Свивам пръсти около мисълта за Адам в обятията ми и заспивам по-дълбоко от всякога.

Очите ми са два прозореца, открехнати от хаоса в заобикалящия ме свят.

Прохладен полъх изненадва кожата ми и аз се надигам, разтърквайки сънени очи, но само за да открия, че Адам вече не е до мен. Примигвам и се покатервам на леглото, взимайки със себе си възглавницата и одеялото.

Поглеждам към вратата и се чудя какво ли ме очаква от другата ѝ страна.

Поглеждам към прозореца и се чудя дали някога отвъд него ще прелети птица.

Поглеждам към часовника на стената и се чудя какво ли би било отново да заживея с цифрите. Чудя се какво ли значи 6:30 за тази сграда.

Решавам да измия лицето си. Идеята ме кара да се вълнувам, от което леко ме е срам.

Отварям вратата на банята и улавям отражението на Адам в огледалото. Той бързо издърпва с ръце тениската си надолу, преди да съм успяла да запаметя подробностите около видяното, но и то е достатъчно да допълни половинчатата нощна картина.

Тялото му е покрито със синини.

Усещам краката си счупени. Не знам как да му помогна. Ще ми се да можех.

— Извинявай — побързва да каже той. — Не знаех, че си се събудила. — Той подръпва долния край на тениската си така, сякаш тя не е достатъчно дълга, за да мога да се преструвам на спяща.

Аз кимвам в отговор на незначително какво. Забивам поглед в плочките под краката си. Не знам какво да кажа.

— Джулиет. — Гласът му прегръща буквите от името ми така нежно, че умирам пет пъти за една секунда. Лицето му е гора от емоции. Той поклаща глава. — Съжалявам. — Изрича толкова тихо, че се питам дали не съм си го въобразила. — Това не е... — Той стисва челюст и прокара разтреперани пръсти през косата си. — Всичко това... не е...

Разтварям длан към него. Листчето е смачкана купчинка от вероятности.

— Знам.

Вълна на облекчение се разлива по цялото му лице и очите му мигновено ми вдъхват всичката увереност, от която се нуждае. Адам не ме е предал. Не знам защо, нито как, нито каквото и да било друго, освен че все още ми е приятел.

Все още стои пред мен и не иска да ме види мъртва.

Аз пристъпвам напред и затварям вратата.

Отварям уста да проговоря.

— Не!

Долната ми челюст увисва.

— Почакай — казва той с вдигната длан. Устните му се движат, но не издават звук. Осъзнавам, че макар да не е снабдена с камери, банята може да се подслушва с микрофон. Адам се озърта наоколо, напред-назад и навсякъде.

Очите му се спират.

Душът е обграден с четири стени от замъглено стъкло и той отваря плъзгащата се врата още преди да се досетя какво е намислил. Пуска душа на силна струя и водата забарабанява, закънтява в помещението, заглушавайки с грохота си всеки друг звук в празнотата наоколо. Огледалото вече започва да се забулва от парата и тъкмо добивам представа за плана му, когато той ме грабва в обятията си и ме внася в душкабината.

Писъците ми са пара, тънки струйки дъх, изплъзващи се между пръстите ми.

Горещата вода наквасва дрехите ми. Бие по косата ми и шурти по врата ми, но аз усещам единствено неговите ръце около кръста си. Искam да крещя, макар и причината да ме учудва.

Очите му ме приковават намясто. Вълнението му възпламенява костите ми. Рекички вода лъкатушат по загладените полета на лицето му, докато пръстите му ме притискат към стената.

Устните му устните устните устните му устните му устните му.

Очите ми се борят с всички сили да не трепнат.

Краката ми са си извоювали правото да омекнат.

Кожата ми изгаря навсякъде, където той не я докосва.

Устните му са толкова близо до ухото ми, че се превръщам във вода... и в нищо... и във всичко, и се топя в копнеж толкова силен, че прогаря гърлото ми, докато го преглъщам.

— Мога да те докосвам — казва той, а аз се мая защо ли в сърцето ми пърхат колибрита. — Чак миналата нощ го проумях. — Проронва той, ала съм твърде опиянена, за да възприема тежестта на нещо друго, освен на тялото му, застанало така близо до моето. — Джулиет... — Тялото му се притиска по-близо до моето и усещам, че не съм способна да откъсна вниманието си от прецъфтелите глухарчета, разпръсващи хиляди желания в белите ми дробове. Очите ми се отварят и той облизва долната си устна за част от секундата и нещо в мозъка ми оживява с пълна мощ.

Задъхвам се. Задъхвам се. Задъхвам се.

— Какво правиш...?

— Джулиет, *моля те*... — прошепва с тревожен глас и поглежда назад, сякаш се опасява, че не сме сами. — Онази нощ... — Той стисва устни. Затваря очи за половин секунда и аз се възхищавам на капчиците гореща вода, заклещени между миглите му като перли,

изваяни от болка. Пръстите му запълзват нагоре по двете страни на тялото ми, сякаш едва успява да ги задържи намясто, сякаш едва се сдържа да не ме докосне навсякъде навсякъде навсякъде, а очите му изпиват сто и шейсетте сантиметра на тялото ми, и аз съм толкова толкова толкова...

Запленена.

— Вече разбирам — прошепва той в ухото ми. — Знам... знам защо Уорнър те иска. — Връхчетата на пръстите му са десет наелектризирани точки, убиващи ме с нещо, което не съм усещала досега. ~~Нещо, което цял живот копнея да усетя.~~

— Тогава защо си тук? — проронвам аз, съкрушена, чезнеща в ръцете му. — Защо...? — Един. Два опита да си поема дъх. — Защо ме докосваш?

— Защото мога. — Малко остава да се усмихне, а на мен едва не ми порастват крила. — Вече съм те докосвал.

— Какво? — примигвам аз внезапно отрезвяла. — Как така?

— Първата нощ в килията — въздъхва той. Свежда поглед. — Ти крещеше в съня си.

Чакам.

Чакам.

Чакам цяла вечност.

— Аз докоснах лицето ти. — Той говори в раковината на ухото ми. — Ръката ти. Прокарах пръсти по цялата ѝ дължина... — Отдръпва се назад и очите му кацват на рамото ми, после се спускат надолу до лакътя ми и чак до китката ми. Потопена съм в недоумение. — Не знаех как да те събудя. Не можеше да се изтръгнеш от кошмара. Затова седнах на леглото и те загледах. Чаках писъците ти да спрат.

— Това. Е. Невъзможно. — Три думи. Само толкова успявам да свикам.

Но дланите му се превръщат в цели ръце около кръста ми устните му се превръщат в буза долепена до моята буза тялото му е плътно до моето кожата му ме докосва докосва докосва и той не крещи не умира не бяга от мен а аз плача.

Задушавам се.

Треперя треса се разпилявам се на отронени сълзи

а той ме прегръща както никой не ме е прегръщал досега.

Сякаш ме желае.

— Ще те измъкна от тук — казва той и устата му се движи в косата ми и дланите му обхождат ръцете ми и аз се навеждам назад и той се взира в очите ми и си мисля, че сънувам.

— Как... как така... аз не... — Клатя глава и треперя, защото всичко това е невъзможно и залепналите по лицето ми сълзи се търкулват надолу. Това не е възможно.

Нежните му очи, усмивката му разглобяват ставите ми и ми се ще да можех да вкуся устните му. Ще ми се да имах смелостта да го докосна.

— Трябва да вървя — казва той. — В осем те очакват облечена на долния етаж.

Улавям отражението си в един от стъклените панели и стисвам клепачи, примигвам, когато нещо долита твърде близо. Пръстите му са на милиметри от лицето ми и аз се разтичам горя топя се от нетърпение, примесено със страх.

— Не е нужно да извъръщаш глава — казва той. Казва го с толкова малка усмивка... с размера на Юпитер.

Вдигам плах поглед към лицето му, към кривнатата усмивка, на която искам да се насладя, към цвета на очите му, с който бих нарисувала милион картини. Проследявам с очи контура на челюстта му, продължавам надолу по врата и стигам чак до връхчетата на ключиците му; запаметявам изваяните хълмове и долини на ръцете му, съвършенството на торса му. Птицата на гърдите му.

Птицата на гърдите му.

Татуировка.

Бяла птица с корона от златисти шарки върху главата си. В полет.

— Адам — опитвам да му кажа. — Адам... — Опитвам да изрека през стегнато гърло. — Адам... — Опитвам да прошепна толкова много пъти, но се провалям.

Намирам очите му и осъзнавам, че ме е наблюдавал, докато погледът ми е обхождал тялото му. Емоциите дълбаят толкова бездънни бразди между отделните части на лицето му, че се питам как

ли ме вижда. Докосва с два пръста брадичката ми, повдига леко лицето ми и аз се превръщам в електрическа жица, потопена във вода.

— Ще намеря начин да поговорим — казва той и ръцете му ме придърпват, лицето ми е притиснато към гърдите му и светът ненадейно става по-светъл, по-голям, по-красив. Светът ненадейно придобива смисъл за мен, възможността за човешки живот придобива смисъл за мен, цялата вселена спира на място и се завърта в противоположната посока, а аз съм птицата.

Аз съм птицата и отлитам надалеч.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

Осем часът сутринта е, а аз съм облечена в рокля с цвят на повехнала гора и стари консервни кутии.

По-тясна е от всяка дреха, която някога съм носила, кройката ѝ е модерна и рязана, почти нахвърляна наслуки; платът е твърд и дебел, но кожата ми успява да диша през него. Взирам се в краката си, изумена, че изобщо имам такива.

Никога през живота си не съм се чувствала толкова изложена на показ.

Цели седемнайсет години съм привиквала да покривам всеки сантиметър от кожата си, а Уорнър ме принуждава да захвърля слоевете плат. Предполагам, че го прави нарочно. Тялото ми е месоядно цвете, отровно саксийно растение, зареден пистолет с милион спусъци, които тръпне от нетърпение да натисне.

Докосни ме и си носи последствията. Никога не е имало изключения от това правило.

Никога. Освен с Адам.

Той ме остави да стърча подгизнала под душа, да попивам пороя от горещи сълзи. През замъгленото стъкло виждах как се подсушава и нахлузва обичайната си униформа.

Гледах как се изнизва от банята, а съзнанието ми през цялото време се питаше защо защо защо.

Защо може да ме докосва?

Защо му е да ми помага?

~~Спомня ли си ме?~~

Кожата ми още изпуска пара.

Костите ми са превързани в тесните извивки на тази чудновата рокля, ципът е единственото нещо, което ме държи цяла. Той и мисълта за живот, по какъвто ~~винаги~~ никога не съм дръзвала да бленувам.

Устните ми завинаги ще останат запечатани за тазсутрешната тайна, но сърцето ми е така препълнено с увереност, радост, покой и

надежда, че е на път да се пръсне, и ми е чудно дали няма да разкъса роклята.

Надеждата ме прегръща, притиска ме в обятията си, подсушава сълзите ми и ми нашепва, че днес и утре, и след два дни всичко ще е наред, а унесът ми позволява да го повярвам.

Седя в синя стая.

Стените са покрити с тапети с цвят на идилично лятно небе, подът е загърнат с петсантиметров килим, цялата стая е празна, като изключим два кадифени стола, отлъчени в страни. Всеки отделен нюанс е като синина, като прелестна грешка, като спомен за стореното на Адам ~~заради мен~~.

Седя съвсем сама в кадифен стол в синя стая, облечена в рокля от маслини. Тефтерчето в джоба ми тежи като топка за боулинг върху коляното ми.

— Ослепителна си.

Уорнър влетява в стаята, сякаш цял живот е ходил по въздуха. Няма придружител.

Инстинктивно забивам очи в маратонките си и се питам дали не съм нарушила някое правило, решавайки да не обуя кокилите от гардероба си, които така или иначе не ми приличат на подходящи за крака. Вдигам поглед, а той вече стои пред мен.

— Зеленото много ти отива — казва той с глуповата усмивка. — Кара цвета на очите ти да изпъкне.

— Какъв цвят са очите ми? — питам стената аз.

Той се засмива.

— Сигурно се шегуваш.

— На колко години си?

Смехът му секва.

— Наистина ли те интересува?

— Любопитно ми е.

Той заема стола до мен.

— Няма да отговоря на въпроса ти, ако не ме гледаш, докато говоря.

— Искаш от мен да изтезвавам хора против волята ми. Искаш ме за оръжие във войната си. Искаш да се превърна в чудовище заради теб. — Замлъквам. — Повдига ми се, като те погледна в очите.

— Много по-виروглава си, отколкото очаквах.

— Облякла съм роклята ти. Ядох от храната ти. — Вдигам очи да го погледна и го улавям да се взира в мен. За момент интензивният му поглед ме хваща неподготвена.

— Не си направила нито едно от двете заради мен — казва тихо той.

Едва не се изсмивам на глас.

— И защо ми е?

Очите му се борят с устните му за правото на глас. Аз извърщам поглед.

— Каква работа имаме в тази стая?

— А! — Той си поема дълбока глътка въздух. — Закуска. След това ще получиш графика си.

Той натиска бутона върху страничната облегалка на стола си и почти незабавно мъже и жени, видимо цивилни, влизат с колички и подноси през вратата. Лицата им са каменни и набраздени и болнаво мършави.

Сърцето ми се разкъсва надве.

— Обикновено се храня сам — продължава Уорнър, а гласът му пронизва като ледена висулка плътта на спомените ми. — Но сметнах, че е добре двамата с теб да се опознаем. Особено като се има предвид, че ще прекарваме толкова много време заедно.

~~Слугите — прислужниците~~ цивилните хора напускат стаята и Уорнър ми предлага нещо в чиния.

— Не съм гладна.

— Това не е допустимо.

Вдигам поглед и осъзнавам, че говори напълно и съвсем сериозно.

— Не ти позволявам да умреш от глад. Не се храниш достатъчно, а ми трябваш в добро здраве. Не ти позволявам да се самоубиеш. Не ти позволявам да си вредиш умишлено. Прекалено ценна си ми.

— Не съм ти някаква си *игралка* — едва не изплювам аз.

Той пуска чинията върху количката и съм изненадана, че тя не се разбива на парчета. Прочиства гърлото си и може да се каже, че наистина ме стряска.

— Процесът ще е много по-лесен, ако просто ми съдействаш — заявява той, произнасяйки внимателно всяка дума.

Пет Пет Пет Пет Пет сърдечни удара.

— Светът се отвращава от теб — казва той с потрепващи от ирония устни. — Всеки, който някога си познавала, те е мразил. Странил е от теб. Изоставил те е. Собствените ти родители са се отказали от теб и *доброволно* са те предали на властите. Толкова отчаяно са искали да се отърват от теб, да те прехвърлят в нечии чужди ръце, да убедят сами себе си, че изчадието, което са отгледали, всъщност не е тяхно дете.

Лицето ми е зашлевано от стотици ръце.

— И въпреки всичко... — този път се изсмива открито — ... настояваш да изкараш *мен* лошия. — Очите му се впиват в моите. — Опитвам се да ти *помогна*. Давам ти възможност, каквато никой никога не би ти предложил. Готов съм да се отнасям с теб като с равноправен сътрудник. Готов съм да ти дам всичко, което някога си искала, и най-вече мощ. Мога да ги накажа за отношението им към теб. — Той се привежда напред. — Мога да променя света ти.

Греши толкова греши греши повече от дъга обърната наобратно.

Но думите му са верни.

— Не смей да ме намразваш така бързо — продължава той. — Може да се окажеш по-доволна от тази ситуация, отколкото някога си предполагала. За твое щастие, готов съм да проявя търпение. — Той се ухилва. Отпуска се назад в стола си. — Пък и определено не вреди, че си толкова обезпокояващо красива.

От мен се стича червена боя и капе по килима.

Той е лъжец и ужасен, ужасен, ужасен човек, а не знам доколко ме е грижа, защото е прав или защото всичко е толкова объркано, или пък защото изпитвам отчайваща нужда от някакво подобие на уважение в този свят. Никой никога не ми е казвал подобно нещо.

Думите му събуждат у мен желанието да погледна в огледалото.

— Двамата с теб не сме толкова различни, колкото вероятно се надяваш. — Усмивката му е така нахакана, че ми се приисква да я размажа с юмрука си.

— Двамата с теб не сме толкова еднакви, колкото вероятно се надяваш.

Той се усмихва така широко, че не знам как да реагирам.

— На 19 съм, между другото.

— Моля?

— На 19 години съм — пояснява той. — Доста впечатляващ екземпляр съм за възрастта си, знам.

Взимам лъжицата си и започвам да чопля хранителното нещо в чинията си. Вече не знам какво представлява храната.

— Не предизвикваш никакво уважение у мен.

— Ще промениш възгледите си — казва уверено той. — А сега побързай с яденето. Чака ни много работа.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Убиването на време не е толкова трудно, колкото звучи.

Мога да прострелям стотина числа в гърдите и да гледам как кървят десетични точки в дланта ми. Мога да изтръгвам цифрите от часовника и да слушам как стрелките тиктакат тиктакат тиктакат за последно, умирайки, преди да се унесе в сън. Мога да задушавам секундите само като задържа дъха си. Умъртвявам минутите от часове, а като че ли никой не възразява.

От цяла седмица не съм си разменила и дума с Адам.

Веднъж се обърнах към него. Отворих уста само веднъж, но не успях да кажа нищо, тъй като Уорнър ме прекъсна.

— Не ти е позволено да говориш с войниците — обяви той. — Ако имаш въпроси, можеш да ги отправяш към мен. Аз съм единственият човек, с когото имаш право да контактуваш, докато си тук.

Властен не е достатъчно силен епитет за Уорнър.

Съпровожда ме навсякъде. Говори ми твърде много. Графикът ми се състои от срещи с Уорнър и хранения с Уорнър, и от слушане на Уорнър. Ако е зает, ме изпраща в стаята ми. Щом се освободи, идва да ме вземе. Разказва ми за книгите, които са унищожили. За артефактите, които се готвят да изгорят. За идеите му за един нов свят и как ще съм му безкрайно полезна, след като ме подготви. След като осъзная колко силно искам *всичко това*, колко силно искам *него*, колко силно искам този нов, прекрасен, възвишен живот. Чака да впрегна *потенциала* си. Разправя ми колко благодарна трябвало да бъда за търпението му. За човечността му. За готовността му да разбере, че този преход е тежък за мен.

Не мога дори да погледна Адам. Не мога да говоря с него. Спи в стаята ми, но никога не го виждам. Диша така близо до тялото ми, но не отваря устни към мен. Не идва с мен в банята. Не оставя тайни послания в тефтерчето ми.

Започвам да се чудя дали не съм си въобразила онези му думи.

Трябва да знам дали нещо не се е променило. Трябва да знам дали постъпвам налудничаво, хранейки надеждата, разцъфнала в сърцето ми, и трябва да разтълкувам посланието на Адам, но всеки ден, в който се отнася с мен като с непозната, е поредният ден на съмнения.

Имам нужда да говоря с него, но не мога.
Защото сега Уорнър ме наблюдава.
Камерите следят всичко.

— Искам да махнеш камерите от стаята ми.

Уорнър спира да дъвче храната/боклука/закуската/нелепото нещо в устата си. Преглъща внимателно, после се отпуска назад и ме поглежда в очите.

— В никакъв случай.

— Ако се отнасяш с мен като със своя пленница — казвам му аз, — ще се държа като такава. Не ми харесва да съм под наблюдение.

— Не мога да ти имам доверие. — Той отново взима лъжицата си.

— Всяко мое движение се следи. Поставил си стражи през метър и половина във всеки един коридор. Нямам достъп дори до собствената си стая — негодувам аз. — Липсата на камери няма да промени нищо.

Странна развеселеност танцува по устните му.

— Не си особено уравновесена, както сама знаеш. Способна си да убиеш някого.

— Не. — Стисвам пръсти. — Не... не бих... не съм убила Дженкинс...

— Не говоря за Дженкинс. — Усмивката му е съд с киселина, просмукваща се в кожата ми.

Не спира да ме гледа. Да ми се усмихва. Да ме изтезава с очи.

Това съм аз, крещя тихо в юмрука си.

— Онова беше нещастен случай. — Думите се изливат от устата ми така неусетно, така бързо, че дори не знам дали в действителност съм ги произнесла, дали в действителност съм тук, дали всъщност не съм на 14 отново... отново, и крещя, и умирам, и се гмурвам в езеро от спомени, които никога никога никога.

Няма да забравя.

Видях я в бакалията. Беше кръстосала глезени, детето ѝ беше на повод, който тя си мислеше, че то мисли за раница. Мислеше си, че е твърде глупаво/твърде младо/твърде незряло, за да разбере, че въжето, свързващо го с китката ѝ, е устройство, предвидено да го впримчи в апатичния ѝ кръг от самосъжаление. Прекалено млада е да има дете, да носи толкова отговорности, да е заета с дете, имащо нужди, отклоняващи я от нейните собствени. Животът ѝ е така безкрайно непоносим, така неимоверно многолик, твърде бляскав, за да бъде разбран от вързания за слабините ѝ плод.

Децата не са глупави, това исках да ѝ кажа.

Исках да ѝ кажа, че то не изпищява за седми път, за да бъде дотегливо, че четиринайсетата ѝ забележка от сорта на лигльо/такъв си лигльо/станах за срам заради теб, лигльо малък/не ме принуждавай да кажа на татко, че се държиш като лигльо, е незаслужена. Нямах намерение да гледам, но просто не можах да се сдържа. Тригодишното му лице се сбръчкваше от болка, малките му ръчички се опитваха да разкопчаят оковите, които беше стегнала около гърдите му, а тя го дръпна така силно, че то падна на земята и заплака, а тя му каза, че си го било заслужило.

Исках да я попитам защо го прави.

Исках да ѝ задам толкова много въпроси, но не посмях, защото вече не разговаряме с другите, защото да кажеш нещо е по-странно, отколкото да си замълчиш. То падна и се загърчи на пода, докато не хвърлих всичко от ръцете си и не прогоних всяка емоция от лицето си.

Толкова съжалявам, така и не го казах на сина ѝ.

Мислех, че помагам с ръцете си.

Мислех, че помагам със сърцето си.

Мислех си толкова много неща.

Но никога

никога

никога

никога

никога не ми хрумна.

— Убила си малко момченце.

Прикована съм към кадифения си стол от милион спомени и ме преследва ужасът, създаден от голите ми ръце, и всеки един момент ми напомня, че с право съм нежелана. Ръцете ми са способни да убиват хора. Ръцете ми са способни да унищожат всичко.

Защо ли ми е позволено да живея?

— Искам... — прошепвам, мъчейки се да преглътна юмрука, заседнал в гърлото ми — ... искам да махнеш камерите. Махни ги или ще се боря за това право до смърт.

— Най-сетне! — Уорнър скача на крака и стисва ръце така, сякаш се поздравява сам. — Чудех се кога ли ще се събудиш. Очаквах да видя огъня, който несъмнено те разяжда всеки божи ден. Затрупана си сред омраза, прав ли съм? Ярост? Тъга? Гориш от желание да направиш *нещо*? Да бъдеш *някого*?

— Не.

— Разбира се, че да. Същата си като мен.

— Мразя те повече, отколкото си способен да си представиш.

— Двамата ще сме ненадминат екип.

— Двамата няма да сме *нищо*. Ти си *нищо* за мен...

— Знам какво искаш. — Той се провесва към мен, снижава гласа си. — Знам по какво копнее открай време малкото ти сърчице. Мога да ти подсигурия чувството за принадлежност, което търсиш. Мога да ти бъда *приятел*.

Замръзвам. Губя увереност и дар слово.

— Знам *всичко* за теб, ангелче — ухилва се той. — Искам те за себе си от много дълго време. Цяла вечност чакам да станеш готова. Няма да те пусна така лесно.

— Не искам да съм чудовище — казвам аз, навярно повече на себе си, отколкото на него.

— Не се съпротивлявай на природата си. — Той сграбчва раменете ми. — Не позволявай на хората да ти казват кое е правилно и кое — грешно. Стъпи здраво на земята! Криеш се точно когато можеш да покоряваш. Разполагаш с много повече мощ, отколкото сама съзнаваш, и откровено казано, — той поклаща глава — удивен съм.

— Не съм ти някой панаирен *изрод* — озъбвам му се аз. — Няма да изпълнявам номера за твое забавление.

Той затяга хватката си около раменете ми и аз не мога да се измъкна от нея. Навежда се опасно близо до лицето ми и не знам защо,

но не мога да дишам.

— Не ме плашиш, скъпа моя — казва тихо. — Запленяваш ме.

— Или махни камерите, или ще ги издира и изпотроша една по една. — Аз съм лъжкиня. Лъжа през зъби, но съм бясна и отчаяна, и ужасена. Уорнър цели да ме трансформира в животно, изстребващо слабите. Невинните.

Ако иска да се бия за него, ще трябва той да е първият ми опонент.

Бавна усмивка се разстила по лицето му. Докосва бузата ми с пръстите си, облечени в кожа, и надига леко главата ми, улавяйки брадичката ми, щом понечвам да се отдръпна.

— Напълно неустойима си, когато си ядосана.

— Жалко, че съм и отровна. — Цялото ми тяло вибрира от погнуса.

— Тази подробност прави играта ни още по-привлекателна.

— Ти си болен, нямаш представа колко *болен*...

Той се изсмива и пуска брадичката ми, но само за да направи инвентаризация на телосложението ми. Очите му начертават ленива пътека надолу по фигурата ми и ме връхлита внезапният импулс да разкъсам далака му.

— Ако махна камерите, как ще ми се отплатиш? — Очите му са похотливи.

— Никак.

Той поклаща глава.

— Не става. Да кажем, че бих изпълнил искането ти, ако ти се съгласиш с едно мое условие.

Стисвам челюст.

— Какво искаш?

Усмивката му е по-голяма от предишната.

— Опасен въпрос ми задаваш.

— Какво е *условието* ти? — пояснявам нетърпеливо аз.

— Докосни ме.

— Моля? — Възклицанието ми е толкова гръмко, че засяда в гърлото ми и прокънтява из стаята.

— Искам да знам на какво точно си способна. — Гласът му е уравниовесен, веждите му са стегнати и напрегнати.

— Няма да го направя отново! — избухвам аз. — Сам видя какво ме принуди да сторя на Дженкинс...

— Дяволите да го вземат Дженкинс — изплюва той. — Искам да докоснеш *мен*... искам *аз* да го почувствам...

— Не... — Клатя глава така силно, че ми се завива свят. — Не. За нищо на света. Ти си луд... изключено...

— Въщност далеч не е изключено.

— ИЗКЛЮЧЕНО...

— Рано или късно ще ти се наложи да... *работиш* — казва той, полагайки усилия да прозвучи умерено. — Дори да не приемеш условието ми, имай предвид, че не си тук без причина, Джулиет. Уверих баща си, че ще си ценен кадър за Възобновителите. Че си способна да възпреш бунтовниците, дръзнали да...

— Тоест да *измъчвам*...

— Да — усмихва се той. — Прости ми, но да, да ги измъчваш. Ще ни помогнеш да измъчваме заловените размирници. — Пауза. — Причиняването на болка е един изключително ефективен метод за извличане на информация от когото и да било. А с твоя помощ... — погледът му отскача към ръцете ми — ... ще е по-евтино. По-бързо. По-успешно. — Усмивката му се разширява. — И ако те опазим жива, ще ни вършиш работа поне няколко десетилетия. Истинско щастие е, че не действаш на батерии.

— Ах, ти... *ти*... — изплювам аз.

— Би трябвало да си ми благодарна. Избавих те от тъмницата на психиатричната болница... поставих те нависоко в йерархията. Подсигурих ти всички възможни удобства. — Той ме приковава с погледа си. — Сега е време да се съсредоточиш. Трябва да се отървеш от надеждите си за нормален живот. Ти *не* си нормална. Никога не си била и никога няма да бъдеш. Приеми се такава, каквата си.

— Аз... — преглъщам сухо — ... аз не съм... не съм... аз...

— Убийца?

— НЕ...

— Инструмент за изтезания?

— СПРИ...

— Лъжеш самата себе си.

Готова съм да го унищожа.

Той килва глава и потиска усмивката си.

— Цял живот си се крепяла на ръба на лудостта, прав ли съм? Толкова много хора са те наричали луда, че накрая си започнала да им вярваш. Да се питаш дали не са прави. Дали не би могла да се излекуваш. Мислила си, че ако положиш по-големи усилия, ако станеш по-добра, по-умна, по-мила, светът ще промени възгледите си за теб. Обвинявала си се за всичко.

Ахвам.

Долната ми устна затреперва без мое разрешение. Едва контролирам напрежението в челюстта си.

~~Не искам да му признавам, че е прав.~~

— Толкова време си потискала гнева и омразата си, защото си искала да бъдеш обичана — казва той без усмивка на лицето си. — Може би те разбирам, Джулиет. Може би трябва да ми се довериш. Може би трябва да приемеш факта, че толкова дълго си опитвала да бъдеш такава, каквато не си, както и че колкото и да си се старала, онези копелета все не са били доволни. Никога не им е пукало за теб, нали? — Той ме поглежда и за момент ми се струва почти човек. За момент искам да му повярвам. За момент искам да седна на пода и да изплача океана, заседнал в гърлото ми. — Крайно време е да оставиш преструвките. — Казва той с безкрайно нежен глас. — Джулиет... — Поема лицето ми в облечените си с ръкавици ръце така неочаквано нежно. — Вече не е нужно да си добра. Можеш да ги унищожиш до един. Можеш да ги свалиш на земята и да си присвоиш целия свят и...

Парен локомотив ме блъсва в лицето.

— Не искам да унищожавам никого — казвам му. — Не искам да наранявам хората...

— Но те го *заслужават*! — Той се отдръпва от мен внезапно объркан. — Как така не искаш да им отмъстиш? Как така не искаш да им се *опълчиш*...?

Изправям се бавно, ненадейно разтърсена от ярост, надявайки се, че краката ми няма да поддадат.

— Смяташ, че понеже съм нежелана... понеже съм пренебрегната и... и *захвърлена*... — гласът ми се извисява все повече с всяка следваща дума и необузданите ми емоции внезапно закрещават през белите ми дробове — ... че нямам сърце? Че не изпитвам чувства? Смяташ, че понеже съм *способна* да причинявам болка,

трябва да го правя? И ти си като всички останали. И ти като тях ме имаш за чудовище. Не ме разбираш въобще...

— Джулиет...

— Не.

Не искам това. Не искам неговия живот.

Не искам да бъда каквото и да било за когото и да било... освен за себе си. Искam сама да вземам решенията си. Никога не съм си пожелавала да бъда чудовище. Проговарям бавно и уравновесено:

— Ценя човешкия живот много повече от теб, Уорнър.

Той отваря уста да отвърне нещо, но спира. Разтваря устни изненадано. Разсвива се на глас, клатейки глава.

После ми се усмихва.

— Какво? — питам, преди да съм успяла да се въздържа.

— Току-що каза името ми. — Усмивката му става още по-широка. — За пръв път се обръщаш към мен по име. Това ме навежда на мисълта, че се сближаваме.

— Вече ти казах, че не...

Той ме прекъсва.

— Не ме притесняват моралните ти дилеми. Просто протакаш, защото живееш в отрицание. Не се безпокой — казва той. — Ще го преодолееш. Мога да почакам още.

— Не живея в *отрицание*...

— Напротив. Още не го съзнаваш, Джулиет, но ти си едно много лошо момиче — отвърща, долепвайки длан до сърцето си. — Точно моят тип.

Този разговор е невъзможен.

— В стаята ми *живее* войник. — Дишам все по-тежко. — Ако искаш да остана тук, трябва да махнеш камерите.

Очите на Уорнър притъмняват за момент.

— А къде е въпросният войник, между другото?

— Откъде да знам. — Моля се на бог да не се изчервя. — Ти го назначи.

— Да. — Лицето му придобива умислено изражение. — Харесва ми да гледам как се мъчиш. Той те кара да се чувстваш неудобно, нали?

Спомням си допира на ръцете му, близостта на устните му и аромата на кожата му, обляна от горещия порой, свързващ телата ни, и

внезапно сърцето ми се превръща в два юмрука, сипещи удари по ребрата ми в порива си към бягство.

— Да. — *Божичко!* — Да. Кара ме да се чувствам много... Неудобно.

— Знаеш ли защо избрах точно него? — пита ме Уорнър, а аз се чувствам прегазена от самосвал.

Адам е бил избран.

Защо ли се учудвам? Естествено, че няма да изпрати най-случаен войник в килията ми. Уорнър не оставя нищо на случайността. Явно знае за някогашното ни познанство с Адам. Още по-жесток и пресметлив е, отколкото предполагах.

— Не. — Вдишвам. — Не знам защо. — Издишвам. Не бива да забравям да дишам.

— Той прояви желание — казва лаконично Уорнър, а аз моментално онемявам. — Каза, че преди доста години двамата сте посещавали едно училище. Каза, че вероятно няма да си го спомниш, че много се е променил. Беше много убедителен. — Поема си малка глътка въздух. — Радвал се да чуе, че си затворена в килия. — Погледът му най-сетне ме намира.

Костите ми са като ледени кубчета, блъскащи се едно в друго, смразяващи цялата ми същност.

— Любопитен съм — продължава той, килвайки глава настрани, — спомняш ли си го?

— Не — излъгвам и се питам дали изобщо съм жива. Опитвам да разплета истината от измислицата от догадките от хипотезите, но изречения с причудлив строеж започват да се увиват около гърлото ми.

Адам ме е познавал, когато е влязъл в онази килия.

Знаел е коя съм.

Знаел е името ми.

О

О

О

Всичко е било просто капан.

— Тази нова информация... разгневява ли те? — пита той, събуждайки у мен желанието да зашия усмихнатите му устни в гримаса на вечна неудовлетвореност.

Не продумвам и дума и това донякъде влошава нещата.

Уорнър направо сияе.

— Така и не му казах, естествено, защо си затворена в килия. Сметнах, че експериментът в психиатричната болница трябва да остане незасегнат от странична информация. Но той сам спомена, че винаги си била заплаха за съучениците ви. Че всички били предупредени да стоят настрани от теб, макар и властите да не давали обяснение защо. Каза, че искал да се запознае по-отблизо с изрода, в който си се превърнала.

Сърцето ми се пропуква. Очите ми пламват. Толкова съм обидена толкова бясна толкова ужасена толкова унижена и възмутена толкова разранена... че сякаш във вътрешността ми бушува огън, необуздан пожар от покосени надежди. Искам да смачкам гръбнака на Уорнър в ръката си. Искам да разбере какво са изпитали всички онези, които е ранил, на които е причинил нетърпима агония. Искам да усети моята болка и болката на Дженкинс, и болката на Флечър, и искам да страда. Защото може би е прав.

Може би някои хора наистина си го заслужават.

— Съблечи си ризата.

Колкото и да се преструва на невъзмутим, по лицето му се изписва същинска изненада, но бързо разкопчава самото си, сваля ръкавиците си и съблича фината памучна риза, прилепнала изцяло по кожата му.

Очите му са ярки, отблъскващо нетърпеливи, дори не се опитва да прикрие любопитството си.

Уорнър пуска дрехите си на пода и ме поглежда почти интимно. Налага ми се да преглътна отвращението, пенещо се в устата ми. Съвършено лице. Съвършено тяло. Очи, твърди и красиви като замръзнали скъпоценни камъни. Той ме отвращава. Ще ми се външността му да отразяваше опропастената му черна вътрешност. Ще ми се да сломя горделивостта му с длан.

Доближава ме, оставяйки по-малко от трийсетина сантиметра разстояние помежду ни. Височината и телосложението му ме карат да се чувствам като паднала суха клонка.

— Готова ли си? — пита ме той, арогантен и безразсъден.

Обмислям дали да не счупя врата му.

— Ако го направя, ще махнеш всички камери в стаята ми. Всички подслушващи устройства. Всичко.

Той пристъпва още по-близо. Свежда глава. Впива поглед в устните ми, изучавайки ме по съвършено нов начин.

— Обещанията ми не струват кой знае колко, ангелче — прошепва той. — Или си забравила? — Десет сантиметра напред. Ръката му на кръста ми. Дъхът му, сладък и топъл, върху врата ми. — Аз съм неповторим лъжец.

Проникновението ме връхлита като стокилограмова доза здрав разум. Не бива да правя такива неща. Не бива да сключвам сделки с него. Не бива дори да се замислям за измъчване на човешко същество, мили боже, губя разсъдъка си. Юмруците ми са стиснати от двете страни на тялото ми и цялата се треса. Едва намирам сили да проговоря.

— Върви по дяволите!

Вцепенена съм.

Залитам назад към стената и се свличам сред купчина безполезност... отчаяние. Сещам се за Адам и сърцето ми се спаружва.

Не мога да стоя тук повече.

Политам към двойната врата в центъра на стаята и я отварям, преди Уорнър да е успял да ме спре. Адам ме спира вместо него. Стои от външната ѝ страна. Чака ме. Брани ме, където и да съм.

Чудя се дали е чул всичко и очите ми потъват в земята, цветът напуска лицето ми, сърцето ми лежи на парчета в дланта ми. Разбира се, че е чул всичко. Знае, че съм убийца. Чудовище. Безполезна душа, затворена в отровно тяло.

Уорнър го е направил нарочно.

А сега стоя между двамата. Уорнър е гол до кръста. Адам гледа към пистолета му.

— Войнико — обажда се Уорнър. — Отведи я в стаята ѝ и изключи всички камери. Може да обядва сама, ако желае, но ще я очаквам за вечеря.

В този момент Адам примигва издайнически дълго.

— Да, сър.

— Джулиет?

Замръзвам. С гръб съм към Уорнър, не се обръщам.

— Надявам се, че ще изпълниш своята част от уговорката.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Пътят до асансьора ми отнема пет години. Този до горния етаж — още петнайсет. Докато стъпя в стаята си, вече съм на милион години. Адам е спокоен, мълчалив, хладнокръвен и механичен в движенията си. В очите, в крайниците, в стойката на тялото му няма нищо, сочещо, че изобщо някога ме е познавал.

Наблюдавам го как се движи бързо, чевръсто, внимателно из стаята ми, откривайки малките устройства, следящи поведението ми, и изключвайки ги едно по едно. Ако някой попита защо камерите ми не работят, Адам няма да пострада. Заповедта е спусната от Уорнър. Тоест — официална е.

Тоест ще разполагам с малко лично пространство.

Мислех си, че ще ми е нужно лично пространство.

Каква глупачка съм само.

Адам не е момчето, което помня.

Бях в трети клас.

Току-що се бяхме преселили в града, след като ме бяха ~~изхвърлили от~~ помолили да напусна старото училище. Родителите ми непрестанно се местеха, непрестанно бягаха от кашите, които забърквах, от игрите, които провалях, от приятелствата, които така и не завързвах. Никой никога не искаше да говори за „проблема“ ми, но мистерията, обграждаща живота ми, някак влошаваше нещата. Човешкото въображение често достига катастрофални величини, даде ли му се воля. Долавях само откъслеци от коментарите им.

— Изрод!

— Чу ли какво *направила*...?

— Ама че загубенячка.

— ... изритали я от старото й училище...

— Откачалка!

— Имала някакво заболяване...

Никой не говореше с мен. Всички само ме зяпах. Бях достатъчно малка, за да ме е грижа. Обядвах сама до оградата от метална мрежа и никога не се поглеждах в огледалото. Не исках да виждам лицето, което всички мразеха толкова. Момчетата ме ритваха и бягаха. Момчетата ме замеряха с камъни. Все още имам белези тук-там.

През брънките на металната мрежа гледах как светът се върти. Наблюдавах колите и как родителите водят децата си на училище, моментите, от които никога нямаше да бъде част. Това беше, преди болестите да станат толкова повсеместни, че смъртта да се превърне в естествен дял от всеки разговор. Това беше преди да осъзнаем, че облаците са с нетипичен цвят, че всички животни умират от зараза, че цялото човечество ще умре от глад, и то скоростно. Това беше отдавна, отдавна, когато все още си въобразявахме, че проблемите ни си имат решение. По онова време Адам беше момчето, което вървеше пеша до училище. Адам беше момчето, което седеше три реда пред мен. Дрехите му бяха по-зле и от моите, а обяд не си носеше никога. Нито веднъж не го видях да яде.

Една сутрин го докараха с кола на училище.

Знам, защото със собствените си очи видях как го избутват от нея. Баща му шофираше пиян, крещеше и незнайно защо размахваше юмруци. Адам стоеше неподвижно, забил поглед в земята, сякаш чакаше нещо, подготвяше се за неизбежното. Видях как един баща зашлевява осемгодишния си син през лицето. Видях как Адам пада на земята и дори не помръднах от мястото си, когато по ребрата му заваляха многобройни ритници.

— Ти си виновен! Вината е изцяло *твоя*, безполезно говедо такова — крещеше баща му отново и отново, докато не повърнах върху няколко струпани в краката ми глухарчета.

Адам не се разплака. Остана превит на земята, докато баща му не се умори и не отпраши с колата. Чак когато се увери, че всички си бяха отишли, позволи на воплите да раздерат тялото му. Малкото му личице беше почерняло от прахоляк, стискаше с ръце натъртения си корем. Не можех да извърна поглед от него.

Така и не можах да прогоня онзи звук, грозната сцена от главата си.

Тогава Адам Кент спечели вниманието ми.

— Джулиет?

Вдишвам рязко и ми се приисква ръцете ми да не трепереха. Приисква ми се да нямах очи.

— Джулиет — повтаря името ми той, но този път още по-тихо, и тялото ми попада в миксер, а аз съм направена от пихтия. Костите ме болят болят болят от копнеж по топлината му.

Няма да се обърна.

— Още от началото си знаел коя съм — прошепвам.

Той не отговаря и внезапно ме спохожда отчайваща нужда да видя очите му. Внезапно имам нужда да видя очите му. Обръщам се въпреки всичко и го намирам да се взира в ръцете си.

— Извинявай — е всичко, което казва.

Облягам гръб на стената и затварям клепачи. Всичко е било просто постановка. Кражбата на леглото ми. Въпросите за името ми. Въпросите за семейството ми. Играел е роля заради Уорнър. Заради стражите. Заради всеки, който ни е гледал. Вече не знам на какво да вярвам.

Трябва да го изрека на глас. Трябва да намеря отдушник. Трябва да отворя раните си и отново да закървя заради него.

— Вярно е — казвам му. — Онова за малкото момченце. — Гласът ми трепери много повече, отколкото бях очаквала. — Наистина го направих.

Той не отваря уста дълго, дълго време.

— Някога не разбирах. Когато за пръв път чух новината. Чак сега проумявам какво се е случило.

— Какво? — Не съм предполагала, че мога да мигам толкова ускорено.

— Някога главата ми не го побираше — казва той и всяка дума е ритник в стомаха ми. Той вдига поглед и ми се струва по-измъчен, отколкото някога бих искала да го видя. — Когато научих... всички научихме... цялото училище...

— Беше нещастен случай — изричам сподавено, неспособна да запазя самообладание. — Той... т-той падна... и аз опитах да му помогна... и просто... не мислех, че...

— Знам.

— Моля? — възкликвам толкова изумено, че поглъщам цялата стая на един дъх.

— Вярвам ти — казва той.

— Как... защо? — Очите ми примигват, сдържайки сълзите, ръцете ми треперят, сърцето ми прелива от тревожна надежда.

Той прехапва долната си устна. Извърща поглед. Отива до стената. Отваря и затваря уста няколко пъти, преди думите да излетят от нея.

— Защото те *познавах*, Джулиет... аз... господи... аз просто... — Той покрива устата си с длан, плъзва пръсти надолу по врата си. Потърква чело, затваря очи, стисва устни. Отваря ги с усилие. — Точно в онзи ден щях да те заговоря. — Чудновата усмивка. Чудноват смях. Той прокара пръсти през косата си. Вдига поглед към тавана. Обръща ми гръб. — Най-сетне бях събрал смелост да говоря с теб. Най-сетне щях да говоря с теб, а... — Разклаща бурно глава и пак се засмива болезнено. — Боже, ти изобщо не си ме спомняш.

Стотици хиляди секунди изтичат, а аз умирам неумолимо.

Искам да се смея и да плача, и да крещя, и да тичам... и не мога да реша кое да сторя първо.

Признавам си.

— Разбира се, че те помня. — Гласът ми е сподавен шепот. Стисвам клепачи. ~~Спомням си те всеки ден до края на дните във всеки един пропускан момент от живота ми.~~ — Ти беше единственият, който ме гледаше така, сякаш съм нормално човешко същество.

Така и не ме беше заговорил. Не ми беше казал нито дума, но той единствен дръзваше да седне близо до оградата ми. Той единствен се застъпваше за мен, защитаваше ме, удряше съучениците ни в лицето, ако ме замереха с камък пред него. Дори не знаех как да му се отблагодаря.

Той беше най-близкото нещо до приятел, което някога съм имала.

Отварям очи, а той стои пред мен. Сърцето ми е поляна с лилии, разцъфнали под парче стъкло, оживели с барабанене, досущ като това от пороеен дъжд. Челюстите му са стегнати като очите му стегнати като юмруците му стегнати като жилите на ръцете му.

— Познала си ме? — Три прошепнати думи и бентът ми рухва, устните ми се отключват, сърцето ми отново е в негови ръце. Почти не усещам как сълзите се търкалят по лицето ми.

— Адам. — Опитвам да се засмея, но устните ми се препъват в сподавени вопли. — Бих разпознала очите ти навсякъде по света.

И това е всичко.

Този път забравям за самоконтрола.

Този път се хвърлям в ръцете му и го прилепям до стената, и всичко в мен трепери, и той е така нежен, така внимателен, докосва ме, сякаш съм направена от порцелан, и искам да се разбия на парченца.

Ръцете му пробягват по тялото ми, очите му пробягват по лицето ми и сърцето му пробягва километри, а моето съзнание пробягва цял маратон.

Всичко се възпламенява. Бузите ми ръцете ми стомахът ми и се давя във вълни от чувство и буря от свеж дъжд и усещам единствено силата на силуета му до моя и никога никога никога не искам да забравям този момент. Искам да щамповам Адам върху кожата си и да го запазя завинаги.

Той взима ръцете ми и притиска дланите ми към лицето си и знам, че никога преди този миг не съм познавала красотата на това да си човек. Съзнавам, че все още плача, когато склопявам очи.

Прошепвам името му.

Той диша по-тежко от мен и внезапно устните му са върху врата ми и аз оставам без дъх и умирам и впивам пръсти в ръцете му и той ме докосва докосва докосва и аз съм гръм и мълния и се чудя кога ли по дяволите ще се събудя.

Веднъж, два пъти, сто пъти устните му вкусват кожата по тила ми и се питам дали е възможно да умреш от еуфория. Той посреща погледа ми и обхваща лицето ми с длани и пламъкът ми прогаря дори стените от наслада, болка и чувство на нереалност.

— Мечтая си да те целуна от толкова дълго време. — Гласът му е дрезгав, неравномерен и прониква дълбоко в ухото ми.

Аз замръзвам в очакване, в трепет и така се боя, че ще ме целуне, така се боя, че няма да ме целуне. Взирам се в устните му и не осъзнавам колко сме близо, докато не се откъсваме един от друг.

Три отчетливи електронни сигнала отекват из стаята и Адам поглежда през рамото ми, сякаш за момент е загубил представа за мястото си. Примигва. И се спуска към интеркома, за да натисне нужните копчета. Забелязвам, че все още диша тежко.

Тръпки пълзят под кожата ми.

— Име и номер — изисква гласът от интеркома.

— Кент, Адам. 45Б-86659.

Пауза.

— Войнико, наясно ли си, че камерите в поверената ти стая са изключени?

— Да, сър. Получих директна заповед да демонтирам устройствата.

— Кой е издал заповедта?

— Уорнър, сър.

По-дълга пауза.

— Ще проучим случая. Неоторизираното боравене с устройствата за сигурност може да доведе до незабавно уволнение с лишаване от почетни знаци, войнико. Дано си запознат с този факт.

— Да, сър.

Връзката прекъсва.

Адам се отпуска на стената с подивели от вълнение гърди. Не съм сигурна, но бих могла да се закълна, че устните му потреперват в тънка усмивка. Той затваря очи и въздъхва.

Не знам какво да правя с облекчението, стоварило се в ръцете ми.

— Ела тук — казвай той със затворени очи.

Пристъпвам на пръсти към него и той ме придърпва в обятията си. Вдишва аромата на косата ми и целува слепоочието ми, никога не съм изпитвала нещо по-невероятно в живота си. Вече не съм дори човешко същество. Много повече съм. Слънцето и луната се обединяват, а земята се преобръща. Имам чувството, че в обятията му мога да съм точно онова, което пожелаая.

Той ме кара да забравя страхотиите, на които съм способна.

— Джулиет — прошепва в ухото ми. — Трябва да се разкараме оттук.

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Отново съм на четиринайсет и се вирам в тила му в малката класна стая. Отново съм на четиринайсет и от години съм влюбена в Адам Кент. Стараех се да съм особено внимателна, особено кротка, особено послушна, защото не исках отново да ме изгонят. Не исках да напусна училището, в което бе единственото добронамерено лице, което някога бях виждала. Гледах го как израства по мъничко всеки ден, как става малко по-висок, по-силен, по-здрав, по-мълчалив с всеки изминал ден. В крайна сметка стана прекалено голям, за да може да го пребива баща му, но никой не знае какво се е случило с майка му. Учениците го отбягваха, тормозеха го, докато не започна да се отбранява, докато натискът на света не го прекърши.

Но очите му си оставаха същите.

Винаги същите, когато ме гледаше. Мили. Състрадателни. Готови да ме разберат. Но така и не ми зададе нито един въпрос. Не ме подкани да кажа и дума. Просто гледаше да е достатъчно близо, за да плаши останалите.

Реших, че може би не съм толкова ужасна. Може би.

Реших, че може би вижда нещо в мен. Че не бях чак толкова отвратителна, колкото всички твърдяха. Не бях докосвала човек от години. Не смеех да ги доближа. Не смеех да рискувам.

Докато един ден не посмях... и съсипах всичко.

Убих малко момченце в хранителен магазин, просто помагайки му да се изправи. Хващайки малките му ръчички. Не разбрах защо пици. За пръв път от толкова дълго време докосвах човек, че не проумявах какво ми се случва. Първите няколко пъти, когато случайно бях докосвала някого, винаги се бях отдръпвала навреме. Отдръпвах се веднага щом си спомнех, че не бива да докосвам никого. Веднага щом чуех първия писък.

Случаят с малкото момченце беше различен.

Исках да му помогна. Изпитах толкова силен и внезапен порив на гняв към майка му, задето не обръщаше внимание на крясъците му.

Липсата на родителска съпричастност у нея ме поразяваше и ~~твърде отвлечено ми напомняше за собствената ми майка~~. Просто исках да му помогна. Исках да му покажа, че някой друг чува плача му — че някой друг му съчувства. Не разбирах защо допирът с него ми носи толкова странно, еуфорично чувство. Не знаех, че изцеждам живота му, и не проумявах защо изведнъж се вцепени и замлъкна в ръцете ми. Мислех си, че приливът на мощ и приятни чувства може да значи само, че съм се излекувала от ужасната си болест. Повярвах в толкова глупави неща, че съсипах всичко.

Вярвах, че му помагам.

Прекарах следващите три години от живота си по болници, адвокатски кантори, изправителни домове; изпих безброй хапчета и претърпях електрошокова терапия. Нищо не подейства. Нищо не помагаше. Като изключим варианта да бъда екзекутирана, оставаше единствено да ме заключат в подходящо заведение. Само така можеха да защитят обществото от страшилището Джулиет.

До момента, в който влезе в килията ми, не бях виждала Адам Кент от цели три години.

И наистина изглежда променен. По-силен, по-висок, по-жилав, по-проницателен, татуиран. Той е мускулист, зрял, тих и бърз. Сякаш не може да си позволи да е размекнат, бавен или спокоен. Не може да си позволи да е друго, освен сила, издръжливост и експедитивност. Чертите на лицето му са плавни, прецизни, изваяни от годините на тежък живот, тренировки и борба за оцеляване.

Вече не е малко момче. Не изпитва страх. Вече е в армията.

И все пак не е променен до неузнаваемост. До ден-дневен има най-необикновените сини очи, които някога съм срещала. Тъмни и дълбоки и потопени в страст. Винаги съм се чудила какво ли ще е чувството да видиш света през толкова красива бленда. Чудила съм се дали цветът на очите ти те кара да виждаш света по различен начин. Дали в резултат на това и светът не те вижда по различен начин.

Трябваше да се досетя, че е той, още като се появи в килията ми.

И една част от мен се досети. Но толкова усилено се стараех да потисна спомените за миналото си, че отказвах да го повярвам. Защото една част от мен не искаше да си спомни. Една част от мен живееше в твърде голям страх, за да се надява. Една част от мен не знаеше дали, познавайки го, щях да променя нещо.

Често се питам как ли изглеждам.

Питам се дали не съм просто надупчена сянка на своето някогашно аз. Не съм се поглеждала в огледало от три години. Толкова се страхувам от онова, което ще видя.

Някой почуква на вратата.

Собственият ми страх ме кара да катапултирам в другия край на стаята. Адам ме поглежда в очите, преди да отвори вратата, и аз решавам да се оттегля в някой още по-далечен ъгъл на помещението.

Наострям уши, но чувам само приглушени гласове, дискретен шепот и как някой се прокашля. Не знам как да постъпя.

— Идвам до минута — казва Адам с пресилено висок глас. Усещам, че опитва да прекрати разговора.

— Хайде де, човече, просто искам да я видя...

— Тя не ти е експонат, Кенджи. Пръждосвай се оттук.

— Чакай малко... кажи ми поне едно: подпалва ли разни неща с очите си? — Кенджи се разсмява, а аз изтръпвам, свличайки се на пода зад леглото. Свивам се на топка и опитвам да заглуша остатъка от разговора.

Неуспешно.

Адам въздъхва. Представям си го как потърква чело.

— Просто се разкарай.

Кенджи едва сдържа смеха си.

— Ама много чувствителен си станал изведнъж. Контактите с тая девойка ти действат зле, мой човек...

Адам казва нещо, което не долавям.

Вратата се затръшва.

Надничам от скривалището си. Адам изглежда засрамен.

Бузите ми порозовяват. Съсредоточавам погледа си върху преплетените нишки на изящния килим под краката ми. Докосвам текстилния тапет и чакам да чуя гласа му. Изправлям се да погледам през малкото квадратно прозорче и се сблъсквам с потискащия пейзаж на сломения град. Облягам чело на стъклото.

Метални кубове са струпани един до друг в далечината: сгради, помещаващи цивилни граждани, опаковани в кой знае колко ката одеяла, мъчейки се да намерят укритие от студа. Майка, хванала за ръка малко детенце. Над тях стърчат войници, неподвижни като статуи, въоръжени с пушки, готови за стрелба. Купища и купища, и купища отпадъци, опасни парчета желязо и стомана, блещукащи по земята. Самотни дървета, полюшвани от вятъра.

Ръцете на Адам се плъзват около кръста ми.

Устните му са до ухото ми, не казва нито дума, но аз се топя ли, топя, докато не се превръщам в шепа топло масло, стичащо се по тялото му. Искам да погълна всяка една минута от този момент.

Позволявам на очите си да прикрият с клепачи грозната истина от другата страна на прозореца. Поне за мъничко.

Адам си поема дълбока глътка въздух и ме придърпва още по-близо до себе си. Изливам се, следвайки формата на тялото му, ръцете му обгръщат кръста ми, а бузата му е притисната до главата ми.

— Невероятна си на допир.

Опитвам да се засмея, но май съм забравила как става.

— Никога не съм очаквала да чуя подобни думи.

Адам ме завърта към себе си и внезапно гледам и не гледам в лицето му, милиони пламъци ме близват и поглъщам още милион. Той се вира в мен така, сякаш ме вижда за пръв път. Искан ми се да измия душата си в бездънната синева на очите му.

Той се привежда, долепайки челото си до моето, а устните ни все още не са достатъчно близо.

— Как се чувстваш? — прошепва той, а аз искам да целуна всеки приказен удар на сърцето му.

Как се чувстваш? Три думи, въпросът, който никой никога не ми задава.

— Искан да се махна оттук — само толкова ми идва наум.

Той ме доближава до гърдите си и аз се дивя на мощта, величието, магията на едно толкова елементарно движение. Усещам го до тялото си като почти двуметров каменен блок, изпълнен със сила.

Всяка една пеперуда на света е мигрирала в стомаха ми.

— Джулиет.

Накланям се назад, за да го погледна в лицето.

— Наистина ли искаш да си тръгнеш? — пита ме той. Пръстите му милват бузата ми. Прибира един избягал кичур зад ухото ми. — Разбираш ли какви са рисковете?

Вдишвам дълбоко. Знам, че смъртта е единственият реален риск.

— Да.

Той кимва. Снижава гласа си, погледа си.

— Мобилизират войската ни за атака. Неактивни досега групировки започват да подклаждат размирици и нашата мисия ще е да потушим съпротивата. Мисля, че целят това да е последната ни атака — добавя тихо. — Случва се нещо мащабно, а още не знам какво. Но каквото и да е, трябва да сме готови да потеглим с войската.

Замръзвам.

— Какво искаш да кажеш?

— Когато войската е готова да тръгне към фронта, двамата с теб трябва да сме готови за бягство. Само така ще разполагаме с време да изчезнем. Вниманието на всички ще е съсредоточено върху предстоящия щурм. Затова и няма да забележат липсата ни, което пък ще забави набирането на хора, които да ни търсят.

— Но... тоест... ти ще дойдеш с мен...? Готов си на такова нещо заради мен?

По лицето му се появява малка усмивчица. Разведрена. Крайчетата на устните му потрепват, сякаш опитва да сдържи смеха си. Очите му омекват, докато се взират в моите.

— Малко са нещата, които не бих направил заради теб.

Поемам си дълбока глътка въздух и затварям очи, докосвайки с пръсти гърдите му, представяйки си как птицата кръжи по кожата му, и изричам въпроса, който ме плаши най-много.

— Защо?

— Какво имаш предвид? — Той отстъпва назад.

— Защо, Адам? Защо те е грижа? Защо искаш да ми помогнеш? Не разбирам... не знам защо би искал да изложиш живота си на риск...

Но в следващия момент ръцете му са около кръста ми и той ме придърпва близо, близо до себе си, устните му са до ухото ми и шепнат името ми веднъж, два пъти, и никога не съм вярвала, че мога да се възпламеня така светкавично. Устните му се усмихват до кожата ми.

— Наистина ли не знаеш?

Не знам нищо, това щях да му кажа, ако имах представа как да проговоря.

Той се позасмива и отстъпва назад. Взима ръката ми и я оглежда.

— Спомняш ли си как в четвърти клас — казва той — Моли Картър закъсня със записването за училищната екскурзия? Всички места бяха заети и тя се разплака до автобуса, защото ѝ се ходело?

Той не дочаква отговора ми.

— Спомням си, че ти слезе от автобуса. Отстъпи ѝ своето място, а тя дори не ти благодари. Гледах те как стоиш на тротоара, докато автобусът потегляше.

Вече не дишам.

— Спомняш ли си как в пети клас родителите на Дейна бяха на косъм да се разведат? Всеки ден в продължение на една седмица идваше на училище без обяд. Ти споделяше своя с нея. — Той замълчава. — Веднага щом критичната седмица отмина, тя отново започна да се преструва, че не съществува.

Все още не дишам.

— В седми клас спипаха Шели Морисън да преписва от теб на контролното по математика. Съсипа се да крещи, че ако изкара двойка, баща ѝ ще я убие. Ти каза на учителката, че ти си преписвала от нея, а не обратното. Получи двойка на контролното и трябваше цяла седмица да оставаш на следучилищни занятия. — Той вдига глава, без да поглежда към мен. — Поне месец след това по ръцете ти имаше синини. Винаги съм се питал откъде са дошли.

Сърцето ми препуска твърде бързо. Опасно бързо. Стисвам пръсти, за да спра треперенето им. Обездвижвам челюстта си и заличавам всички емоции от лицето си, но не мога да укротя барабаните в гърдите си, колкото и да се мъча.

— Милион пъти — проронва той с утихнал глас. — Виждал съм те да правиш подобни неща милион пъти. Но не казваше и дума, ако някой не те принудеше. — Отново се засмива, този път стегнато, тежко. Взира се в точка, намираща се отвъд рамото ми. — Не поиска нищо от никого. — Най-сетне посреща погледа ми. — Но никой никога не ти даде шанс.

Преглъщам сухо, опитвам да извърна очи, но той улавя лицето ми.

— Нямах представа колко време съм прекарал в мисли за теб. Колко пъти съм си мечтал... — зашепва той и си поема тънка струйка въздух — ... колко пъти съм си мечтал да бъда толкова близо до теб. — Понечва да прокара ръка през косата си, но размисля. Свежда поглед. Вдига го. — Господи, Джулиет, бих те последвал навсякъде. Ти си единственото добро нещо, останало в този свят.

Умолявам се да не избухвам в сълзи и не знам дали молбите ми са чути. Всичко в мен е разбито и залепено, изчервявам се и не намирам сили да отвърна на погледа му.

Пръстите му достигат брадичката ми. Повдигат главата ми.

— Разполагаме най-много с три седмици — казва той с грижовен глас. — Едва ли ще успеят да удържат бунтовниците повече от това.

Аз кимвам. Примигвам. Отпускам лицето си върху гърдите му и се преструвам, че не плача.

Три седмици.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Две седмици отлитат.

Две седмици на рокли и душеве и на храни, които ми се иска да изхвърля през прозореца. Две седмици, през които Уорнър ми се усмихва и докосва гърба ми, смее се и ме насочва с лек натиск по кръста, настоява да изглеждам свършено, докато вървя до него. Има ме за свой трофей. За свое тайно оръжие.

Сподавам желанието си да разбия кокалчетата на ръцете му в бетона.

И все пак му отделям две седмици на послушание, тъй като знам, че до седмица няма да съм тук.

Надявам се.

Интересно, но с дните откривам, че всъщност не мразя Уорнър толкова, колкото си мислех.

По-скоро го съжалявам.

Намира странна утеха в компанията ми, смята, че разбирам него и изопачените му ценности, какво е да отраснеш в жестока среда, с вечно отсъстващ, но същевременно взискателен баща.

Никога не споменава майка си.

Адам казва, че никой не знае нищо за майката на Уорнър — че никой не подхваща темата и никой няма представа коя е. За Уорнър се знаело единствено, че е плод на безскрупулно семейство и на студен и пресметлив стремеж към влияние. Мразел щастливите деца и щастливите родители, както и щастливия им живот.

Май Уорнър мисли, че разбирам. Че го разбирам.

И е така. Но не е така.

Защото двамата не сме еднакви.

Аз искам да съм по-добра.

С Адам почти нямаме друго време, в което да сме заедно, освен нощното. Но дори то не е много. Уорнър ме следи все по-изкъсо с

всеки изминал ден, изключването на камерите го направи още по-мнителен. Постоянно влетява в стаята ми най-неочаквано, води ме на безсмислени обиколки из сградата, говори ми единствено за плановете си, както и за плановете си да измисли още планове и за това как двамата сме щели да покорим света. Не се преструвам, че ме е грижа.

Може би самата аз влошавам положението.

— Не е за вярване, че Уорнър наистина се е съгласил да махне камерите от стаята ти — каза ми Адам една нощ.

— Той е побъркан. Не мисли логично. Страда от непонятна за мен болест.

Адам въздъхна.

— Вманиачен е по теб.

— Моля? — едва не счупих врата си от изненада.

— Само за теб говори. — Той се умълча за момент, а челюстта му бе склучена издайнически. — Слушах истории за теб още преди да те доведат тук. Затова и реших да се намеся, да предложа услугите си, за да се докопам до теб. Уорнър прекара месеци в набиране на информация за теб: адреси, медицински данни, лични преживявания, семейни взаимоотношения, свидетелства за раждане, кръвни проби. Цялата армия разискваше новия му проект, всички знаеха, че издирва момиче, убило малко момченце в хранителен магазин. Момиче на име Джулиет.

Задържах дъха си.

Адам поклати глава.

— Досетих се, че си ти. Нямаше коя друга да е. Попитах Уорнър дали мога да съм му от помощ с проекта, съобщих му, че съм учил в едно училище с теб, че съм чувал историята за малкото момченце, че съм те виждал лично. — Той се засмя нескъпо. — Уорнър се развълнува. Реши, че това би направило експеримента по-интересен. — Добави той с отвращение. — А аз знаех, че щом си е навил на пръста да те превърне в някакъв налудничав проект... — Той се поколеба. Извърна поглед. Прокара ръка през косата си. — Просто знаех, че трябва да предприема нещо. Че трябва да опитам да ти помогна. Но положението се усложнява все повече. Уорнър вече не спира да говори за това колко надарена си и колко безценна си за плановете му, както и колко се вълнува, че си при него. Всички го забелязват. Уорнър е безскрупулен, не знае какво е милост. Обожава

властта, тръпката от унищожаването на човешки животи. Но започва да губи връзка с реалността, Джулиет. Няма търпение да те превърне в своя... *съучастничка*. И все пак, колкото и заплахи да отправя, не иска да те насилва. Исква ти сама да пожелаеш мястото до него. *Ти* да избереш *него*, един вид. — Той сведе поглед, пое си напрегната глътка въздух. — Започва да губи влиянието си. И напоследък видя ли муцуната му, съм на косъм да направя някоя глупост. С удоволствие бих му разбил фасона.

Да. Уорнър наистина губи влиянието си.

Гони го параноя, и то с право. Но като се замисля, ту е търпелив, ту нетърпелив спрямо мен. Ту е развълнуван, ту ядосан. Та той е живо противоречие.

Не включва камерите, но има нощи, в които нарежда на Адам да спи пред вратата на стаята ми, за да не опитам да избягам. Уж казва, че мога да обядвам сама, но вечно си намира оправдание да ме привика на своята маса. Нищожните часове от деня, които можехме да прекарваме с Адам, са ни отнети, но малкото нощи, в които му е позволено да спи в стаята ми, прекарвам сгушена в обятията му.

Вече и двамата спим на пода, усукани един в друг, за да се топлим, въпреки че сме завити с одеяла. Всяко негово докосване е като взрив от огън и електричество, възпламеняващ костите ми по най-невероятния начин. Исква ми се да можех да задържа чувството в ръката си.

Адам ми разкрива новостите, слуховете, дочути от другите войници. Разказва ми, че из оцелелите региони на страната ни били пръснати множество щабквартири. Че бащата на Уорнър се подвизавал в Капитола, че поверил на сина си контрола върху целия сектор. Че Уорнър ненавиждал баща си, но обичал властта. Опустошението. Разрухата. Гали косата ми и ми разказва истории, притиска ме близо до себе си, сякаш го е страх, че ще изчезна. С думи рисува картини на хора и места, докато аз се унасям в сън, докато се давя в опияняващи мечти за бягство от един свят, лишен от утеха, облекчение и покой, в който няма друго освен успокоителния му шепот в ушите ми. Сънят е единственото нещо, което очаквам с нетърпение напоследък. Почти не си спомням защо някога съм пищяла.

Тук започва да ми става прекалено уютно и това ме притеснява.

— Облечи тези дрехи — казва ми Уорнър.

Закуската в синята стая се е превърнала в обичай. Ям и не питам откъде идва храната, дали на служителите им се плаща за работата, как така учрежденийето успява да изхранва толкова много хора, да подсигурява толкова много вода и да консумира толкова много електричество. Въоръжена съм с търпение. Изпълнявам исканията му.

Уорнър не ме е карал да го докосвам отново, а аз не му предлагам.

— С каква цел? — Поглеждам малките парченца плат в ръцете му и в стомаха ми се заражда тревожно чувство.

Той се усмихва бавно, подмолно.

— Изпит за пригодност. — Той ме хваща за китката и слага дрехите в ръката ми. — Ще се обърна. Поне този път.

Толкова съм притеснена, че почти не отдавам внимание на пошлия му коментар.

Ръцете ми треперят, докато обличам дрехите, които се оказват оскъдно потниче и още по-оскъдни шорти. Почти гола съм. Почти се гърча от страх, като си помисля какво може да значи това. Прокашлям се съвсем тихичко и Уорнър се обръща.

Нужно му е доста време да проговори, очите му са заети да пропътуват цялата пътна мрежа на тялото ми. Искam да разкъсам килима и да го пришия към кожата си. Той се усмихва и ми подава ръка.

Чувствам се като от гранит, варовик и замъглено стъкло. Не помръдвам.

Той отпуска ръката си. Килва глава настрани.

— Ела с мен.

Уорнър отваря вратата. Адам стои отвън. Станал е толкова добър в прикриването на емоциите си, че едва забелязвам шока, който прорязва лицето му и изчезва. Издава го единствено напрежението в челото и слепоочията му. Знае, че нещо не е както трябва. Дори обръща глава, за да ме огледа. Примигва с очи.

— Сър?

— Остани тук, войнико. Не си ми необходим.

Адам не отвърща не отвърща не отвърща...

— Да, сър — казва накрая с внезапно прегракнал глас.

Усещам погледа му върху себе си, докато вървя надолу по коридора.

Уорнър ме води на ново място. Минаваме по коридори, които не съм виждала досега, все по-тъмни и потискащи с всяка следваща крачка. Осъзнавам, че сме се запътили към долния етаж.

Към сутерена.

Минаваме през една, две, четири метални врати. Войниците са навсякъде, очите им са навсякъде — преценяват ме както със страх, така и с нещо, за което не искам да се замислям. Стигнала съм до заключението, че в тази сграда да срещнеш жена е рядко явление.

Ако изобщо съществува място, където бих се благодарила за недосегаемостта си, то е тук.

Единствено тя ме спасява от хищните очи на стотици самотни мъже. Единствено заради нея съм поверена на Адам — защото Уорнър мисли Адам за картонена изрезка в локва. Мисли Адам за машина, смазвана от заповеди и команди. Мисли Адам за спомен от миналото ми, който използва, за да ме разстройва. Уверен е, че Адам не може и с пръст да ме пипне.

И кой би могъл? Всички наоколо са напълно ужасени от мен.

Мракът е като черно платно, надупчено с тъп нож, а през цепнатините се процеждат лъчи светлина. Напомня ми за някогашната ми килия. Кожата ми настръхва от необуздан страх.

Обградена съм от пистолети.

— Влизай — казва Уорнър. Избутва ме в празна стая, пропита с лека миризма на плесен. Някой натиска ключа и флуоресцентните лампи оживяват с трепкане, разкривайки болнаво жълти стени и килим с цвят на посърнала трева. Вратата се затръшва зад гърба ми.

Не виждам нищо друго, освен паяжини и едно огромно огледало. То заема половината стена. Нещо ми подсказва, че Уорнър и съучастниците му ме наблюдават. Макар че не разбирам защо.

Тайните са навсякъде.

Отговори не идват отникъде.

Механично дрънчане/тракане/скрибуцане и разместване разтрисат помещението. Подът оживява с тътен. Таванът тръпне, предвещавайки хаос. Внезапно стаята се изпълва с метални шипове,

пробождащи всяка една повърхност по цялото ѝ протежение. Скриват се на всеки няколко секунди, но само за да изскочат отново със страшна сила, пронизвайки въздуха като игли.

Проумявам, че стоя в стая за изтезания.

Пращене и пронизителен писък от колони, по-стари от смъртното ми сърце. Аз съм състезателен кон, галопиращ към фалшива финална линия, запъхтян до изнемога заради нечия чужда облага.

— Готова ли си? — механично усиленият глас на Уорнър проехтява из стаята.

— За какво се очаква да съм готова? — извиквам в празното пространство, убедена, че ме чуват. ~~Спокойна съм. Спокойна съм. Спокойна съм.~~ Вцепенена съм от ужас.

— Имаме уговорка, забрави ли? — отвърща стаята.

— Ка...?

— Аз изключих камерите в стаята ти. Сега е твой ред да изпълниш обещанието си.

— Няма да те докосна! — изкрещявам, въртейки се намясто, потресена, уплашена, разтревожена, че всеки момент мога да припадна.

— Няма нищо — казва той. — Изпращам ти мой заместник.

Вратата се отваря с изскърцване и в стаята на олюляващи се крачета влиза невръстно дете само по памперс. Очите му са завързани и хлипа, разтреперано от страх.

Една-единствена игла спуква балона на цялото ми съществуване.

— Ако не му помогнеш — изпращават думите на Уорнър в стаята, — и ние няма да го сторим.

Това дете.

Сигурно си има майка баща някой който го обича това дете това дете това дете залитащо напред в ужас. Може да бъде пронизано от метален сталагмит всеки момент.

Лесно е да го спася: просто трябва да го вдигна на ръце, да намеря безопасно кътче и да го задържа така до края на експеримента.

Има само едно усложнение.

Ако го докосна, може да загине.

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Уорнър знае, че нямам избор. Иска да ме подтикне към поредната ситуация, в която ще е възможно да види проявата на уменията ми, и няма нищо против да подложи на мъчение едно невинно дете, за да постигне целите си.

Точно в този момент няма друг вариант.

Трябва да предприема нещо, преди невръстното момченце да е направило крачка в грешната посока.

Бързо запаметявам местата на колкото мога повече шипове и ги заобикалям/прескачам/избягвам на косъм, докато не стигам възможно най-близо до целта си.

Поемам си дълбока, треперлива глътка въздух и се съсредоточавам върху немошните крайници на момченцето пред себе си, моля се на господ да съм взела правилното решение. Тъкмо се каня да съблека потника си, за да го използвам като преграда между двама ни, когато усещам леката вибрация в пода. Трусът, предхождащ заплахата. Знам, че разполагам с половин секунда, преди шиповете да прободат въздуха, и с още по-малко време за реакция.

Сграбчвам детето.

Писъците му ме раздират като смъртоносни изстрели — по куршум на секунда. То дращи с нокти ръцете ми, гърдите ми, рита тялото ми с крачета, ридае в агония, докато болката не го парализира. Отпуска се в ръцете ми, а аз се разкъсвам на парчета, очите ми, костите ми, вените ми изскачат от местата си, нахвърлят ми се, обстрелват ме със спомени за чудовищните ми деяния.

Болка и енергия струят от неговото тяло в моето, изливат се през крайниците му и се разбиват в мен с такава сила, че едва не го изпускам. ~~Сякаш преживявам наново кошмар, който цели три години съм се мъчила да забравя.~~

— Просто удивително — въздъхва Уорнър през колоните, потвърждавайки подозренията ми. Явно ме наблюдава през огледалото. — Блестящо, ангелче. Безкрайно впечатлен съм.

Прекалено напрегната съм, за да обърна внимание на Уорнър. Нямам представа колко време ще продължи извратената му игра, а трябва да огранича съприкосновението на кожата си с тази на момченцето.

Става ми кристално ясно защо Уорнър ми е избрал толкова оскъдно облекло.

Завъртам детето в ръцете си и успявам да го хвана за памперса. Държа го в дланта си. Изгарям от желание да повярвам, че допирът ми не е бил достатъчно продължителен, за да му навредя сериозно.

То изхълцуква, тялото му възкръсва с потреперване.

Толкова съм щастлива, че мога да заплача.

Тогавя обаче писъците започват отново, макар и не породени от болка, а от страх. То опитва с всички сили да се изплъзне от хватката ми и аз съм на път да го изпусна, а китката ми едва не се чупи от тежестта. Не смея да сваля превръзката от очите му. По-скоро бих умряла, отколкото да му позволя да зърне това място, лицето ми.

Стисвам челюст така силно, че очаквам зъбите ми да се счупят всеки момент. Ако го оставя на земята, ще хукне нанякъде. А хукне ли, свършено е с него. Не бива да го пускам.

Кънтежът на старо механическо скрибуцане съживява сърцето ми. Шиповете започват да потъват в земята един по един, докато не изчезват напълно. Стаята се превръща в безобидно пространство така бързо, че се замислям да не би цялата опасност да е била просто плод на въображението ми. Оставям момченцето на пода и прехапвам устна, преглъщайки болката, заляла китката ми.

Детенцето побягва и най-случайно се натъква на голите ми крака.

Изпищява, потреперва и се свлича на пода, свивайки се на кълбо, хлипайки, докато не ми идва наум да се самоунищожа, да се отърва от този свят. Сълзи обливат на бързи струи лицето ми и копнея единствено да се пресегна и да му помогна, да го притисна към себе си, да целуна красивите му бузи и да му кажа, че вечно ще се грижа за него, че ще избягаме заедно, че ще играя с него и ще му чета приказки нощем, а знам, че не мога. Знам, че никога няма да мога. Знам, че винаги ще е невъзможно.

И внезапно светът губи фокус.

С такава мощ ме обземат ярост, напрежение, гняв, че почти ме издигат над земята. Кипя от сляпа омраза и отвращение. Дори не съзнавам, когато краката ми се задвижват в следващия момент. Не разбирам ръцете си и действията им, нито пък как им е хрумнало да полетят в атака към огледалото с разперени пръсти. Знам единствено, че искам да усетя как вратът на Уорнър се прекършва между тях. Искam да изпита същия ужас, който току-що бе причинил на това дете. Искam да го видя как поема последния си дъх. Искam да го видя как се моли за милост.

Изстрелвам се през бетонните стени.

Разбивам стъклото с десетте си пръста.

Стискам в юмруците си шепа чакъл и шепа от плата около шията на Уорнър и дулата на поне петдесет пистолета са насочени към главата ми. Въздухът е натежал от бетонен прахоляк и сяра, стъклото се ръси по пода в болезнена симфония на разбити сърца.

Блъсвам Уорнър в издълбания камък.

— Да не сте *посмели* да я застреляте — изхриптява той на стражите. Все още не съм докоснала кожата му, но имам странното усещане, че мога да смачкам гръдния му кош заедно със сърцето вътре само ако натисна още съвсем леко.

— Трябва да те убия. — Гласът ми е дълбок дъх, необуздано дихание.

— Ти... — Той опитва да преглътне. — Току-що... разби бетонна стена с голи ръце.

Примигвам. Не смея да погледна зад гърба си. Но и без да поглеждам, знам, че казва истината. Наистина съм го сторила. Съзнанието ми е лабиринт от недоумение.

За момент разсъдъкът ми се размива.

Пистолетите

щрак

щрак

щрак

Всеки момент е зареден.

— Ако някой от вас я нарани, ще го застрелям собственоръчно — предупреждава гръмогласно Уорнър.

— Но, сър...

— СВАЛИ ОРЪЖИЕТО, ВОЙНИКО...

Яростта ми се изпарява. Внезапният неконтролируем гняв се изпарява. Съзнанието ми вече се е предало на пълното изумление. На пълен смут. Не знам какво съм сторила. Очевидно не знам и на какво съм способна, защото дори не съм подозирала, че мога да разбия каквото и да било, и внезапно ме обхваща вцепеняващ страх страх от собствените ми две ръце. Залитам смаяна назад и улавям гладния, оживен поглед на Уорнър, смарагдовите му очи пламтят с момчешка жар. Направо трепери от вълнение.

В гърлото ми е заседнала змия и не успявам да я преглътна. Отвързвам на вперения в мен поглед.

— Ако още веднъж ме поставиш в подобна позиция, *наистина* ще те убия. И то с удоволствие.

Дори не знам дали блъфирам.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Адам ме намира свита на кълбо на пода под душа.

Плача от толкова време, че горещата вода ми се струва направена не от друго, а от сълзите ми. Дрехите са залепнали по кожата ми, мокри и безполезни. Искам да ги отмия. Искам да се удавя в неведение. Искам да съм глупава, слабоумна, няма, напълно лишена от мозък. Искам да отрежа собствените си крайници. Искам да се отърва от убийствената си кожа и унищожителните си ръце, от това тяло, което дори не разбирам.

Всичко се разпада.

— Джулиет... — Той притиска длан в стъклото. Едва долавям гласа му.

Когато не получава отговор, той отваря вратата на душкабината. Започват да го обстрелват отцепнически капки вода и той изритва кубинките си навън, преди да падне на колене върху плочките. Пресяга се да докосне ръцете ми и чувството ми вселява още по-голямо желание да умра. Той въздъхва и ме изправя, колкото да повдигне главата ми. Обгръща с длани лицето ми, а очите му претърсват моите, претърсват мислите ми, докато не извъръщам поглед.

— Знам какво се е случило — казва тихо той.

Гърлото ми е влечуго, покрито с люспи.

— Просто трябва да ме убият — изграквам, рухвайки все повече с всяка следваща дума.

Ръцете на Адам ме обгръщат и ме изправят на треперещите ми крака. Той влиза в душкабината и плъзва вратата след себе си.

Аз ахвам.

Опира ме в стената и не виждам нищо друго, освен прогизналата му бяла тениска, нищо, освен водата, танцуваща надолу по лицето му, нищо, освен очите му, отразяващи свят, от който умирам да бъда част.

— Не си виновна ти — прошепва той.

— Всичко идва от мен — изричам с мъка.

— Не. Уорнър греши — казва Адам. — Иска от теб да си нещо, което не си, и не бива да му позволяваш да те пречупи. Не му позволявай да ти влияе. Тъкмо това *цели*: да повярваш, че си чудовище. Цели да те убеди, че нямаш друг избор, освен да му сътрудничиш. Цели да те убеди, че никога няма да водиш нормален живот...

— Но аз наистина няма да водя нормален живот — изхлипвам.
— Никога... никога няма да...

Адам поклаща глава.

— Напротив. Ще се измъкнем оттук. Няма да позволя да ти се случи подобно нещо.

— К-как е възможно да те е грижа за чове... като *мен*? — Едва дишам, напрегната съм и вцепенена от глава до пети, но някак успявам да съсредоточа поглед в устните му. Изучавам формата им, броя капчиците вода, търкалящи се по възвишенията и падините им.

— Защото съм влюбен в теб.

Преглъщам стомаха си. Очите ми отскачат към лицето му в опит да го разчетат, но цялата съм изтъкана от електричество, буча от живот и заряд, обливат ме топли и студени вълни, а сърцето ми препуска диво. Треперя в ръцете му и устните ми се отварят незначайно защо.

Устата му се разтяга в усмивка. Костите ми са изчезнали.

Въртя се в делириум.

Носът му докосва моя, устните му са на един дъх разстояние, очите му вече ме поглъщат и аз съм локва без ръце и крака. Подушвам го навсякъде, усещам всяка точка от тялото му, притиснато до мен. Ръцете му са върху кръста ми, вкопчени в ханша ми, краката му са плътно прилепнали до моите, силните му гърди ме карат да се чувствам малка, крехка, фигурата му е изградена от тухли страст. Още усещам вкуса на думите му по устните си.

— Наистина ли...? — Разполагам само с един шепот на изумление, с един съзнателен опит да повярвам в недопустимото. По краката ми плъзва горещина, изпълва ме с неизказана вечност.

Той ме поглежда с толкова плам, че едва не се пречупвам надве.

— Господи, Джулиет...

И ме целува.

Веднъж, два пъти, докато не вкуся чувството и не осъзная, че никога няма да му се наситя. Усещам допира му по целия си гръб, по ръцете си, а целувката му внезапно става по-силна, по-дълбока,

пропива се в мен с жарка и неутолима потребност, каквато не съм познавала досега. Откъсва устни от мен, за да си поеме въздух, но мигновено ги заравя в шията ми, плъзва ги по ключицата ми, нагоре по брадичката и бузите ми и аз се задъхвам, и той ме съкрушава с ръцете си, и двамата сме подгизнали до кости от вода и красота, от еуфорията на момент, невъзможен в досегашните ми представи.

Той се отдръпва от мен с нисък стон, а аз искам да съблече тениската си.

Имам нужда да видя птицата. Имам нужда да му разкажа за птицата.

Пръстите ми дърпат подгъва на мокрия плат и очите му се отварят широко само за момент, преди да го смъкне от тялото си. Сграбчва ме за китките и вдига ръцете ми над главата ми, приковава ме към стената, целува ме, докато у мен не се прокрадва убеждението, че сънувам... изпива устните ми със своите и има вкус на дъжд и на сладък мускус... и всеки момент ще избухна.

Коленете ми се блъскат едно в друго, а сърцето ми тупти така бързо, че не проумявам как е възможно да работи още. Целувките му лекуват болката, тъгата, годините на себеомраза, несигурността, сразените надежди за бъдеще, което винаги съм възприемала като отживелица. Възпламенява ме, пречиства с огън тормоза, на който ме подложи Уорнър, агонията, тровеща ме всеки божи ден. Електричеството между телата ни може да разбие стъклените стени наоколо.

И едва не го прави.

За момент просто се вираме един в друг задъхани, докато лицето ми не поруменява, докато той не затваря очи, поемайки насечена, умиряваща глътка въздух, и не поставя ръката ми върху гърдите си. Осмелявам се да проследя с пръст очертанията на птицата, рееща се по кожата му, да продължа надолу по корема му.

— Ти си моята птица — казвам му. — Ти си моята птица и ще ми помогнеш да отлети надалеч.

Адам вече го няма, когато излизам от душкабината.

Изстиска дрехите си, подсуши се и ме остави сама, за да мога да се преоблека. Жест, от който като че ли вече нямам нужда. Докосвам с

два пръста устните си и го вкусвам навсякъде по себе си.

Щом влизам в стаята, той не е там. Трябвало е да докладва на долния етаж.

Взирам се в дрехите в гардероба.

Винаги избирам рокля с джобове, защото не знам къде другаде да пазя тефтерчето си. В него няма уличаваща информация, а и листчето с почерка на Адам вече е унищожено и пуснато в тоалетната, но обичам да го държа близо до себе си. В моите очи е много повече от шепа думи, надраскани на хартия. То е малък символ на съпротивата ми.

Пъхвам тефтерчето в един джоб и решавам, че най-сетне съм готова да се погледна в очите. Поемам си дълбока глътка въздух, отмествам мокрите кичури коса от лицето си и влизам с тихи стъпки в банята. Парата от душа е замъглила огледалото. Посягам колебливо с ръка и изтривам малко кръгче. Точно колкото е необходимо.

Уплашено лице отвръща на погледа ми.

Докосвам бузите си и оглеждам внимателно отразяващата повърхност, оглеждам изображението на едновременно чуждо и познато момиче. Лицето ми е по-слабо, по-бледо, скулите ми — по-високи, отколкото си ги спомням, а веждите ми са кацнали над две огромни очи, но не сини или зелени, а комбинация от двете. Кожата ми е поруменяла от топлината и от нещо, наречено Адам. Устните ми са яркорозови. Зъбите ми са необикновено прави. Проследявам с пръст линията на носа си, очертанията на брадичката си, когато забелязвам раздвижване с ъгълчето на окото си.

— Прекрасна си — казва ми той.

Оцветявам се едновременно в розово и червено, и мораво. Свеждам глава и заотстъпвам с несигурни крачки от огледалото, попадайки в ръцете му.

— Бях забравила собственото си лице — проронвам.

— Само не забравяй коя си — казва той.

— Та аз не знам.

— Напротив, знаеш. — Той повдига лицето ми с пръсти. — Аз също.

Взирам се в силната му челюст, в очите му, в тялото му. Мъча се да разбера защо изпитва такава увереност спрямо мен и осъзнавам, че неговата подкрепа е единственото нещо, което ме възпира да се удавя в

езерото на умопомрачението си. Винаги е вярвал в мен. Без дума, без звук се е борил за мен. Винаги.

Той е единственият ми приятел.

Взимам ръката му и я прилепям до устните си.

— Обичам те още от самото начало — казвам му.

Слънцето изгрява, увисва в небето, озарява лицето му и той почти се усмихва, почти се срамува да ме погледне в очите. Мускулите му се отпускат, раменете му срещат облекчение изпод тежестта на едно ново чудо и той въздъхва. Докосва бузата ми, докосва устните ми, докосва върха на брадичката ми и аз примигвам, той ме целува, обгръща ме в обятията си, потапя ме в топъл въздух и някак се озоваваме на леглото, преплетени един в друг, и аз съм упоена от емоции, упоена от всеки безкрайно нежен момент. Пръстите му пробягват по едното ми рамо, спускат се надолу по тялото ми, стигат до бедрото ми. Той ме придърпва по-близо до себе си, прошепва името ми, обсипва с целувки врата ми и повежда борба с твърдата материя на роклята ми. Ръцете му треперят едва забележимо, очите му преливат от чувство, сърцето му барабани от болка и привързаност и аз искам да живея тук, в прегръдката му, в очите му до края на дните си.

Плъзвам ръце под ризата му и от гърдите му се изтръгва стон, преминаващ в целувка, която се нуждае от мен, желае ме и изпитва толкова отчайваща жажда по мен, че е като жестоко мъчение. Усещам тежестта му върху себе си, безбройните сетивни точки по всяко нервно окончание в тялото ми, дясната му ръка на тила ми, докато лявата ме притиска към него, а устните му се свличат надолу по роклята ми и не знам защо са ми дрехи, и вече съм кълбовиден буреносен облак, носещ гръмотевици и светкавици, както и възможността да избухна в сълзи във всеки един неуместен момент... Блаженство Блаженство Блаженство тупти в гърдите ми.

Не си спомням какво е да дишаш.

Никога

никога

никога

не съм знаела

както е да чувстваш.

Вой на сирена разтърсва стените.

Стаята заехтява и забучава и Адам се напруга, отдръпва се, лицето му се изкривява.

— Обявен е КОД СЕДЕМ. Всички войници да се явят в Квадранта незабавно. Обявен е КОД СЕДЕМ. Всички войници да се явят в Квадранта незабавно. Обявен е КОД СЕДЕМ. Всички войници да се явят в Квадра...

Адам е на крака и ме вдига от леглото, а гласът продължава да се разпорежда гръмко през високоговорителите, пръснати из цялата сграда.

— Имало е някакво нарушение — обявява той с насечен, задъхан глас, докато очите му прескачат от мен към вратата и обратно. — Божичко. Не мога да те оставя тук...

— Върви — казвам му аз. — Трябва да отидеш... аз ще се оправя...

Забързани стъпки прокънтят по коридорите и войниците дерат гърла така силно, че ги чувам дори през стените. Адам все още е на служба. Трябва да изпълнява задълженията си. Трябва да се представя подобаващо, докато не дойде време да избягаме. Наясно съм с това.

Той ме придърпва към себе си.

— Това не е шега, Джулиет... не знам какво става... може да е какво ли не...

Металическо прищракване. Механично завъртане. Вратата се отваря и двамата с Адам отскачаме на три метра разстояние един от друг.

Адам се спуска към вратата тъкмо когато Уорнър влиза в стаята. И двамата замръзват на място.

— Сигурен съм, че алармата звучи поне от минута, войнико.

— Да, сър. Просто не знаех как да постъпя с нея. — Веднага си е възвърнал самообладанието, заел е образцова стойка. Кимва към мен, сякаш съм нещо странично, но забелязвам, че раменете му са малко по-сковани от обичайното. Дишането му е малко по-учестено от обичайното.

— За твое щастие, вече съм тук и ще се погрижа за нея. Свободен си да се явиш пред командващия си офицер.

— Сър. — Адам кимва, завърта се на една пета и се спуска към вратата. Надявам се, че Уорнър не е забелязал колебанието му.

Уорнър се обръща към мен с усмивка, така спокойна и небрежна, че започвам да се питам дали наистина е вдигната тревога. Той оглежда внимателно лицето ми. Косата ми. Стрелва очи към намачканите чаршафи зад гърба ми, а аз имам чувството, че съм глътнала паяк.

— Подремнала си виждам?

— Снощи не можах да заспя.

— И си скъсала роклята си.

— Каква работа имаш тук? — Искам да махне погледа си от мен, искам да спре да попива подробностите около съществуването ми.

— Надявам се знаеш, че ако тази рокля не ти харесва, винаги можеш да облечеш друга. Аз съм ги подбирал.

— Няма нужда. Тази си е добре. — Поглеждам към часовника без всякаква причина. Вече е 16:30. — Защо не искаш да ми кажеш какво се случва?

Той е твърде близо до мен. Стои твърде близо и ме гледа и белите ми дробове не могат да се напълнят с въздух.

— Струва ми се, че трябва да се преоблечеш.

— Не искам да се преобличам. — Не знам защо нервите ми са толкова опънати. Защо присъствието му ми действа така. Защо разстоянието помежду ни се скъсява толкова бързо.

Той посяга към роклята ми и пъхва пръст в съдраното място до шева на падналата талия и аз едва сподавам крясъка си.

— Тази просто не става.

— Нищо й няма...

Той дръпва толкова силно скъсаното, че платът се съдира още повече, образувайки цепка по външната страна на единия ми крак.

— Така е малко по-добре.

— Какво *правиш*...?

Ръцете му полазват нагоре по гърба ми и приклепват раменете ми и знам, че трябва да се отбранявам, но съм вдървена, искам да изпищя, но гласът ми е пречупен пречупен пречупен. Аз съм насечен дъх отчаяние.

— Имам един въпрос към теб — казва той и аз опитвам да го ритна през безумната си рокля, но той просто ме приковава към

стената, заклещвайки ме с натиска на тялото си, всеки сантиметър от което е покрито с плат, защитен слой помежду ни. — Казах, че имам един въпрос към теб, Джулиет.

Ръката му се плъзва в джоба ми така бързо, че ми отнема секунда да осъзная какво е сторил. Дишам тежко, притисната към стената, и треперейки, се мъча да си върна самообладанието.

— Любопитно ми е — подхваща той — какво ли е *това*?

Държи тефтерчето ми с два пръста.

О, боже!

Тази рокля е прекалено тясна, за да прикрие тефтерчето, а аз бях прекалено заета да се взирам в лицето си, за да я проверя в огледалото. ~~Аз съм си виновна аз съм си виновна аз съм си виновна аз съм си виновна~~. Не мога да повярвам. Аз съм си виновна. Трябваше да се досетя.

Не проронвам и дума.

Той килва глава на една страна.

— Не си спомням да съм ти давал бележник. И определено не си спомням да съм ти давал разрешение за лични вещи.

— Донесох си го от килията. — Гласът ми пресеква.

— Сега вече ме лъжеш.

— Какво искаш от мен? — Обзема ме паника.

— Що за глупав въпрос, Джулиет?

Тихият звук на гладък метал, измъкнат от мястото му. Някой е отворил вратата на стаята ми.

Щрак.

— Махни си ръцете от нея, иначе ще получиш куршум в главата.

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Очите на Уорнър се затварят много бавно. Отстъпва от мен много бавно. Устните му се извиват в опасна усмивка.

— Кент.

Ръцете на Адам са стабилни, дулото на пистолета му е опряно в тила на Уорнър.

— Ще ни подсигуриш безопасно излизане от сградата.

Уорнър се изсмива. Отваря очи и с едно светкавично движение изважда пистолета от вътрешния си джоб, насочвайки го директно към челото ми.

— Ще я убия на момента.

— Не си чак толкова глупав — казва Адам.

— Ако помръдне и милиметър, ще я застрелям. После ще те разкъсам на парчета.

Адам реагира бързо, удряйки главата на Уорнър с дръжката на пистолета си. Уорнър натиска спусъка, но оръжието му засича, а Адам го хваща за ръката и я усуква в китката, докато хватката му не се разхлабва. Аз сграбчвам пистолета от изтръпналите пръсти на Уорнър и го блъсвам в лицето с дръжката му. Слисана съм от собствените си рефлексии. Никога досега не съм докосвала оръжие, но явно за всичко си има първи път.

Насочвам дулото към очите на Уорнър.

— Не ме подценявай.

— *Мамка му!* — Адам не си прави труда да прикрие изненадата си.

Уорнър се прокашля през смях, изправя се и опитва да се усмихне, бършейки кръвта от носа си.

— Никога не съм те подценявал — казва ми той. — Никога.

Адам поклаща глава за част от секундата, преди по лицето му да се появи огромна усмивка. Хили се насреща ми, докато притиска пистолета още по-силно в черепа на Уорнър.

— Да се махаме оттук.

Грабвам двете брезентови мешки, скътани в гардероба, и подхвърлям едната на Адам. Багажът ни е готов отпреди седмица. Щом иска да избягаме по-рано от планираното, нямам възражения.

Уорнър има късмет, че проявяваме милост.

Ние пък имаме късмет, че всички войници са били евакуирани. Няма кой да му се притече на помощ.

Уорнър се прокашля. Гледа ме право в очите, когато проговаря:

— Нека те уверя, войнико, че триумфът ти ще е краткотраен. Най-добре ме убий още сега, защото докопам ли те, ще счупя всяка кост в тялото ти с огромно удоволствие. Кръгъл глупак си, ако си въобразяваш, че ще се измъкнеш безнаказано.

— Не съм твой войник. — Лицето на Адам е каменно. — Никога не съм бил. Толкова беше оплетен във фантазиите си, че така и не забеляза опасността под носа си.

— Все още не можем да те убием — добавям аз. — Трябва да ни изведеш оттук.

— Допускаш голяма грешка, Джулиет — казва ми той. За моя изненада гласът му се смекчава. — Изхвърляш бъдещето си на боклука. — Той въздъхва. — Защо реши, че можеш да му се довериш?

Поглеждам към Адам. Адам, момчето, което винаги ме е бранило, дори когато нямаше никаква изгода от това. Разклащам глава, за да прочистя мислите си. Напомням си, че Уорнър е лъжец. Умопомрачен лунатик. Убиец психопат. Той никога не би ми помогнал.

Поне така мисля.

— Да вървим, преди да е станало твърде късно — казвам на Адам. — Той се опитва да ни забави, докато войниците се върнат.

— Дори не го е грижа за теб! — избухва Уорнър. Настръхвам от внезапната необузdana емоция в гласа му. — Просто търси начин да се измъкне оттук и е решил да те *използва*! — Той прави крачка напред. — Мога да ти дам любов, Джулиет... мога да се отнасям с теб като с *кралица*...

Със светкавични движения Адам приклепва главата му и опира пистолета в слепоочието му.

— Очевидно не разбираш какво се случва тук — казва му с премерен глас.

— Просветли ме тогава, войнико — изхриптява Уорнър. Очите му са танцуващи пламъци, носещи опасност. — Обясни ми какво не

разбирам.

— Адам — поклащам глава аз.

Той посреща погледа ми. Кимва. Обръща се към Уорнър.

— Обади се — казва му, затягайки леко хватката си около врата му. — Измъкни ни оттук *веднага*.

— Джулиет ще излезе през тази врата само през трупа ми. — Уорнър раздвижва челюстта си и изплюва кръв на пода. — Теб бих убил за развлечение. — Казва на Адам. — Но Джулиет искам завинаги.

— Нямах право да ме *искаш*. — Дишането ми е твърде учестено. Нямам търпение да изляза оттук. Бясна съм, задето продължава да говори, но колкото и да ми се иска да му смачкам фасона, няма да ни е от полза в безсъзнание.

— Можеш да ме обикнеш, повярвай ми. — По устните му играе странна усмивка. — Двамата ще сме неудържими. Ще променим света. Мога да те направя истински щастлива. — Нарезда той.

Адам изглежда така, сякаш е на път да прекърши врата на Уорнър. Лицето му е толкова изопнато, толкова напрегнато, толкова гневно. За пръв път го виждам в такава светлина.

— Нямах какво да й предложиш, извратено копеле такова.

Уорнър затваря клепачи за секунда.

— Джулиет. Не действай прибързано. Не взимай необмислени решения. Остани с мен. Ще проявявам по-голямо търпение. Ще ти дам време да се пригодиш към новия си живот. Ще се грижа за теб...

— Ти си побъркан. — Ръцете ми треперят, но отново насочвам пистолета към лицето му. Трябва да го прогоня от главата си. Трябва да си спомня какво ми причини. — Искаш от мен да се превърна в *чудовище*...

— Искам от теб да разгърнеш *потенциала* си!

— Пусни ме да си отида — казвам тихо. — Не искам да съм личното ти страшилище. Не искам да наранявам никого.

— Но светът е наранил *теб* — парира ме той. — Светът те е довел дотук. При мен си заради всички тях! Мислиш, че ако си тръгнеш, ще те приемат? Мислиш, че можеш да избягаш и да заживееш нормално? Никой няма да се грижи за теб. Никой няма да смее да те доближи... ще си същата изгнаница както винаги досега! Нищо не се е променило! Мястото ти е при мен!

— Мястото ѝ е при мен. — Гласът на Адам е способен да прореже стомана.

Уорнър се стряска. Като че ли чак сега проумява онова, което на мен ми се струваше очевидно. Очите му са ококорени, ужасени, недоумяващи, взират се в мен с нов вид болка.

— Не. — Отсечен, неистов смях. — Джулиет. Моля те. Моля те. Не ми казвай, че ти е напълнил главата с романтични идеи. Моля те, не ми казвай, че си повярвала на фалшивите му обещания...

Адам забива коляно в гръбнака на Уорнър. Уорнър се свлича на пода с приглушено изпращяване, поемайки рязка глътка въздух. Адам го е надвил докрай. Май е редно да ликувам.

Но съм твърде притеснена за това. Твърде смаяна. Твърде несигурна, за да съм уверена в собствените си решения. Трябва да се взема в ръце.

— Адам...

— Обичам те — казва ми той със същите онези откровени очи, с истински страстни думи. — Не му позволявай да те обърка...

— Обичаш я? — почти изплюва Уорнър. — Та ти дори не...

— Адам. — Стаята ту е на фокус пред очите ми, ту се размива. Взирам се през прозореца. Обръщам поглед назад към него.

Очите му са широко отворени.

— Искаш да скочим?

Кимвам.

— Но ние сме на петнайсетия етаж...

— Нима имаме избор, ако той отказва да ни съдейства? — Поглеждам към Уорнър. Килвам глава настрани. — Няма никакъв Код седем, нали?

Устните на Уорнър потреперват. Той не отговаря.

— Защо го направи? — питам го аз. — Защо ти беше да пускаш фалшива тревога?

— Защо не попиташ войника, към когото се оказа толкова привързана изведнъж? — озъбва ми се погнусен Уорнър. — Защо не си зададеш въпроса разумно ли е да поверяваш живота си в ръцете на човек, който не може дори да различи истинска от въображаема заплаха?

Адам изругава под носа си.

Впивам очи в неговите, а той ми хвърля пистолета си.

Поклаща глава. Изругава отново. Стиска и отпуска юмрука си.

— Било е само строева подготовка.

Уорнър се изсмива.

Адам поглежда към вратата, към часовника, към лицето ми.

— Нямаме много време.

Държа пистолета на Уорнър в лявата си ръка, а този на Адам — в дясната. Насочила съм и двата към челото на Уорнър, полагайки големи усилия да не обръщам внимание на погледа, с който ме пронизва. Адам преравя джобовите си със свободната ръка. Изважда две кабелни ленти, тип свински опашки, ритва Уорнър, пращайки го по гръб на земята, и пристяга краищата му. Обувките и ръкавиците на Уорнър са захвърлени на пода до него. Адам го приковава намясто, стъпвайки с кубинката си върху корема му.

— Още щом скочим през прозореца, ще завият милион сирени — казва ми той. — Ще трябва да тичаме, така че не бива да рискуваме да си счупим краката. Не можем да скочим.

— Какво ще правим тогава?

Той прокарва пръсти през косата си и прехапва долната си устна и за един нелеп момент искам единствено да го вкуса. С усилие си връщам концентрацията.

— Имам въже — казва той. — Ще трябва да се спуснем по него. И то бързо.

Той се залавя за работа, изваждайки намотка въже, прикрепена към малка извита котвичка. Милион пъти го бях попитала за какво ще му е нужно, защо му е да го слага в чантата си за бягство. Той все ми отговаряше, че въжето никога не е излишно. Сега направо ми иде да прихна от смях.

Той се обръща към мен.

— Ще слеза пръв, за да те хвана долу...

Уорнър се изсмива гръмогласно, оглушително.

— Не можеш да я хванеш, идиот. — Тялото му се мята в пластмасовите белезници. — Почти гола е. Ще убие и теб, и себе си при падането!

Очите ми отскачат между Уорнър и Адам. Вече нямам време да се занимавам с маниите на Уорнър. Вземам решение по най-бързия начин.

— Действай. Идвам след теб.

Уорнър изглежда трескав, недоумяващ.

— Какво правиш?

Не му обръщам внимание.

— Почакай...

Не му обръщам внимание.

— Джулиет.

Не му обръщам внимание.

— Джулиет! — Гласът му е по-стегнат, по-висок, подправен с гняв и ужас, и отрицание, и разочарование. Прозрението е ново парче в пъзела на разсъдъка му. — Той може да те докосва?

Адам увива юмрука си в чаршафа от леглото.

— По дяволите, Джулиет, отговори ми! — Уорнър се гърчи на пода, обезумял до степен, каквато не смятах за възможна. Изглежда подивял, очите му са пълни с мрачна почуда. — *Докосвал* ли те е досега?

Не разбирам защо стените внезапно се озовават на тавана. Всичко залита настрани.

— Джулиет...

Адам счупва стъклото с един отривист замах, с един силен удар, и стаята моментално закънтява от звук, по-истеричен от всяка сирена, която някога съм чувала. Стаята бучи под краката ми, забързани стъпки тътнат по коридорите и знам, че всеки момент ще бъдем разкрити.

Адам запраща края на въжето през прозореца и премята раницата си през рамо.

— Хвърли ми багажа си! — изкрещява той, а аз едва го чувам. Хвърлям му мешката си, той я улавя и моментално тръгва надолу по въжето. Аз се спускам към него.

Уорнър се пробва да сграбчи крака ми.

Неуспешният му опит едва не ме препъва, но някак успявам да стигна до прозореца, без да губя много време. Поглеждам назад към вратата, усещайки в костите си бесния ритъм на сърцето си. Шумът от препускащи, викащи войници се усилива, приближава, прояснява се с всяка изминала секунда.

— Побързай! — провиква се Адам.

— Джулиет, *моля те*...

Уорнър отново посяга към крака ми и аз възкликвам така силно, че почти чувам гласа си сред воя на сирените, пронизващ тъпанчетата ми. ~~Няма да го погледна. Няма да го погледна. Няма да го погледна.~~

Премятам единия си крак през прозореца и се хващам за въжето. Очаква ме болезнено изпитание заради голите ми крака. Те вече са от другата страна на прозореца. Ръцете ми са по местата си. Адам ме вика отдолу, а не знам на какво разстояние е от мен. Уорнър крещи името ми и аз вдигам поглед, независимо от намерението си да устоя.

Очите му са две зелени дупки, пробити в стъкло. Прорязват ме.

Вдишвам дълбоко и се моля да оцелея.

Вдишвам дълбоко и запълзявам надолу по въжето.

Вдишвам дълбоко и се надявам Уорнър да не осъзнае какво се е случило току-що.

Надявам се не осъзнава, че току-що докосна крака ми.

И не се случи нищо.

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Горя.

Въжето протрива краката ми и болката е толкова огнена, че очаквам да видя пушек. Търпя агонията, защото нямам избор. Масовата истерия в сградата тероризира сетивата ми, обсипва ни с чувство за опасност. Адам се провиква отдолу, казва ми да скоча, обещава да ме хване. Срамувам се да призная, че ме е страх от падането.

Така и не ми се удава възможност сама да взема решение.

Войниците вече нахълтват в някогашната ми стая, гръмогласни и объркани, навярно изумени да намерят Уорнър в толкова уязвима позиция. Като че ли го надвихме твърде лесно. Този факт ме притеснява.

Кара ме да си мисля, че сме сбъркали някъде.

Няколко войници подават глави от разбития прозорец и аз се спускам трескаво надолу по въжето, виждайки, че опитват да откачат котвичката. Подготвям се за неприятното чувство от свободното падане, но бързо осъзнавам, че целта им не е да ме пуснат отвисоко. Искат да ме издърпат обратно нагоре.

Явно Уорнър им раздава заповеди.

Поглеждам надолу към Адам и най-накрая се подчинявам на виковете му. Стисвам очи и се пускам.

Падам право в отворените му обятия.

Двамата се свличаме на земята, но оставаме без дъх едва за момент. Той ме хваща за ръката и хукваме.

Пред нас се шири само пусто, голо пространство. Натрошен асфалт, неравен паваж, черни пътища, безлистни дървета, вехнещи растения — един пожълтял град, оставен на произвола на природните стихии, удавен в мъртви листа, пращящи под краката ни. Жилищата на цивилните граждани са ниски и клекнали на земята, скупчени без всякакъв ред, и Адам държи и двама ни колкото може по-настрани от

тях. Високоговорителите вече работят, но не в наша полза. Млад, механично гладък женски глас заглушава сирените.

Обявен е вечерен час. Всички граждани да се приберат по домовете си незабавно. Предупреждаваме за избягали бунтовници. Вържени и опасни. Обявен е вечерен час. Всички граждани да се приберат по домовете си незабавно. Предупреждаваме за избягали бунтовници. Вържени и опас...

Двете страни на тялото ми се схващат, кожата ми е опъната, гърлото ми е сухо, прогаря ме силна жажда. Нямам представа колко път сме пробягали. Знам единствено, че зад гърбовете ни долита тропотът на войнишки кубинки по паважа, свистенето на гуми в подземни гаражни помещения, воят на сирени.

Поглеждам назад и виждам, че хората тичат към убежищата си, пицейки, крият се от войниците, нахълтващи в домовете им, повалящи врати, за да проверят дали не са ни укрили вътре. Адам ме води надалеч от цивилизацията, към изоставените още през предишното десетилетие улици: стари магазини и ресторанти, тесни странични алейки и пусти детски площадки. Достъпът до тази неконтролирана от властите зона, спомен от някогашния ни живот, е абсолютно забранен. Цялата ѝ територия е отцепена. Всичко е затворено. Всичко е изпочупено, рждясало, безжизнено. Никой няма право да нарушава границите ѝ. Дори войниците.

А ние препускаме по улиците, търсейки скривалище.

Слънцето се плъзга по небето и си проправя път към ръба на земята. Нощта ще настъпи неусетно, а нямам представа къде се намираме. Не бях очаквала толкова много неща да се случат толкова светкавично, и то в рамките на един ден. Остава ми само да се моля да оцелеем, макар и да не знам накъде сме се запътили. Изобщо не ми е хрумвало да попитам Адам къде смята да отидем.

Втурваме се в милион посоки. Завиваме рязко, извървяваме няколко метра напред и веднага се отправяме назад по някоя закътана алея. Предполагам, че Адам цели да обърка и/или отклони преследвачите ни колкото може повече. Не мога да направя нищо друго, освен да поддържам неговото темпо.

Ала не успявам.

Адам е обучен войник. Трениран е именно за този тип ситуации. Знае как да избяга, как да остане незабележим, как да се движи

безшумно във всякаква среда. Аз, от друга страна, съм сломено момиче, лишено от физическа активност за прекалено дълъг период от време. Белите ми дробове горят от напъна да поемат повече кислород, хриптят от напъна да издишат въглеродния диоксид.

Внезапно се задъхват така отчайващо, че Адам е принуден да ме издърпа в една странична уличка. Той самият диша малко по-тежко от обичайното, но аз се трудя крайно усърдно, задушавайки се от безсилието на ленивото си тяло.

Адам поема лицето ми в длани и опитва да улови погледа ми.

— Искам да дишаш като мен, става ли?

Захриптявам малко по-учестено.

— Съсредоточи се, Джулиет. — Очите му са толкова решителни. Безкрайно търпеливи. Изглежда неустрашим и му завиждам за хладнокръвието. — Успокой сърцето си. — Казва ми той. — Дишай точно като мен.

Поема три малки глътки въздух, задържа ги за няколко секунди и ги освобождава с едно дълго издихание. Опитвам да последвам примера му. Не ми се получава толкова добре.

— Добре. Искам от теб да дишаш като... — Той спира. За част от секундата очите му се стрелват нагоре и сетне по протежението на пустата улица. Знам, че трябва да продължим.

Изстрели раздират въздуха. Не съм подозирала колко оглушителни са, както и че звукът им може да пропука всяка кост в тялото ми. Ледена тръпка се просмуква в кръвта ми и моментално осъзнавам, че не искат да убият мен. Искат да убият Адам.

Внезапно нова тревога се вкопчва в гърлото ми. Не мога да допусна да го наранят.

Не и заради мен.

Но Адам не ми дава време да успокоя дишането си и да се окопитя. Грабва ме на ръце и се втурва по диагонал през една задна уличка.

И двамата летим.

И аз дишам.

И той крещи:

— Хвани ме през врата!

И аз отпускам вкопчените си в тениската му пръсти и съм достатъчно глупава да се засрамя, щом го обгръщам с ръце. Той ме

повдига и ме притисва по-плътно до гърдите си. Носи ме така, сякаш тежа колкото въздуха.

Затварям очи и долепям буза до шията му.

Изстрелите ехтят зад гърбовете ни, но съдейки по звука, дори аз мога да преценя, че идват отдалече и свистят в грешна посока. Като че ли поне за момента сме успели да надхитрим преследвачите. Дори моторизираните войници не могат да ни открият, тъй като Адам умишлено избягваше всички главни улици. Явно си има своя собствена карта на града. Явно е пресметнал всеки свой ход — сякаш е планирал бягството ни дълго, дълго време.

След като е вдишал точно 594 пъти, той ме пуска на крака пред ограда от метална мрежа. Забелязвам, че с трудност си поема нужния кислород, но не пъхти като мен. Знае как да регулира дишането си. Знае как да нормализира пулса си, да укроти сърцето си, да запази контрола върху органите си. Знае как да оцелее. Надявам се да научи и мен.

— Джулиет — проронва той след един бездиханен момент. — Можеш ли да прескочиш тази ограда?

Толкова съм нетърпелива да се проявя като нещо повече от безполезен товар, че направо се хвърлям върху оградата със засилка. Но постъпвам небрежно. И прибързано. Едва не съдирам цялата си рокля, а краката си одрасквам на мрежата. Изтръпвам, усещайки щипещата болка, а в същия момент, който ми е нужен да отворя очи, Адам вече стои до мен.

Поглежда краката ми и въздъхва. Едва не се разсмива. Сигурно приличам на парцалива дивачка в раздраната си рокля. Цепката, дело на Уорнър, вече стига до тазобедрената ми става. Навярно имам вид на бясно животно.

Това като че ли не отблъсква Адам.

И той самият е забавил темпото. Вече се движим с чевръста крачка, вместо да препускаме по улиците. Хрумва ми, че навярно сме се добрали до някакво подобие на безопасност, но не съм сигурна дали моментът е подходящ за въпроси, или е по-добре да ги оставя за по-късно. Адам отвърща на неизречените ми размишления.

— Няма да успеят да ме проследят дотук — казва той, което ми навява мисълта, че явно всички войници са оборудвани с някакъв вид проследяващо устройство. Чудно ми е защо ли аз нямам.

Съмнително е, че се измъкнахме така лесно.

— Следят местонахождението на всеки войник с невидимо средство — обяснява той. Свиваме наляво по поредната тясна алейка. Слънцето тъкмо потъва зад хоризонта. Питам се къде ли сме. На какво ли разстояние от лагерите на Възобновителите, че наоколо не се виждат хора. — Представява специален серум, който се инжектира венозно. — Продължава той. — Проектиран е така, че да действа в единство с естествените процеси в тялото. Ако умра например, ще предаде съответния сигнал. Идеален е за изчисляване броя на загиналите в битка войници. — Поглежда ме с тъглчето на окото си. Изпраща ми онази леко крива усмивка, която искам да целуна.

— Как успя да го заблудиш?

Усмивката му се разширява. Показва с ръка околността.

— Някога тук имаше ядрена електроцентрала. Един ден тя се взриви.

Очите ми се разширяват дотолкова, че сякаш заемат цялото ми лице.

— Кога се е случило това?

— Преди около пет години. Сметоха всичко под килима доста бързо. Скриха инцидента от медиите, от народа. Никой не знае със сигурност какво точно е станало. Но дори радиацията е достатъчна да убие човек. — Той прави пауза. — Вече е имало такива случаи.

Той спира на място.

— Минавал съм от тук поне милион пъти, а ми няма нищо. Уорнър често ме изпращаше да събирам проби от пръстта. Искаше да проучи ефектите от радиацията. — Той прокарва пръсти през косата си. — Мисля, че се е опитвал да преобразува токсичния материал в някаква отрова. При първото ми идване Уорнър беше решил, че съм умрял. Проследяващият серум предава информация до всичките ни главни технически системи и задейства аларма при загубата на войник. Знаеше, че ме изпраща на рискована мисия, затова едва ли новината за смъртта ми го е изненадала особено. Завръщането ми обаче определено го изненада. — Той свива рамене така, сякаш смъртта му би била незначима подробност. — Нещо в тукашните химикали противодейства на серума на молекулярно ниво. Така че в общи линии... в момента всички ме мислят за мъртъв.

— Уорнър няма ли да се досети, че може да си тук?

— Не е изключено. — Той поглежда с присвит поглед към гаснещата слънчева светлина. Сенките ни са издължени и неподвижни. — Но не е изключено и да са ме застреляли. При всички случаи ще си спечелим малко време.

Той ме хваща за ръка и ми се усмихва широко, но в същия момент една мисъл връхлита в съзнанието ми.

— Ами аз? — изстрелвам. — Няма ли да ме убие радиацията? — Надявам се да не звуча толкова притеснена, колкото в действителност съм. Никога досега не съм изпитвала такава нужда да живея. Не искам да загубя всичко толкова скоро.

— О... не! — поклаща глава той. — Извинявай, пропуснах да ти спомена нещо важно. Една от причините Уорнър да иска проби от тукашната пръст е, че и ти си неподатлива на радиацията. Той те изучаваше. Каза, че открил тази информация в болничния ти картон. Че са те подлагали на експерименти...

— Но никой не е...

— ... вероятно без твое знание, но въпреки че тестът за радиоактивност се оказал положителен, ти си била в добро биологично състояние. В организма ти нямало нередности.

В организма ти нямало нередности.

Твърдението му е толкова нелепо, че прихвам в смях. Опитвам да потуша изумлението си.

— В организма ми нямало нередности? Сигурно се шегуваш?

Адам се взира в мен толкова дълго, че започвам да се изчервявам. Повдига брадичката ми, за да го погледна в очите. Синева синева синева... пронизваща ме като свредел. Гласът му е дълбок, нетрепващ.

— Май досега не те бях чувал да се смееш.

Така поразяващо прав е, че не знам как другояче да отвърна... освен с истината. Усмивката ми се изпъва в права линия.

— Смахът идва с живота. — Свивам рамене, опитвайки се да придам небрежност на думите си. — Досега не съм живяла истински.

Очите му не губят и капка от концентрацията си. Приковава ме намясто с мощната притегателна сила, извираща отвътре. Почти усещам как сърцето му тупти до кожата ми. Почти усещам как дъхът му достига белите ми дробове. Почти усещам вкуса му върху езика си.

Той си поема треперлива глътка въздух и ме придърпва към себе си. Целува върха на главата ми.

— Да вървим у дома — прошепва ми.

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

У дома.

У дома.

Какво има предвид?

Отварям устни да задам въпроса си, а той ми отвърща само с лукава усмивчица. Засрамена съм, развълнувана, притеснена и нетърпелива. Стомахът ми е пълен с думкащи барабани, синхронизирани от ритъма на сърцето ми. Направо жужа от електрическо напрежение.

Всяка следваща стъпка ме води все по-надалеч от болницата, от Уорнър, от безполезното ми съществуване до този момент. Всяка следваща стъпка е плод на собствената ми воля. За пръв път в живота си вървя напред по своя воля, водена от надежда и любов, възхищение от красотата, водена от стремежа си да *живея*. Искане ми се да подскоча, да уловя полъха на вятъра и да заживея във вихрения му свят завинаги.

Имам чувството, че съм създадена да нося криле.

Адам ме отвежда в изоставена барака в покрайнините на дивото поле, обрасло с бурени и пощръклели храстовидни пипала, бодливи и противни, и по всяка вероятност отровни. Питам се дали тук е предвидил да отседнем. Влизам в мрачното помещение и примижавам. Пред очите ми се очертава силует.

Вътре има кола.

Примигвам.

Не просто кола. Танк.

Адам едва сдържа собственото си вълнение. Надниква към мен, за да види реакцията ми, и като че ли остава доволен от смайването ми. Думите започват да се ронят невъздържано от устата му.

— Убедих Уорнър, че съм повредил един от танковете, с които идвах дотук. Тези чудовища се хранят с електричество, затова му казах, че главният агрегат е аварирал при контакта с остатъчните химикали. Че нещо в атмосферата му е повлияло зле. Той изпрати човек да ме вземе с кола и заяви, че било най-добре да оставим танка

на мястото му. — По устните му всеки момент ще се появи усмивка. — Уорнър ме изпращаше тук против волята на баща си и не искаше никой да научава, че е съсипал танк за 500 хиляди долара. Според официалния доклад е бил откраднат от бунтовници.

— Ами ако някой друг е минал оттук и е видял танка?

Адам отваря пасажерската врата.

— Цивилните не припарват до това място, а и никой друг войник не е стъпвал тук. Никой не искаше да се излага на радиацията. — Той килва глава на страни. — Това е една от причините Уорнър да ми повери наблюдението ти. Харесваше му идеята, че съм готов да умра в изпълнение на *дълга* си.

— Изобщо не му е минало през ума, че си способен на неподчинение — проронвам с разбиране аз.

Адам поклаща глава.

— Нито веднъж. А след случилото се с проследяващия серум вече знаеше, че тук стават необикновени неща. Собственоръчно деактивирах електрическата система на танка, за да не му хрумне да направи проверка. — Той кимва към металното чудовище. — Имах предчувствието, че един ден ще ми свърши добра работа. Човек винаги трябва да е подготвен.

Подготвен. Бил е подготвен още от самото начало. Да избяга. Да се измъкне.

Чудно защо ли.

— Ела тук — казва той със значително по-нежен глас.

Пресяга се към мен в смътната светлина, а аз се преструвам, че по едно щастливо съвпадение пръстите му се тръкват по голите ми бедра. Преструвам се, че не е великолепно да усещам как очите му се мъчат да избягват съдраните места по роклята ми, докато ми помага да се кача в танка. Преструвам се, че не забелязвам как ме гледа, докато и последната част от слънцето напуска хоризонта.

— Трябва да се погрижа за краката ти — прошепва той до кожата ми, наелектризирайки кръвта ми. За момент дори не разбирам какво иска да каже. И не ме интересува. Мислите ми са толкова непрактични, че чак ме изненадват. Никога досега не съм имала свободата да докосвам друго човешко същество. Не че някой е *искал* да усети ръцете ми върху себе си. Адам е свършено ново изживяване.

Допирът с него е единственото нещо, за което искам да мисля.

— Драскотините не са кой знае колко дълбоки — продължава той, обхождайки с върхчетата на пръстите си прасците ми. Поемам си въздух. — Но ще трябва да ги почистим за всеки случай. Понякога е по-нерисковано да се порежеш с касапски нож, отколкото да се одраскаш на парче метал. Раната може да се инфектира.

Той вдига поглед. Ръката му вече е на коляното ми.

Аз кимвам, а не знам защо. Питам се дали тялото ми трепери и отвън, както и отвътре. Надявам се, че е прекалено тъмно да види колко пламнало е лицето ми — чувствам се неловко, задето с едно докосване по коляното може да ме подлуди. Трябва да кажа нещо.

— Май е най-добре да продължаваме, не смяташ ли?

— Аха. — Той вдишва дълбоко и като че ли си възвръща самообладанието. — Да. Трябва да вървим. — Оглежда се сред вечерната светлина. — Разполагаме с известно време, преди да установят, че съм жив. И е добре да го използваме в наша полза.

— Да, но тръгнем ли си оттук, няма ли проследяващият серум да се задейства отново? Няма ли да се досетят, че не си мъртъв?

— Не. — Той заема шофьорското място и опипва с пръсти таблото. Няма ключ, само копче за запалване на двигателя. Чудно ми е дали то не идентифицира Адам по отпечатъка от палеца му. Чува се тихо свистене и машината оживява с мощен рев. — На Уорнър му се налагаше да подновява серума ми при всяко мое връщане. Развали ли се веднъж, край с него. — Той се усмихва широко. — Така че сега е моментът да се омитаме оттук.

— Но накъде? — питам най-сетне.

Той включва на скорост, преди да ми отговори.

— Към вкъщи.

ТРИЙСЕТА ГЛАВА

— Имаш *къща*? — прекалено изумена съм, за да се държа възпитано.

Адам се засмива и изкарва танка от полето. Гигантската машина е учудващо бърза, учудващо пъргава и безшумна. Двигателят мърка кротко и се питам дали именно заради това не са преминали от бензин на електричество. Определено по този начин грамадата е по-ненатрапчива.

— Не съвсем — отвърща той. — Но поне е някакъв дом.

Искам да го попитам и не искам да го попитам, имам нужда да го попитам и не смея да го попитам. Трябва да го попитам. Намирам сили.

— Бащ...

— Почина преди известно време. — Усмивката е паднала от лицето му. Гласът му е натежал от нещо, което само аз мога да разпозная. Болка. Горчивина. Гняв.

— А...

Пътуваме в мълчание, всеки от нас е погълнат в собствените си мисли. Не смея да попитам каква е била съдбата на майка му. Просто се чудя как е станал толкова свестен човек с такъв жалък баща. Чудя се и защо е влязъл в армията, при положение че я мрази така. Точно в момента обаче ме е срам да попитам. Не искам да нарушавам емоционалните му граници.

И аз самата си имам поне милион.

Заглеждам се през прозореца и напъвам очи да видя откъде минаваме, но не разпознавам кой знае какво, освен окаяната пустинна шир, към чиято гледка вече съм привикнала. Тук няма цивилни: твърде далеч сме от Възобновените селища и жилищните сгради. Мярвам един патрулиращ танк на около трийсетина метра от нас, но като че ли танкистът не ни забелязва. Адам кара без светлини, навярно за да не привлича излишно внимание. Чудя се как изобщо управлява. Луната е единственият източник на светлина, озаряващ пътя ни.

Наоколо тегне злокобна тишина.

За секунда позволявам на мислите си да се понесат обратно към Уорнър — какво ли се случва в момента, колко ли хора ме издирват, на какво ли е готов, за да си ме върне? Иска да види Адам мъртъв. Мен иска да залови жива. Няма да спре, докато не съм в негов плен.

За нищо нищо нищо на света не бива да разбира, че допирът ми не е смъртоносен за него.

Представям си какво би ми сторил, ако има достъп до тялото ми.

Поемам си бърза, рязка, треперлива глътка въздух и се замислям дали да не кажа на Адам за случилото се. Не. Не. Не. Не. Стисвам очи и се питам дали не съм си въобразила всичко. Цареше пълен хаос. Разсъдъкът ми беше на сто места. Може би така ми се е сторило. Да.

Може би така ми се е сторило.

Достатъчно странно е, че Адам може да ме докосва. Вероятността да съществуват двама души, неподатливи на убийствения ми допир, не ми се струва допустима. Всъщност, колкото повече я обмислям, толкова повече се уверявам, че сигурно съм се объркала. Какво ли не може да е докоснало крака ми. Например чаршафът, с който Адам бе счупил прозореца. Или пък възглавницата, паднала от леглото. А може би захвърлената на пода ръкавица на Уорнър. Да.

Няма начин той да ме е докоснал, защото, ако беше така, щеше да изкрещи в агония.

Като всички останали.

Ръката на Адам се плъзва тихомълком в моята и аз стисвам пръстите му и с двете си ръце, внезапно изпитала нуждата да се уверя, че наистина понася допира ми... внезапно изпитала нуждата да погълна цялото му същество до последната капчица, да се насладя на всеки непознат ми досега момент. Изведнъж ме спохожда тревогата, че може би това странно явление си има срок на годност. Часовникова стрелка, удряща полунощ. Карета от тиква.

Мисълта, че мога да го загубя.

Мисълта, че мога да го загубя.

Мисълта, че мога да го загубя, е равностойна на 100 години самота, които не искам дори да си представям. Не искам ръцете ми да останат без топлината му. Без допира му. Без устните му, божичко, устните му, устата му по врата ми, тялото му, увито около моето,

скрепяващо всичките ми части, сякаш за да потвърди, че не съм се родила напразно.

Прозрението е като махало с размера на луната. Не спира да се блъска в мен.

— Джулиет?

Преглъщам куршума в гърлото си.

— Да?

— Защо плачеш...? — Гласът му е почти толкова нежен, колкото ръката му, докато се освобождава от хватката ми. Той докосва сълзите, търкулнали се по лицето ми, а аз съм толкова засрамена, че едва намирам думи да му отговоря.

— Ти можеш да ме *докосваш* — произнасям на глас за пръв път, проумявам за пръв път. Вече шепна. — Можеш да ме докосваш. Грижа те е за мен, а не разбирам защо. Държиш се мило с мен, а не си длъжен. Собствената ми майка не ме обичаше достатъчно, че да... да... — Гласът ми пресеква и аз стисвам устни. Залепвам ги една за друга. Принуждавам се да остана неподвижна.

Аз съм скала. Статуя. Движение, замръзнало във времето. Ледът не чувства нищо.

Адам не отговаря, не казва и дума, докато не се отбива от пътя, влизайки в стар подземен паркинг. Осъзнавам, че сме достигнали едни от останките на някогашния цивилизован свят, но под земята е непрогледен мрак. Очите ми не разпознават почти нищо и за пореден път се чудя как ли се справя Адам. Погледът ми попада върху осветеното екранче на таблото и се досещам, че танкът е снабден с апарат за нощно виждане. *Естествено*.

Адам изгася двигателя. Чувам въздишката му. Още се мъча да намеря очертанията на силуета му, когато усещам едната му ръка върху бедрото си, докато другата се изкачва нагоре по тялото ми в търсене на лицето ми. Топлина облива крайниците ми досущ като разтопена лава. Пръстите на краката и ръцете ми изтръпват и с усилие потушавам трепета, напирал да разтърси цялото ми тяло.

— Джулиет — прошепва той и осъзнавам колко близо е до мен. Не знам защо още не съм се изпарила във въздуха. — Открай време сме сами срещу света. — Казва той. — Винаги е било така. Аз съм виновен, че ми отне толкова време да предприема някакви мерки.

— Не — поклащам глава аз. — Не си виновен ти...

— Напротив. Влюбих се в теб много отдавна. Просто нямах куража да направя нещо по въпроса.

— Защото съм можела да те убия.

Той се засмива тихо.

— Защото не смятах, че съм достоен за теб.

Аз съм едно късче почуда, изковано с живителна мощ.

— Какво?

Той допира носа си в моя. Сгушва лице в извивката на врата ми. Увива кичур от косата ми около пръстите си, а аз не мога не мога не мога да дишам.

— Толкова си... *добра* — прошепва той.

— Но ръцете ми...

— Никога не са навредили на никого.

Тъкмо се каня да оспоря, когато той се поправя.

— Не и умишлено. — Той се обляга назад. Виждам съвсем смътно как потърква врата си. — Нито веднъж не се защити. — Проронва след малко. — Винаги съм се питал защо. Нито веднъж не викна, не се ядоса и не обиди някого. — Изрича го и знам, че сме се върнали в трети четвърти пети шести седми осми девети клас отново. — Но, дявол да го вземе, сигурно си изчала милион книги. — Сигурна съм, че го казва с усмивка. Умълчава се за момент. — Не закачаше никого, а всеки ден беше подвижна мишена. Можеше да отвърнеш на ударите. Да си отмъстиш на всеки, на когото пожелаеш.

— Не искам да наранявам никого. — Гласът ми е по-тих от шепот. Не мога да прогоня образа на осемгодишния Адам от главата си. Свит на пода. Прекършен. Изоставен. Ридает в прахоляка.

На какво ли не са способни хората за малко власт.

— Затова и никога няма да си онова, в което Уорнър иска да те превърне.

Взирам се в някаква точка в мрака с изтерзавано от мисли съзнание.

— Защо си толкова сигурен?

Устните му са така близо до моите.

— Защото продължава да ти пука за света.

Аз въздъхвам, той ме целува дълбоко и стихийно... и необуздано. Ръцете му обхващат гърба ми, накланяйки тялото ми, докато не се озовавам в почти хоризонтално положение, но нямам

нищо против. Главата ми е на седалката, той е надвесен над мен, ръцете му са вкопчени в бедрата ми под разкъсаната рокля и ме близват милион пламъци от желание, така свирепо, че едва успявам да си поема въздух. Той е гореща вана, кратка въздишка, пет летни дни, тикнати в петте пръста, пищеци разкази по тялото ми. Аз съм окаяна плетеница от нерви, разбиващи се в него, контролирани от струящ през сърцевината ми електрически поток. Уханието му щурмува сетивата ми.

Очите му
Ръцете му
Гърдите му
Устните му
са до ухото ми, когато проговаря.

— Пристигнахме, между другото. — Сега диша по-учестено, отколкото докато бягаше от смъртта. Усещам туптенето на сърцето му до гръдния си кош. Думите му са насечен шепот. — Май е най-добре да влезем вътре. По-безопасно е. — Но не помръдва от мястото си.

Почти не проумявам за какво говори. Просто кимвам — по-скоро разлюлявам глава върху раменете си, и чак тогава се досещам, че не ме вижда. Опитвам да си върна говора, но съм твърде съсредоточена върху пръстите, които плъзва надолу по бедрата ми, за да съставя изречение. Нещо в пълния мрак, в пълната слепота за околния свят ме опиянява с покоряващия си шемет.

— Да — скалъпвам едва.

Той ми помага да се изправя до седнало положение и опира чело в моето.

— Извинявай — проронва. — Изключително трудно ми е да се въздържа. — Гласът му е опасно дрезгав, думите му гъделичкат кожата ми.

Позволявам на ръцете си да се плъзнат под тениската му и го усещам как се стяга и преглъща. Проследявам с пръсти съвършено изваяните очертания на тялото му. Съставено е само от чисти мускули.

— Не е нужно — казвам му.

Сърцето му препуска така стремглаво, че не мога да отлича ритъма му от този на моето. Въздухът помежду ни е нажежен до 3000 градуса. Пръстите му са върху извивката точно под тазобедрената ми

става и си играят с оскъдното парче плат, което ме поддържа в що-годе пристоен вид.

— Джулиет...

— Адам?

Вдигам рязко глава от изненада. Страх. Тревога. Адам спира да се движи, замръзва пред мен. Не знам дали диша дори. Озъртам се наоколо, но не откривам лицето, с което да свържа гласа, произнесъл името му, и започвам да изпадам в паника, а Адам отваря вратата със сила и изхвърчава навън, преди отново да чуя същия глас.

— Адам... ти ли си?

Момче.

— Джеймс!

Приглушеният звук от сблъсъка на две тела, на два гласа, твърде щастливи, за да крият опасност.

— Не мога да повярвам, че наистина си ти! Така де, помислих, че си ти, защото ми се стори, че чух нещо, и първоначално реших, че ми се е причуло, но после ми хрумна, че е най-добре да проверя за всеки случай, понеже можеше *наистина* да си ти и... — Той замлъква. — Чакай малко... какво правиш тук?

— Прибирам се вкъщи — позасмива се Адам.

— Сериозно? — изпищява Джеймс. — За постоянно ли?

— Да. — Той въздъхва. — Дявол да ме вземе, радвам се да те видя.

— Липсваше ми — казва Джеймс, внезапно намалил децибелите. Дълбока въздишка.

— И ти на мен, хлапе. И ти на мен.

— Ей, ял ли си нещо? Бени току-що ми донесе вечерната дажба, та мога да я споделя с т...

— Джеймс?

Той млъква.

— Аха?

— Искам да те запозная с един човек.

Дланите ми са потни. Усещам сърцето си в гърлото. Чувам приближаващите стъпки на Адам, но не разбирам, че е пхнал главата си вътре, докато не натиска някакво копче. Слаба аварийна светлина озарява кабината. Примигвам няколко пъти и съзирам младо момче на около метър и половина от мен. Тъмнорусата му коса обрамчва обло

лице със сини очи, които ми се струват твърде познати. Стиснало е устни с концентрирано изражение. Гледа ме втренчено.

Адам отваря вратата ми. Помага ми да се изправя, едва сдържайки усмивката си, а аз оставам изумена от собственото си притеснение. Не знам какво ме напруга така, но съм кълбо от нерви. Това момче очевидно е важно за Адам. Не знам защо, но имам чувството, че и този *момент* е важен. Толкова се тревожа да не съсипя всичко. Опитвам да наместя съдрания плат на роклята си, да пригладя упоритите гънки по него. Прокарвам наслуки пръсти през косата си. Безполезно е.

Горкото дете ще бъде ужасено.

Адам ме повежда напред. Джеймс е с шепа сантиметри по-нисък от мен, но по лицето му си личи, че е млад, непокварен, незасегнат от повечето жестокости на света. Искam да се насладя на красивата му невинност.

— Джеймс, това е Джулиет. — Адам извърта поглед към мен. — Джулиет, това е брат ми Джеймс.

ТРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Брат му.

Опитвам да се отърся от напрежението. Опитвам да се усмихна на момчето, изучаващо лицето ми и жалките останки от плат, едва-едва покриващи тялото ми. Как може да не съм знаела, че Адам има брат? Как е възможно да не съм научила?

Джеймс се обръща към Адам.

— Това ли е Джулиет?

Стоя на мястото си като купчина нелепост. Забравила съм обносните си.

— Знаеш коя съм?

Джеймс се завърта към мен.

— О, да. Адам говори за теб *доста*.

Изчервявам се и неволно поглеждам към Адам. Той е забил очи в земята. Прочиства гърлото си.

— Много ми е приятно да се запознаем — скалъпвам аз.

Джеймс килва глава.

— А ти винаги ли така се обличаш?

Ще ми се да потъна вдън земя.

— Ей, дребен — прекъсва го Адам. — Джулиет ще поостане при нас известно време. Защо не идеш да провериш дали не си разхвърлял бельото си из цялата къща, а?

Джеймс видимо се втрещява. Изстрелва се в тъмнината без нито дума.

Тишината се проточва толкова много секунди, че губя бройката им. Дочувам капенето на вода в далечината.

Вдишвам дълбоко. Прехапвам долната си устна. Опитвам да намеря подходящите думи. Неуспешно.

— Не знаех, че имаш брат.

Адам се колебава.

— Дано не е... проблем? Тримата ще живеем заедно и...

Стомахът ми се свлича до коленете.

— *Разбира се*, че не е проблем! Аз просто... ами... сигурен ли си, че... *той* е съгласен? Да остана у вас?

— *Никъде* няма бельо — обявява Джеймс, изниквайки с маршова стъпка на светло. Питам се къде ли изчезна одева и къде точно се намира къщата... Той ме поглежда. — Значи, ще живееш при нас?

Адам се намесва.

— Да. Ще се паркира при нас за известно време.

Погледът на Джеймс отскача към Адам, после пак към мен и обратно. Той протяга ръка.

— Е, приятно ми е най-накрая да се запознаем.

Целият цвят се изцежда от лицето ми. Усещам туптенето на сърцето си в ушите. Коленете ми са на път да рухнат. Не мога да откъсна очи от малката, протегната към мен ръка.

— *Джеймс* — казва Адам малко грубо.

Джеймс започва да се смее.

— Просто се пошегувах. — Отпуска ръка до тялото си.

— Моля? — Едва успявам да си поема дъх. Главата ми се върти в пълно недоумение.

— Не се *безпокой* — казва Джеймс, кискайки си. — Няма да те докосвам. Адам ми разказа за магическите ти сили. — Малкият врътва очи.

— За *какво*?

— Ей, май е най-добре да влезем вътре. — Адам се прокашля многозначително. — Само ще отскоча да взема багажа ни... — И се спуска към танка. Аз не отлепям поглед от Джеймс. Той пък не прикрива любопитството си.

— На колко години си?

— На 17.

Той кимва.

— И Адам така ми каза.

Наежвам се.

— Какво друго ти е казал Адам за мен?

— Каза, че и ти си нямала родители. Че и ти си като нас двамата.

Сърцето ми е бучка масло, забравено под горещото лятно слънце. Гласът ми омеква.

— Ами *ти* на колко години си?

— Ще навърша 11 догодина.

Усмиввам се широко.

— Тоест си на 10?

Той кръстосва ръце пред гърдите си. Намусва се.

— Ще навърша 12 след две години.

Мисля, че вече обичам това хлапе.

Светлината в кабината на танка угасва и за момент се потапяме в абсолютна тъмнина. Чува се тихо щракване и бледа кръгла светлинка озарява помещението. Адам е извадил фенерчето си.

— Ей, Джеймс. Предлагам ти да водиш.

— Да, сър! — Той спира рязко пред краката на Адам, отдава чест с пресилено движение и хуква с такава скорост, че просто е изключено да го настигнем. Не мога да удържа усмивката си.

Потегляме напред и ръката на Адам пропълзява в моята.

— Добре ли си?

Аз стисвам пръстите му.

— Казал си на десетгодишния си брат за магическите ми сили?

Той се разсмива.

— Казвам му доста неща.

— Адам?

— Да?

— Не е ли *къщата ти* първото място, където Уорнър би те потърсил? Не е ли опасно да идваме тук?

— Има логика. Само дете според личното ми досие нямам дом.

— Ами брат ти?

— Уорнър ще погне първо него. По-сигурно е да го държа под око. Уорнър знае, че имам брат, но не и къде се намира. А докато научи, в което не се и съмнявам, ще имаме време да се подготвим.

— За война?

— За отбрана. Да. — Дори на оскъдната светлина в това непознато място виждам решителността, даваща му сили. Тя събужда у мен желанието да запая.

Затварям очи.

— Чудесно.

— Какво се мотаете толкова? — провиква се Джеймс в далечината.

И двамата тръгваме към него.

Паркингът е разположен под стара, изоставена офис сграда, удавена в сенки. Противопожарният изход ни извежда директно на приземния етаж.

Джеймс е толкова развълнуван, че подскача нагоре-надолу по стълбището, изтичвайки няколко крачки пред нас, но само за да се втурне наобратно и да се оплаче от бавния ни ход. Адам го сграбчва откъм гърба и го вдига във въздуха със смях.

— Ще си счупиш врата.

Джеймс негодува, но не особено убедително. Прекалено щастлив е, че големият му брат си е у дома.

Усещам остър бодеж от отдавна забравено чувство в сърцето си. Болката е горчиво-сладка и неясна. Обземат ме едновременно странна топлина и чувство на скованост.

Адам набира някакъв код върху клавиатурата до масивна стоманена врата. Чува се приглушено изщракване, кратко пиукане и той завърта дръжката.

Очите ми не вярват на гледката, която ме посреща вътре.

ТРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Пред мен се открива голяма всекидневна, просторна и луксозна. Дебел килим, тапицирани столове, диван, долепен до едната стена. Зелени, червени и оранжеви цветове, лампи, осветяващи с топъл блясък обширното пространство. В по-уютен дом не съм стъпвала. Няма място за сравнение със студентите, самотни спомени от детството ми. Обхваща ме толкова внезапно чувство на покой, че чак се плаша.

— Харесва ли ти? — Адам се усмихва насреща ми, несъмнено разведрен от изражението на лицето ми. Аз съумявам да вдигна долната си челюст от пода.

— Невероятно е — казвам аз, незначайно дали на глас, или наум.

— Адам го направи — заявява Джеймс с гордост, надувайки гърди малко повече от необходимото. — Специално за мен.

— Не съм го *направил* — възразява Адам с тихо кискане. — Просто... го поспретнах.

— И живееш тук самичък? — питам Джеймс.

Той пъхва ръце в джобовете си и кимва.

— Бени ми гостува често, но през повечето време съм сам. И все пак съм голям щастливец.

Адам оставя мешките ни на дивана. Прокарва пръсти през косата си и наблюдавам как мускулите по гърба му се стягат, сближават се. Наблюдавам как въздъхва, прогонвайки напрежението от тялото си. Знам отговора, но въпреки това задавам въпроса си.

— Защо си щастливец?

— Защото си имам редовен посетител. Никое от другите деца си няма посетители.

— Има и други деца наоколо? — Дано не изглеждам толкова ужасена, колкото се чувствам.

Джеймс кима така отривисто, че главата му направо подскача върху раменете му.

— О, да. По цялата улица. Всички деца са тук. Ама аз съм единственият със собствена стая. — Той разтваря ръце, сякаш да

обхване помещението. — Всичкото това е мое, защото Адам ми го осигури. Другите обаче живеят заедно. Имаме и училище... уж. А Бени ми носи пакетите с храна. Адам казва, че мога да си играя с другите деца, но не мога да ги каня у нас. — Той свива рамене. — Не ми пречи.

Реалността зад думите му се разлива като отрова в дъното на стомаха ми.

Улица, отредена за осиротели деца.

Чудя се как ли са загинали родителите им. Не се чудя дълго.

Оглеждам стаята и откривам скътани в единия ъгъл малък хладилник с малка микровълнова печка отгоре, както и няколко шкафа за съхранение на провизии. Адам е надонесъл цял куп неща — какви ли не консерви и трайни хранителни продукти. И двамата сме си взели тоалетни принадлежности и по няколко ката дрехи. Подсигурили сме се поне за известно време.

Джеймс изважда станиолова кутия от хладилника и я пъхва в микровълновата.

— Почакай... Джеймс... недей... — опитвам да го спра аз.

Очите му са широки, замръзнали.

— Какво?

— Станиолът... не бива... не бива да слагаш метал в микровълновата...

— Какво е микровълнова?

Примигвам толкова много пъти, че стаята започва да се върти пред очите ми.

— Как...?

Той вдига капака на кутията и ми показва малкото кубче вътре. Прилича на кубче бульон. Посочва го и кимва към микровълновата печка.

— Няма страшно. Винаги го слагам в Автомата. Нищо няма да стане.

— Уредът манипулира молекулярния състав на храната и увеличава размера ѝ. — Адам е застанал до мен. — Няма почти никаква хранителна стойност, но пък те засища за по-дълго.

— И е евтина! — добавя Джеймс с широка усмивка, връщайки кутията в странния уред.

Смаяна съм от настъпилите промени. Хората са паднали толкова ниско, че фабрикуват дори *храната* си.

Измъчват ме толкова въпроси, че съм на път да се пръсна. Адам стисва нежно рамото ми и прошепва:

— Ще поговорим по-късно, обещавам ти. — Но аз съм енциклопедия с прекалено много празни страници...

Джеймс заспива с глава в скута на Адам.

След като изяде храната си, не спря да говори за „уж“ училището си и „уж“ приятелите си, за Бени, възрастната дама, която се грижела за него и която „май харесва Адам повече от мен, ама понякога ми носи тайничко захар, така че не се сърдя“. Вечерният час важи за всички. Само на войниците е позволено да излизат навън след залез-слънце, като всеки от тях е въоръжен и инструктиран да стреля по свое усмотрение.

— Някои хора получават повече храна и разни други работи от останалите — извести ме Джеймс, но това навярно се дължи на факта, че отношението към всеки човек се определя в зависимост от приноса му към делото на Възобновителите, а не от това, че е живо същество с правото да се храни.

Сърцето ми се пропукваше все повече и повече с всяка негова дума.

— Нали не ти пречи, че съм голям бърбивец? — Той прехапа долната си устна и заоглежда лицето ми.

— Никак даже.

— Всички разправят, че много съм плямпал — сви рамене той. — Ама какво да направя, като имам толкова много за казване?

— А, като стана дума за това... — прекъсна го Адам — ... не бива да казваш на никого, че сме тук, ясно?

Устата на Джеймс замръзна в отворено положение. Той примигна няколко пъти. Впери въпросителен поглед в брат си.

— Дори на Бени?

— На никого — повтори Адам.

За един кратък миг в очите му проблесна нещо като неподправено разбиране. Десетгодишен хлапак, на когото може да се има абсолютно доверие. Той кимна веднъж, а после още веднъж.

— Дадено. Кракът ви не е стъпвал тук.

Адам пригладва назад няколко своенравни кичура коса от челото на Джеймс. Гледа спящото лице на брат си, сякаш се опитва да запамети всеки един щрих от маслена картина. Наблюдавам го как наблюдава Джеймс.

Питам се дали подозира, че държи сърцето ми в ръката си. Поемам си несигурна глътка въздух.

Адам вдига поглед, а аз свеждам моя, и двамата сме засрамени, всеки по своята си причина.

Той прошепва:

— Май е най-добре да го слагам в леглото — но не помръдва от мястото си. Джеймс спи дълбоко, дълбоко, дълбоко.

— Кога е била последната ви среща? — питам аз с предвидливо тих глас.

— Преди около шест месеца. — Пауза. — Но пък често си говорехме по телефона. — Лека усмивка. — Разказал съм му доста за теб.

Изчервявам се. Преброявам пръстите си, за да се уверя, че всичките са по местата си.

— Не е ли следял Уорнър обажданията ви?

— Да. Но Бени има секретна линия, пък и гледах да говоря в телеграфен стил. Както и да е, Джеймс знае за теб от дълго време.

— Наистина ли...? — Смърям се за любопитството си, но просто не мога да се сдържа. В стомаха ми пърха цял рояк пеперуди.

Той вдига поглед, извърща го настрани. Заковава го в моя. Въздъхва.

— Джулиет, издирвам те още от деня, в който изчезна.

Миглите ми връхлитат върху веждите ми, долната ми челюст пада в скута ми.

— Тревожех се за теб — казва тихо той. — Не знаех какво възнамеряват да правят с теб.

— Защо? — възкликвам, преглъщам, препъвам се в думите си. — Защо те е било грижа?

Той се отпуска назад върху дивана. Прокарва свободната си ръка през лицето си. Сезоните се сменят. Звезди се взривяват. Някой стъпва

на луната.

— Знаеш ли, че до ден-днешен си спомням първия ти ден в училище? — От гърлото му се изтръгва тих, безрадостен смях. — Може би, защото бях прекалено млад или пък защото не познавах света, но нещо в теб моментално ме привлече. Просто умирах да съм близо до теб... в теб имаше една... една *доброта*... каквато липсваше в моя живот. Сърдечност, каквато не срещах у дома. Просто исках да чуя гласа ти. Да ме погледнеш, да ми се усмихнеш. Всеки божи ден си обещавах, че ще те заговоря. Исках да те *опозная*. Но всеки ден се събуждах все същият страхливец. Докато не изчезна безследно. Бях чувал слуховете, но не им вярвах. Знаех, че не би наранила никого. — Той свежда поглед. В земята зейва бездна и аз пропадам в нея. — Сигурно звучи налудничаво. — Казва накрая с плах глас. — Да изпитвам толкова силни чувства към теб, без да сме разменили и по дума. — Усещам колебанието му. — Но просто не можех да те прогоня от мислите си. Не спирах да се чудя къде са те отвели. Какво ще ти се случи. Боях се, че няма да се защитиш.

Умълчава се за толкова дълго време, че ми се иска да прехапя езика си.

— Трябваше да те открия — прошепва накрая. — Разпитвах кого ли не, но никой нямаше отговор. Светът продължаваше да се разпада пред очите ни. Положението се влошаваше, а аз не знаех как да постъпя. Трябваше да се грижа за Джеймс и да подсигурия прехрана за двамата ни, както и да реша дали да се запиша в армията, но така и не забравих за теб. Не спрях да се надявам — проронва колебливо той, — че един ден ще те видя отново.

Забравила съм целия си речник. Джобовите ми са пълни с букви, които не мога да нанижа в логичен ред, и изпитвам толкова отчайваща нужда да кажа нещо, че всъщност не казвам нищо, а сърцето ми е на път да изскочи от гръдния ми кош.

— Джулиет...?

— Намери ме. — Няколко срички. Един смаян шепот.

— Сърдиш ли ми се?

Вдигам очи и чак сега осъзнавам, че е притеснен. Разтревожен. Несигурен как ще реагирам на признанието му. Не знам дали да се смея, или да плача, или да целуна всеки сантиметър от тялото му. Искам да заспя под звука от туптенето на сърцето му, ехтящ наоколо.

Искам да знам, че вечно ще е невредим, дишащ, силен, със здрав разум и тяло.

— Ти си единственият човек, когото някога го е било грижа за мен. — Очите ми плувват в сълзи и аз мигвам, за да ги прогоня, и усещам горещината им в гърлото си, и всичко всичко всичко ме боли. Тежестта на целия ден се стоварва върху плещите ми, заплашва да изпотроши костите ми. Искам да крещя от щастие, от агония, от радост и от липса на справедливост. Искам да докосна сърцето на единствения човек, който някога е давал пет пари за мен.

— Обичам те — прошепвам. — Повече, отколкото си способен да проумееш.

Очите му са среднощен миг, изпълнен със спомени, единствените прозорци към моя свят. Челюстта му е стегната. Устните му са стиснати. Той ме поглежда и опитва да прочисти гърлото си, а аз виждам, че му трябва момент, за да се съвземе. Казвам му, че май е време да сложи Джеймс в леглото. Той кимва. Вдига братчето си до гърдите си. Става на крака и понася Джеймс към килера, преустроен в спалня.

Гледам го как се отдалечава с единствения си жив роднина и проумявам защо се е записал в армията.

Знам защо е понесъл да бъде крепостник на Уорнър. Знам защо се е забъркал в ужаса на войната, защо е копнял да избяга, защо е бил готов да изчезне при първа възможност. Защо е толкова решен да се бори.

Защото се бори за много повече от собствения си живот.

ТРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Нека погледна драскотините ти.

Адам стои пред вратата на Джеймс с ръце в джобовете. Носи тъмночервена тениска, плътно прилепнала по тялото му. Ръцете му са прецизно изваяни, професионално изписани с татуировки, които вече разпознавам. Той забелязва, че го оглеждам.

— Нямах избор — казва, проследявайки с поглед симетричните ленти, нарисувани с черно мастило по предмишниците му. — Трябваше да оцелеем някак. Това беше единствената професия, с която можех да се захвана.

Пресрещам го по средата на стаята, докосвам с пръсти шарките по кожата му. Кимвам.

— Разбирам.

Той почти се засмива, за малко да се усмихне. Поклаща глава едва забележимо.

— Какво? — отдръпвам рязко ръката си.

— Нищо — ухилва се той. Плъзва ръка около кръста ми. — Просто още не мога да повярвам. Наистина си тук. В моя дом.

По врата ми пробягва гореща вълна и сякаш падам от стълба, държейки четка, потопена в боя. Нямам опит с комплиментите. Прехапвам устна.

— Къде ти направиха татуировката?

— Тези ли? — Пак поглежда към ръцете си.

— Не. — Аз се пресягам към тениската му и я повдигам така несръчно, че едва не го повалям. Той залита назад към стената. Набирам плата нагоре към шията му. Опитвам да потисна червенината, напиреща да облее лицето ми. Докосвам гърдите му. Докосвам птицата. — Тази.

— О! — Той ме поглежда, но моите очи внезапно са привлечени от красотата на тялото му и брезентовите панталони, свлечени доста ниско по ханша му. Досещам се, че навярно е махнал колана си. Принуждавам очите си да се вдигнат нагоре. Позволявам на пръстите

си да пропълзят надолу по коремните му мускули. Той поема стегната глътка въздух. — Не знам. — Отговаря. — Просто... непрекъснато сънувах една бяла птица. Някога птиците са летели, знаеше ли?

— Сънувал си я?

— Да. Постоянно. — Той се усмихва леко, въздъхва леко, потопен в спомени. — Беше хубав сън. Изпълнен с надежда. Искаше ми се да съхраня спомена за него, защото не знаех дали ще продължи вечно. Затова го запечатах върху себе си.

Покривам татуировката с длан.

— Сънувах същата птица почти всяка нощ.

— *Същата* птица? — Веждите му като че ли биха могли да докоснат небето.

Кимвам.

— Абсолютно същата. — Нещо, приличащо на прозрение, заема мястото си в пъзела. — Докато ти не се появи в килията ми. Оттогава не съм я сънувала. — Вдигам плах поглед към лицето му.

— Сигурно се шегуваш. — Но сам знае, че не е така.

Спускам тениската му и опирам чело в гърдите му. Вдишвам аромата му. Той незабавно ме придърпва към себе си. Отпуска брадичка върху главата ми и залепва дланите си по гърба ми.

Оставаме така, а покрай нас изтичат толкова години, че вече не си спомням света без неговата топлина.

Адам почиства раните ми в банята, разположена малко встрани от всекидневната. Представлява компактно помещение с тоалетна, мивка, малко огледалце и миниатюрен душ. Всичко е прекрасно. Когато излизам от банята, най-сетне освежена и облечена за лягане, Адам ме чака в тъмнината. На пода има одеяла и възглавници и имам чувството, че съм попаднала в рая. Толкова съм грохнала, че мога да проспя няколко века.

Лягам до него и той ме придърпва в обятията си. Температурата тук е значително по-ниска и Адам е свършената пещ. Заравям лице в гърдите му и той ме притиска към себе си. Прокарвам пръсти по голия му гръб, усещам как мускулите се напрягат под допира ми. Отпускам ръка върху талията на панталоните му. Провирам пръст в една от гайките на колана. Вкусвам вкуса на думите върху езика си.

— Говорех искрено.

Дъхът му закъснява с малко. Сърцето му се ускорява с малко.

— За кое...? — Макар че отлично знае какво имам предвид.

Внезапно ме обзема свенливост. Слепотата, прекомерна смелост. Нямам ни най-малка представа в какво се впускам. Знам единствено, че не искам ничийи други ръце, освен неговите. Завинаги.

Адам се отдръпва назад и различавам контурите на лицето му съвсем смътно, очите му както винаги искрят в мрака. Проговарям, взирайки се в устните му.

— Не съм те молила да спираш. — Пръстите ми достигат копчето, придържащо панталоните му намясто. — Нито веднъж.

Той впира очи в мен, а гърдите му се повдигат и спадат по няколко пъти в секунда. Струва ми се почти вцепенен от изумление.

Навеждам се към ухото му.

— Докосни ме.

И той почти обезумява.

Лицето ми е в ръцете му и устните му са впити в моите, и той ме целува, и аз съм кислород, и той умира да ме вдиша. Тялото му е почти изцяло върху моето, една му ръка е в косата ми, другата обхожда силуета ми, промъква се в свивката на коляното ми, за да ме придърпа по-близо, по-нависоко, по-плътно. Обсипва шията ми с целувки като късчета екстаз, прогаря ме с електрическата си енергия, възпламенява ме. На ръба съм да избухна от неописуемия трепет на всеки един момент. Искам да се гмурна във вътрешността му, да го изпитам с всичките си сетива, да се удавя във вълните вълшебство, обливащи същността ми.

Искам да вкуся пейзажа на тялото му.

Той взима ръцете ми и ги притиска към гърдите си, направлявайки пръстите ми надолу по тялото си, докато устните му срещат моите отново и отново и отново... и потапят съзнанието ми в делириум, от който не искам да изплувам никога. Но и това не е достатъчно. Дори това не е достатъчно. Искам да се влея в него, да проследя очертанията на тялото му само с устни. Бурният ритъм на сърцето ми отеква във вените ми, унищожавайки самоконтрола ми, увличайки всичко в циклон от енергия. Той се откъсва от мен, за да си поеме въздух, а аз го издърпвам към себе си, ненаситна, жадна, умираща за допира му. Ръцете му проникват под блузата ми, плъзвайки се по двете страни на тялото ми, докосвайки ме така, както не са дръзвали досега, и съм на път да изхлузя тениската си през глава,

когато дочувам изскърцването на врата. И двамата замръзваме намясто.

— Адам...?

Усещам, че едва диша. Опитва да се снижи върху възглавницата до мен, но все още чувствам топлината му, близостта му, туптенето на сърцето му в ушите ми. Сподавам хиляди крясъци. Адам понадига глава. Опитва да проговори с нормален глас.

— Джеймс?

— Може ли да спя при вас?

Адам се изправя до седнало положение. Дишането му е тежко, но внезапно се е отрезвил.

— Разбира се, че може. — Пауза. Гласът му се забавя, омеква. — Да не би да сънуваш кошмари?

Джеймс не отвръща.

Адам скача на крака.

Дочувам приглушеното хлипане на десетгодишно гласче, но слабо различавам силуета на Адам, грабнал Джеймс в обятията си.

— Нали уж каза, че били попреминали — чувам го да прошепва, но думите му са грижовни, не укорителни.

Джеймс проронва нещо, което недочувам.

Адам го вдига на ръце и ми прави впечатление колко дребничък изглежда Джеймс в сравнение с брат си. Двамата се скриват в спалнята и след малко се връщат със завивките. Чак когато се озовава на сигурно местенце на метър разстояние от Адам, малкият се предава на изтощението. Тежкото му дишане е единственият звук в стаята.

Адам се обръща към мен. За броени минути съм се превърнала в късче мълчание, смаяна, потресена, дълбоко ранена от рязкото завръщане в реалността. Чудя се на каква ли жестокост е станал свидетел Джеймс в крехката си възраст. Какво ли е преживял Адам, оставяйки го сам. Нямам представа как живеят хората в наши дни. Как оцеляват.

~~Нямам представа каква е съдбата на родителите ми.~~

Адам погалва бузата ми. Поема ме в обятията си. Проронва „Съжалявам“, а аз прогонвам думата с целувка.

— Всичко с времето си — казвам му.

Той преглъща. Сгушва се в извивката на шията ми. Вдишва. Пъхва ръце под блузата ми. Плъзва ги нагоре по гърба ми.

Аз сподавям стона си.
— Скоро.

ТРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Снощи двамата с Адам умишлено оставихме два метра разстояние помежду си, но незнайно как се събуждам в прегръдката му. Дишането му е спокойно, равномерно, плавно, топъл повей в сутрешния въздух. Примигвам и надничам към новия ден, но вместо него ме посрещат чифт големи сини очи върху детско лице.

— Как така можеш да докосваш *него*? — Джеймс стърчи над нас със скръстени ръце, отново възприел амплото на вироглав хлапак. По лицето му няма и следа от страх, от напирани сълзи. Сякаш случката от предишната нощ изобщо не се е състояла. — *Е?* — Раздразнението му ме хваща неподготвена.

Отскачам от голия до кръста Адам с такава бързина, че го стряскам. Мъничко.

Той се пресяга към мен.

— Джулиет...?

— Ти докосваш *момиче*!

Адам се изправя толкова рязко, че се оплита в чаршафите и пада назад, опирайки се на лакти.

— Божичко, Джеймс...

— Заспал си до *момиче*!

Адам отваря и затваря уста няколко пъти. Поглежда мен. Поглежда брат си. Притваря очи и въздъхва. Прокарва пръсти през разрошената си коса.

— Не знам какво очакваш да кажа.

— Нали уж разправяше, че не можела да докосва никого. — Джеймс е извърнал подозрителен поглед към мен.

— Наистина не може.

— С изключение на теб?

— Точно така. С изключение на мен.

~~И Уорнър.~~

— Не може да докосва никого... освен теб.

~~И Уорнър.~~

— Именно.

— Безкрайно *скалъпено* ми звучи — отвърща Джеймс с присвити очи.

Адам се изсмива на глас.

— Откъде се научи да говориш така?

Джеймс свъсва вежди.

— Бени често ми го повтаря. Казва, че оправданията ми били „безкрайно скалъпени“. — Той описва кавички във въздуха с пръсти. — Значело, че не ми вярва. А аз не вярвам на теб.

Адам става на крака. Сутрешната светлина се процежда през малките прозорчета под съвършен ъгъл, в съвършения момент. Той е окъпан в златисто, мускулите му са стегнати, панталоните му все още са смъкнати надолу по ханша му и едва вкарвам разсъдъка си в релси. Лекотата, с която губя самоконтрол, ме шокира, но не знам дали съм способна да потисна тези си чувства. Адам събужда у мен глад за неща, каквито дори не съм подозирала, че мога да имам.

Той премията ръка през раменете на братчето си и прикляква до него.

— Може ли да обсъдим един въпрос? — казва той. — На четири очи?

— Само двамата? — Джеймс надзърта към мен с ъгълчето на окото си.

— Да. Само двамата.

— Добре.

Изпращам ги с поглед до стаята на Джеймс и ми е любопитно какво ли ще му каже Адам. Чак сега осъзнавам, че навярно Джеймс се чувства заплашен от внезапната ми поява. Най-сетне вижда брат си след почти шест месеца раздяла, а той му води някакво странно момиче с шантави магически сили. Мисълта едва не ме разсмива. Колко ми се иска да дължах странностите си на магически сили.

Не желая Джеймс да си мисли, че ще му отнема Адам.

Връщам се под завивките и започвам да чакам. Сутрешният въздух е хладен и режещ и мислите ми се понасят към Уорнър. Трябва да си напомням, че не сме в безопасност. Все още не, а може би никога няма да бъдем. Трябва да си напомням, че не бива да се отпускам. Надигам се изпод завивките. Притискам колене към гърдите си и обвивам глезените си с ръце.

Чудно ми е дали Адам има план.

Вратата на Джеймс се отваря с изскърцване. Двамата братя излизат от стаичката, по-малкият преди по-големия. Джеймс ми се струва порозовял и не смее да ме погледне в очите. Изглежда ми засрамен и се питам дали Адам не го е наказал.

Сърцето ми спира за момент.

Адам тупва Джеймс по рамото. Стисва го леко с ръка.

— Добре ли си?

— Знам какво е *гадже*...

— Не твърдя, че не знаеш...

— Значи, ти си му *гадже*? — Джеймс скръства ръце, поглежда ме.

400 топчета памук са заседнали в трахеята ми. Обръщам очи към Адам, понеже не знам как другояче да постъпя.

— Ей, май е време да се подготвяш за училище, а? — Адам отваря хладилника и подава на Джеймс нова станиолова кутия. Явно закуската му.

— Не е *задължително* да ходя — възроптава Джеймс. — Това не е *истинско* училище, никой не е *длъжен* да...

— Но аз искам да отидеш — прекъсва го Адам. Обръща се към братчето си с лека усмивка на лице. — Не се безпокой. Ще те чакам тук, като се върнеш.

Джеймс се колебава.

— Честна дума?

— Честна дума. — Още една усмивка. Кимва му с глава. — Ела тук.

Джеймс се втурва напред и се вкопчва в Адам, сякаш се бои той да не изчезне. Адам пхва полуфабриката в Автомата и натиска някакво копче. Разрошва косата на Джеймс.

— Трябва ти подстрижка, малкия.

Джеймс сбърчва нос.

— Така си ми харесва.

— Малко е дългичка, не смяташ ли?

Джеймс понижава глас.

— Ами то и *нейната* коса е прекалено дълга.

Джеймс и Адам обръщат очи към мен и аз се превръщам в розов пластилин. Докосвам косата си неволно, обзета от внезапна суета.

Свеждам поглед. Никога не съм имала причина да подстригвам косата си. Никога не съм разполагала с ножица. Досега никой не ми е давал остри предмети.

Осмелявам се да вдигна очи и откривам, че Адам продължава да се взира в мен. Джеймс пък се взира в Автомата.

— Нейната коса ми харесва — обявява Адам, но не знам на кого говори.

Наблюдавам ги, докато Адам помага на братчето си да се приготи за училище. Джеймс е толкова жизнен, кипящ от енергия, толкова развълнуван, че брат му си е у дома. Като го гледам, се чудя какво ли е да си на десет години и да живееш самичък. Какво ли им е на всички деца, обитаващи тази улица.

Горя от желание да стана и да се преоблека, но не знам как е редно да постъпя. Не искам да заемам банята, защото на Джеймс може да му потрябва, или пък на Адам. Не искам да заемам повече пространство, отколкото вече съм окупирала. Връзката между Адам и Джеймс ми се струва толкова тясна, толкова лична. С никого не съм имала такава, няма и да имам. Но близостта ми до силна любов като тази е успяла да разтопи замръзналите ми части, превръщайки ги в нещо човешко. *Чувствам се човек.* Сякаш е възможно да се присъединя към останалия свят. Сякаш вече не е нужно да съм чудовище. Сякаш не съм чудовище.

Може би нещата могат да се променят.

ТРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Джеймс е на училище, Адам е под душа, а аз съм забила поглед в купа със зърнена закуска, оставена ми от Адам. Струва ми се толкова нередно да закусвам с такава храна, при положение че на Джеймс му се налага да яде онова нещо с неясен произход в станиоловата кутия. Но Адам казва, че на Джеймс му се полагала определена дажба за всяко хранене през деня и законът го задължавал да я изяде. Ако го хванели да я пилее или изхвърля, можело да му наложат наказание. От всички сираци се очаквало да изяждат странната храна, приготвяна в Автоматите им. Според Джеймс „не била толкова зле“.

Потрепервам леко в студения въздух и приглаждам с ръка косата си, все още влажна от сутрешния душ. Водата тук не е топла. Дори не е хладка. Направо е ледена. Топлата вода е лукс.

Някой блъска по вратата.

Скачам на крака.

Въртя се.

Въртя се.

Умирам от страх.

Намерили са ни, само това се върти в главата ми. Стомахът ми е размекнат каучук, сърцето ми — подивял кълвач, кръвта ми бушува като тревожна река.

Адам е под душа.

Джеймс е на училище.

~~Напълно беззащитна съм.~~

Преравам брезентовата мешка на Адам, докато не откривам онова, което ми трябва. Два пистолета, по един за всяка ръка. Две ръце, в случай че пистолетите не свършат работа. Най-сетне съм облечена в

дрехи, удобни за бой. Вдишвам дълбоко, умолявайки ръцете си да не треперят.

Блъскането по вратата се усилва.

Насочвам пистолетите към нея.

— Джулиет...?

Обръщам се, а погледът на Адам прескача от мен към пистолетите и към вратата. Косата му е мокра. Очите му са широко отворени. Той кимва към втория пистолет и аз му го подхвърлям без нито една дума.

— Ако беше Уорнър, нямаше да чука на вратата — казва той, макар че не сваля оръжието си.

Знам, че е прав. Уорнър би взривил вратата с експлозиви, би убил стотина души, за да се докопа до мен. Определено не би чакал да му отворя. Нещо в мен си отдъхва, но не смея да се отпусна напълно.

— Кой смяташ, че...?

— Може да е Бени... минава редовно да наглежда Джеймс...

— Но нали би трябвало да се досети, че е на училище по това време?

— Никой друг не знае къде живея...

Блъскането отслабва. Забавя се. От другата страна на вратата долита приглушен, гърлен звук на агония.

С Адам се споглеждаме.

Един последен юмрук се забива във вратата. Затишие. Още един стон. Глухо тупване от сблъсъка на тяло с дърво.

Изтръпвам.

Адам разрошва косата си с пръсти.

— Адам! — проплаква някой. Изкашля се. — Моля те, човече, ако си вътре...

Замръзвам. Гласът ми звучи смътно познат.

Гръбнакът на Адам се изопва моментално. Устните му са отворени, в очите му се чете недоумение. Той набира кода и завърта дръжката. Насочва пистолета към вратата, докато я отваря.

— *Кенджи*?

Кратко изхриптяване. Приглушен стон.

— Мамка му, човече, защо се забави толкова?

— Какво правиш тук, *по дяволите*? — Щрак. Почти нищо не виждам през тясната пролука на вратата, но явно Адам не се радва на

гостенина. — Кой те изпраща? С кого си дошъл?

Кенджи изругава още няколко пъти под носа си.

— *Погледни ме* — настоява, макар че думите му звучат по-скоро умолително. — Сериозно ли мислиш, че съм дошъл да те очистя?

Адам се умълчава. Вдишва. Замисля се.

— Нищо не ме спира да пусна един куршум в гърба ти.

— Не бой се, братле. Вече си имам куршум в гърба. Или в крака. Или на някое друго шибано място. Хич не знам.

Адам отваря вратата.

— Ставай.

— Не се притеснявай, нямам против ти да извлачиш задника ми до вътре.

Адам стисва челюсти.

— Не искам да цапаш килима ми с кръв. Брат ми не бива да вижда такива неща.

Кенджи се изправя немощно и прекрачва прага с омекнали крака. Чувала съм гласа му веднъж, но никога не съм виждала лицето му. Е, моментът навярно не е подходящ за създаване на първо впечатление. Очите му са подпухнали, подути, лилави, от едната страна на челото му е зейнала голяма рана. Устната му е разцепена и кърви леко, а тялото му е прегърбено и рухнало. Диша насечено и при всяко движение потреперва от болка. Дрехите му са продрани, от кръста нагоре е само по потник, а атлетичните му ръце са обсипани с рани и синини. Учудвам се, че не е умрял от студ. Забелязва ме с голямо закъснение.

Спира намясто. Примигва. Устните му се разтягат в нелепа усмивка, помрачена единствено от болезнената гримаса на лицето му.

— Майко мила — казва той, все още поглъщайки ме с поглед. — *Майко мила*. — Опитва да се засмее. — Брато, ти си *изперкал*...

— Банята е ей там. — Адам е като камък.

Кенджи тръгва напред, но продължава да гледа назад. Насочвам пистолета към лицето му. Той се размива още повече, настръхва от болка, изхриптява.

— Брато, избягал си с откачалката! Избягал си с психясалата мацка! — провиква се той след Адам. — Мислех, че ме гъбаркат. Къде ти е бил акълът? Какво ще я правиш тая откачалка? Нищо чудно, че Уорнър те иска мъртъв... АУ, БОЖКЕ, по дяволите, човече...

— Тя не е откачалка. И не е *глуха*, кретен такъв.

Вратата се затваря след тях и вече долавям само приглушени откъслеци от спора им. Имам чувството, че Адам не иска да чувам онова, което трябва да каже на Кенджи. Или просто иска да ми спести крясъците.

Нямам представа какво прави Адам, но предполагам, че опитва да извади куршума от тялото на Кенджи и да обработи останалите му рани, доколкото е възможно. Адам е добре оборудван с медицински материали и има здрави и стабилни ръце. Чудя се дали е усвоил уменията си в армията. А може би всичко това е, за да се грижи за себе си... Или за брат си. Има логика.

Общественото здравеопазване е мечта, която отдавна загубихме.

Държа пистолета в ръката си от близо час. Слушам крясъците на Кенджи от близо час, знам, защото обичам да отброявам изтичащите секунди. Нямам представа колко е часът. Мисля, че в стаята на Джеймс има часовник, но не искам да влизам там без разрешение.

Свеждам поглед към пистолета, към гладкия, солиден метал, и с изненада откривам, че ми е приятно да го усещам в ръката си. Чувствам го като продължение на тялото си. Вече не ме плаши.

По-скоро ме плаши фактът, че е възможно да го употребя.

Вратата на банята се отваря и Адам излиза с малка кърпа в ръце. Ставам на крака. Той ми отправя вяла усмивка. Бръква в миниатюрния хладилник и в още по-мъничката му камера. Изважда няколко ледени кубчета и ги увива в кърпата. Отново се затваря в банята.

Аз сядам на дивана.

Днес вали. Небето плаче за нас.

Адам излиза от банята, този път с празни ръце, отново е сам.

Пак ставам на крака.

Той потърква челото си, тила си. Идва при мен до дивана.

— Съжалявам — казва.

Ококорвам очи.

— За какво?

— За всичко — въздъхва той. — Кенджи ми беше нещо като приятел във военната база. Уорнър е наредил да го измъчват, след като сме избягали. За да изкопчат информация.

Преглъщам тревогата си.

— Твърди, че не издал нищо... не че имаше какво да издаде. Във всеки случай — добре са го подредили. Нямам представа дали ребрата му са счупени, или просто натъртени, но поне успях да извадя куршума от крака му.

Хващам го за ръката. Стисвам я.

— Простреляли са го, докато им се е изплъзвал — продължава Адам след момент.

Тогава една мисъл се забива в съзнанието ми. Обзема ме паника.

— Проследяващият серум...

Адам кимва с натежали, угрижени очи.

— Има шанс да е повреден, но няма как да знам със сигурност. Знаем само, че ако функционираше нормално, Уорнър вече щеше да е тук. Но не бива да рискуваме. Трябва да се покрием другаде и да се разделим с Кенджи.

Аз поклащам глава, впримчена между разбиващите се потоци на недоумението.

— Но как изобщо е успял да те *открие*?

Лицето на Адам се напруга.

— Разкрещя се, преди да смогна да го попитам.

— Ами Джеймс? — прошепвам аз, почти страхувайки се да повдигна въпроса.

Адам отпуска глава в дланите си.

— Веднага щом се прибере, потегляме. Можем да използваме времето дотогава да се подготвим. — Той среща погледа ми. — Не мога да оставя Джеймс. Тук вече не е в безопасност.

Докосвам бузата му и той се отпуска в дланта ми, притискайки я с ръка към лицето си. Затваря очи.

— *Мътните ме взели...*

С Адам се откъсваме един от друг. Лицето ми пламва и горещата вълна се разлива чак отвъд линията на косата ми. Адам изглежда ядосан. Кенджи стои облегнат на стената в коридорчето пред банята, долепил ледения компрес до лицето си. Вперил е поглед в нас.

— Можеш да я *докосваш*? Така де... мамка му, току-що те *видях* да я докосваш, ама това дори не е...

— Трябва да си вървиш — казва му Адам. — Вече си оставил химична дия, водеща право в моята къща. Сега ще трябва да се изнесем, а ти не можеш да дойдеш с нас.

— Ама ей... леле... чакай малко. — Кенджи се домъква до всекидневната, превивайки се при всеки натиск върху крака си. — Хич няма да ви забавям, човече. Сецам се за едно място. Сигурно място. Абе направо свръхсигурно място. Мога да ви заведа. Мога да ви покажа пътя. Познавам един тип.

— Глупости. — Адам продължава да е ядосан. — Как изобщо ме откри? Как успя да цъфнеш пред *вратата* ми, Кенджи? Нямам ти доверие...

— Не знам, човече. Кълна ти се, че не си спомням как стана. След известно време вече не знаех накъде тичам. Просто прескачах огради. Стигнах до едно огромно поле със стара барака на него. Легнах да поспя. Май съм припаднал... или от болката, или от студа... *адски* студ беше там... а в следващия момент някакъв тип ме носи. Накрая ме стоварва пред вратата ти. Казва ми да спра да повтарям „Адам, Адам“, понеже Адам живеел тук. — Той се ухилва. Опитва да намигне. — Сигурно съм те сънувал.

— Чакай малко, какви ги разправяш? — Адам се привежда напред. — Как така някакъв тип те е носил? Какъв тип? Как се казва? Откъде е знаел *мое*то име?

— Нямам идея. Нищо не каза, пък и аз не бях в състояние да попитам. Ама тоя беше *грамаден*. Така де, няма как да не е бил, щом ме е влачил чак дотук.

— Сериозно ли очакваш да ти повярвам?

— Нямах избор — свива рамене Кенджи.

— Имам избор, и още как. — Адам скача на крака. — Защо изобщо да ти вярвам? Защо да хващам вяра и на думичка от тези врели-некипели?

— Запитай се защо съм тук с куршум в крака. Защо Уорнър не те е намерил досега. Защо съм *невъоръжен*...

— Това може да е част от плана ти!

— Но въпреки всичко ми помогна! — Кенджи се осмелява да повиши тон. — Защо просто не ме остави да умра? Защо не ме гръмна? Защо ми *помогна*?

Адам се колебава.

— Не знам.

— *Знаеш. Знаеш*, че не съм дошъл да те прецакам. Изтърпях цял побой заради теб...

— Не си защитавал никаква информация за мен.

— Е, да му се не види, човече, какво искаш да кажа? Щяха да ме *очистят*. Трябваше да им избягам. Не съм виновен, че някакъв си е решил да ме стовари пред вратата ти...

— Тук не става дума само за *мен*, не разбра ли? Толкова усилия положих да намеря безопасно място за брат си, а ти за една сутрин успя да съсипеш *години* на труд. Какво да правя сега, по дяволите? Трябва да бягаме, докато не намеря начин да го защита. Още е прекалено млад да се изправя пред такова...

— *Всички* сме прекалено млади да се изправяме пред тая гадост.
— Кенджи диша тежко. — Не се самозалъгвай, брато. Никой не бива да вижда онова, на което ние сме станали свидетели. Никой не бива да се буди сутрин сред трупове във всекидневната си, ама и такива работи стават. Справяме се с тях и намираме начин да *оцелеем*. Не си единственият с проблеми.

Адам се тръсва на дивана. 40 килограма тревога се стоварват на раменете му. Той се привежда напред, заравяйки глава в ръцете си.

Кенджи ме гледа втренчено. Аз отвърщам на погледа му.

Той се ухилва и закуцуква напред.

— Да ти кажа, доста си секси за изперкала мадама.

Щрак.

Кенджи отстъпва назад с вдигнати във въздуха ръце. Адам е опрял пистолета си в челото му.

— Дръж се уважително, или ще ти дам урок с куршум в черепа.

— *Шегувах* се...

— Друг път.

— По дяволите, Адам, успокой се...

— Къде е това „свръхсигурно място“, на което можеш да ни заведеш? — Аз ставам от дивана с пистолет в ръка. Заставам до Адам.
— Или си го измисли?

Кенджи се оживява.

— Не, истинско е. Съвсем истинско. Даже не е изключено да съм споменал нещичко за теб. И не е изключено пичът, дето го държи, да е проявил бомбастичен интерес да те срещне.

— Да не би да ме имаш за някаква си циркова атракция, с която можеш да се фукаш пред другарчетата си? — Предпазителят е вдигнат.

Кенджи се прокашля.

— Не циркова атракция. Просто... интересна личност.

Насочвам пистолета си към носа му.

— Толкова интересна всъщност, че мога да те убия с голи ръце.

Едва забележима искрица на страх проблясва в очите му. Той преглъща няколко дози смиреност. Опитва да се усмихне.

— Сигурна ли си, че не си откачена?

— Не. — Килвам глава. — Не съм сигурна.

Кенджи се ухилва. Оглежда ме от глава до пети.

— Е, дявол да го вземе. Де да можеха всички откачалки да изглеждат като теб.

— На косъм съм да ти размажа фасона — предупреждава го Адам със стоманен глас, вкаменено от гняв тяло и присвити, нетрепващи очи. В изражението му няма и нотка шега. — Не ми давай още една причина.

— Какво? — изсмива се невъзмутимо Кенджи. — Не съм бил толкова близо до мадама от дълго време, брато. Та откачена или не...

— Не проявявам интерес.

Кенджи се обръща към мен.

— Е, май не мога да те виня. Точно в момента съм плачевна гледка. Но като се спретна, съм сладур. — Той опитва да се усмихне дяволито. — Дай ми няколко дни. Може да размислиш...

Адам го фрасва с лакът в лицето и дори не се извинява.

ТРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Кенджи ругае, кърви, изчерпва запаса си от псувни и куцука към банята, крепейки с пръсти носа си.

Адам ме издърпва в стаята на Джеймс.

— Кажи ми нещо — подхваща той. Вдига очи към тавана и поема дълбока глътка въздух. — Каквото и да е...

Опитвам да привлека погледа му, хващам ръцете му нежно, нежно, нежно. Изчаквам да ме погледне.

— Нищо няма да сполети Джеймс. Ще го пазим. Обещавам ти.

Очите му са пълни с болка, каквато не съм виждала у него досега. Отваря устни. Стисва ги пак. Размисля милион пъти, преди думите му да се заизливат във въздуха помежду ни.

— Той дори не знае за татко. — За пръв път подхваща темата за баща си. За пръв път ми демонстрира, че знае на какво съм била свидетел. — Не исках да научава. Измислях какви ли не истории. Исках да има шанс за *нормален* живот. — Устните му ронят тайни, а от моите уши се лее мастило, запечатващо думите му върху кожата ми. — Няма да позволя и с пръст да го пипнат. Няма да позволя да го съсипят. Не мога... боже, не мога да го допусна. — Казва ми той с притихнал, кротък глас.

Претърсвам света за подходящите думи, но устата ми е пълна с празнота.

— Не успявам — прошепва той. — Все не успявам. Продължава да се буди с крясъци. Още заспива разплакан. Вижда неща, които не мога да скрия от него. — Той примигва милион пъти. — Толкова много хора, Джулиет.

Притаявам дъх.

— Мъртви.

Докосвам думата върху устните му и той целува пръстите ми. Очите му са две езера от съвършенство, открити, честни, смирени.

— Не знам какво да правя — казва ми и тази изповед му коства повече, отколкото мога да си представя. Контролът се изплъзва между

пръстите му и той се бори отчаяно да го задържи. — *Кажи ми какво да направя.*

Чувам туптенето на сърцата ни в тишината между нас. Изучавам с поглед формата на устните му, мъжествените линии на лицето му, миглите, за които всяко момиче би убило, дълбокия син океан на очите му, където съм се научила да плувам. Предлагам му единствения отговор, който имам.

— Може би планът на Кенджи не е за пренебрегване.

— Вярваш му? — Адам се отдръпва от мен с изненадан поглед.

— Не мисля, че лъже за мястото, където може да ни отведе.

— Не знам дали идеята е добра.

— Защо не...?

Прокрадва се нещо, което смътно наподобява смях.

— Мога да го убия, преди да стигнем дотам.

Устните ми се извиват в тъжна усмивка.

— Май няма къде другаде да се укрием, а?

Слънцето се завърта около луната, когато той ми отговаря. Поклаща глава. Веднъж. Бързо. Отривисто.

Аз стисвам ръката му.

— В такъв случай сме длъжни да опитаме.

— Какви ги вършите там, по дяволите? — провиква се Кенджи през вратата. Блъсва я с юмрук няколко пъти. — Така де, мамка му, човече, мен ако питаш, *никой* момент не е неподходящ за малко разголване, ама сега нямаме време за обедни лудории. Така че, освен ако не ви се мре, предлагам да си довлечете задниците тук. Трябва да се подготвим за тръгване.

— Като се замисля, мога да го убия още сега — обявява Адам.

Аз обхващам лицето му в длани, надигам се на пръсти и го целувам. Устните му са две възглавнички, толкова меки, толкова нежни.

— Обичам те!

Той гледа очите ми... гледа устата ми... и гласът му е дрезгав шепот.

— Така ли?

— Абсолютно.

Тримата сме стегнали багажа и сме готови за път още преди Джеймс да се е върнал от училище. С Адам сме събрали най-необходимото: храна, дрехи, спестените от него пари. Той продължава да се оглежда из малкото пространство, сякаш не може да повярва, че го е загубил така лесно. Трудно ми е да си представя колко работа е вложил в него, колко усърдно се е старал да подсигури дом на малкото си братче. Сърцето ми се къса за него.

Приятелят му е коренно различен екземпляр.

Кенджи е обсипан с пресни синини, но ми се струва сравнително ведър, развълнуван по необясними за мен причини. Учудващо пъргав и енергичен е. Имам чувството, че духът му е несломим, и напук на себе си започвам да се възхищавам на решителността му. Само дето не спира да ме зяпа.

— И как така можеш да докосваш Адам? — пита след известно време.

— Не знам.

Той изсумтява.

— Не на мене тия.

Аз свивам рамене. Не виждам смисъл да го убеждавам, че нямам абсолютно никаква представа откъде е дошъл късметът ми.

— Как изобщо разбра, че можеш да го докосваш? Чрез някакъв шантав експеримент?

Надявам се, че не съм почервенияла.

— Къде се намира въпросното място?

— Защо сменяш темата? — Той се ухилва. Сигурна съм, че е ухилен. Не искам да го поглеждам. — Може пък и с мен да стане. Защо не пробваш?

— Повярвай ми, не искам да те докосвам.

— Може би искам. — Този път определено е ухилен.

— Може би е най-добре да я оставиш на мира, преди да съм върнал оня куршум обратно в крака ти — намесва се Адам.

— Съжалявам... ама, Кент, толкова ли е странно, че един самотен мъж се опитва да ухажва дамата? Може пък наистина да проявявам интерес. Защо не ми се махнеш от шибаната глава и не я оставиш да говори сама за себе си?

Адам прокарва ръка през косата си. Винаги една и съща ръка. Винаги през косата. Смутен е. Обезсърчен. Може би дори засрамен.

— Аз продължавам да не проявявам интерес — напомням му с малко по-рязък тон.

— Да, но да не забравяме, че *това* — посочва подутото си лице — не е доживотно.

— Е, аз пък съм доживотно незаинтересована. — Толкова ми се иска да му кажа, че съм заета. Че имам сериозна връзка. Че Адам ми е дал клетва.

Но не мога.

Нямам никаква представа какво е да имаш връзка. Не знам дали думите „обичам те“ са нещо като кодови за „взаимно изключващи се“ и не знам дали Адам е говорел сериозно, когато е казал на Джеймс, че съм му гадже. Може да е било просто оправдание, прикритие, лесен отговор на иначе сложен въпрос. Ще ми се да каже нещо на Кенджи, да му съобщи, че връзката ни е официална, че изключва всякакви други възможности.

Но той си замълчава.

Не знам защо.

— Май не е разумно да взимаш решение, докато подуването не е спаднало — продължава делово Кенджи. — Наистина. Имам завидно хубаво лице.

Адам се прокашля, като че ли през смях.

— Знаеш ли, мога да се закълна, че някога се погаждахме — казва Кенджи, насочвайки погледа си към Адам.

— Не си спомням защо.

Кенджи се наежва.

— Има ли нещо, което искаш да ми кажеш?

— Не ти вярвам.

— Тогава защо още съм тук?

— Защото вярвам на *нея*.

Кенджи се обръща към мен. Усмивка се глуповато.

— О, значи, ти ми вярваш?

— Стига да те държа на прицел. — Стисвам по-здраво пистолета в ръката си.

Усмивката му става дяволита.

— Не знам защо, но май ми харесва да ме заплашваш.

— Защото си идиот.

— Ъ-ъ — поклаща глава той. — Заради сексапилния ти глас е. Придава палава нотка на всичко.

Адам скача на крака така внезапно, че едва не прекатурва масичката за кафе.

Кенджи прихва в смях, но болезнените му травми го превръщат в хриптене.

— Спокойно де, Кент. Само ви будалкам. Харесва ми да виждам психиясалата мацка на нокти. — Той ме поглежда, снижава гласа си. — Казвам го като комплимент, понеже, сецаш се... — той махва небрежно в моя посока — ... психарщината ти отива.

— Какво те прихваща, по дяволите? — връхлита му Адам.

— Теб какво те прихваща, по дяволите? — Кенджи скръства ръце подражен. — Всички в тая къща сте къмба от нерви.

Адам стисва пистолета в ръката си. Отива до вратата. Връща се. И пак.

— Стига си се тревожил за брат си — добавя Кенджи. — Сигурен съм, че скоро ще се появи.

Адам не се отпуска. Не спира да кръстосва стаята. Челюстите му потрепват спазматично.

— Не се тревожа за брат си. Опитвам се да реша дали да те гръмна сега, или после.

— После — предлага Кенджи, стоварвайки се на дивана. — В момента още съм ти нужен.

Адам понечва да отвърне нещо, но не му остава време.

Вратата щраква, изпиуква, отключва се.

Джеймс си е вкъщи.

ТРИЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

— Много се радвам, че го приемаш толкова добре, наистина, но, Джеймс, това не е нещо, за което трябва да се вълнуваш. Тръгваме, за да отървем кожата.

— Но тръгваме *заедно* — казва той за пети път с огромна усмивка, запълваща цялото му лице. Хареса си Кенджи неочаквано бързо и сега двамата се чудят как да превърнат изпитанието ни в заплетена мисия. — Пък и мога да *помогна*!

— Не, това не ти е...

— Разбира се, че можеш.

Адам и Кенджи проговарят в един и същ момент. Кенджи се окопитва пръв.

— Защо да не може да помогне? Един десетгодишен помощник ще ни е от полза.

— Не ти решаващ — казва Адам, мъчейки се да владее гласа си. Знам, че запазва спокойствие заради брат си. — И не ти влиза в работата.

— Най-сетне ще мога да дойда с теб — продължава невъзмутимо Джеймс. — И искам да помогна.

Джеймс прие новината мимоходом. Окоето му не мигна, когато Адам му разкри истинската причина да се прибере у дома и да доведе мен. Мислех, че насиненото, подпухнало лице на Кенджи ще го уплаши, ще го разстрои, ще всее страх в сърцето му, но Джеймс остана стряскащо равнодушен. Явно се беше нагледал и на по-лоши неща.

Адам поема няколко дълбоки глътки въздух, преди да се обърне към Кенджи.

— Колко е далеч?

— Пеша? — Кенджи изглежда несигурен за пръв път, откакто е дошъл. — Поне няколко часа път. Ако не правим глупости, би трябвало да пристигнем до вечерта.

— А ако сме с кола?

Кенджи примигва. Изненадата му отстъпва място на огромна усмивка.

— Мамка му, Кент, защо не каза по-рано?

— Внимавай какво говориш пред брат ми.

Джеймс врътва очи.

— Чувам по-мръсни думи *всеки ден*. Дори Бени ругае.

— *Бени*? — Веждите на Адам се покатерват на челото му.

— Аха.

— Какво гов... — Спира се. Размисля. — Въпреки това не искам да ги чуваш повече от нужното.

— Почти на 11 съм.

— Ей, малчо — намесва се Кенджи. — Няма нищо. Аз съм виновен. Трябва да внимавам какво говоря. Пък и нали има дами. — Кенджи ми намигва.

Аз извърщам поглед. Оглеждам се наоколо.

Дори на *мен* ми е трудно да напусна този скромен дом, така че мога само да гадая какво му е на Адам в момента. Струва ми се, че Джеймс е прекалено развълнуван заради предстоящото опасно приключение, за да осъзнае какво се случва. Да проумее, че повече никога няма да се върне тук.

Всички сме бегълци, хукнали да отървем кожата.

— И какво, откраднал си кола ли? — пита Кенджи.

— Танк.

Кенджи се изсмива гръмко.

— ЕКСТРА.

— Само дето малко се набива на очи денем.

— Какво значи да се „набива на очи“? — пита Джеймс.

— Доста привлича вниманието — Адам изтръпва видимо.

— МАМКА МУ! — Кенджи се изправя на несигурните си крака.

— Казах ти да внимаваш какво говориш...

— Чухте ли?

— Какво да сме чули...?

Очите на Кенджи се стрелкат във всички посоки.

— Има ли друг изход оттук?

Адам скача.

— ДЖЕЙМС...

Джеймс хуква към брат си. Адам проверява пистолета си. Аз премятам колкото се може повече мешки през гръб, Адам прави същото, приковал очи към входната врата.

— ПОБЪРЗАЙТЕ...

— Колко близо...?

— НЯМАМЕ ВРЕМЕ...

— Какво...?

— КЕНТ, БЯГАЙ...

И всички се втурваме след Адам в стаята на Джеймс. Адам дръпва пердето от едната стена, разкривайки тайна врата, тъкмо когато откъм всекидневната долитат три изпиуквания.

Адам стреля по ключалката на входната врата.

Нещо избухва на по-малко от пет метра зад нас. Звукът се разбива в ушите ми, отеква в тялото ми. Едва не се сривам от тласъка. Изстрели свистят отвсякъде. В къщата прокънтят стъпки, но ние изхвърчаме през тайната врата. Адам грабва Джеймс на ръце и политаме сред внезапния прилив на светлина, заслепяващ очите ни, когато се озоваваме на улицата. Дъждът е спрял. Пътищата са хлъзгави и кални. Пълно е с деца — яркоцветни дребни телца, избухващи в писъци при внезапната ни поява. Вече няма смисъл да се крием.

Разкрити сме.

Кенджи изостава, почти изчерпал и последните остатъци от адреналиновия си прилив. Завиваме в тясна алейка и той се свлича по стената.

— Съжалявам — изпъхтява, — не мога... трябва да ме оставите...

— Не можем да те оставим... — изкрещява Адам, озъртайки се на всички страни, попивайки с очи обстановката.

— Много мило, брато, ама няма да ви се сърдя...

— Трябва да ни покажеш пътя!

— Ох, мамка му...

— Обеща да ни помогнеш...

— Нали уж имаше *танк*...

— В случай че не си забелязал, настъпи неочакван обрат...

— Не мога да поддържа темпото ви, Кент. Едва ходя...

— Трябва да се *постараеш*...

Предупреждаваме за избягали бунтовници. Въоръжени и опасни. Обявен е вечерен час. Всички граждани да се приберат по домовете си незабавно. Предупреждаваме за избягали бунтовници. Въоръжени и опас...

Високоговорителите огласят улиците, насочвайки вниманието към телата ни, скупчени в тясната уличка. Няколко човека ни виждат и надават писъци. Тропотът на кубинки приближава. Изстрелите се ожесточават.

Отделям секунда да проуча обкръжаващите ни сгради и осъзнавам, че не се намираме в жилищен регион. Улицата на Джеймс е разположена в неподвластна на закона територия: поредица от струпани на едно място изоставени офис сгради, руини от някогашния ни живот. Не разбирам защо не обитава жилищна сграда като останалата част от населението. Нямам време да си отговоря на въпроса защо виждам представители само на две възрастови групи, защо възрастните граждани и сирачетата са единствените местни жители, защо са прокудени в загърбена от държавата зона в компанията на войници, които нямат място тук. Страх ме е да се замисля върху отговорите на собствените си въпроси и в един панически момент ме обзема ужас за живота на Джеймс. Завъртам се в движение, поглеждайки към малкото му телце, сгушено в обятията на Адам.

Стиснал е очи толкова силно, че несъмнено го болят.

Адам изругава под носа си. Разбива с ритник първата срещната врата на най-близката изоставена сграда и изкрещява да го последваме вътре.

— Трябва да останеш тук — казва на Кенджи. — И може би съм си загубил ума, но трябва да ти поверя Джеймс. Искам да се грижиш за него. Търсят двама ни с Джулиет. На вас изобщо не очакват да попаднат.

— Какво смяташ да правиш? — пита Кенджи.

— Ще трябва да открадна някоя кола. После ще се върна за вас. — Джеймс дори не възразява, когато Адам го оставя на земята. Малките му устни са побелели. Очите му са ококорени. Ръцете му треперят. — Ще се върна за вас, Джеймс. — Повтаря Адам. — Обещавам.

Джеймс кимва веднъж, и още веднъж, и още веднъж. Адам го целува по главата, само веднъж, силно, бързо. Пуска брезентовите ни торби на пода. Обръща се към Кенджи.

— Ако му се случи нещо, ще те убия.

Кенджи не отвърща със смях. Нито с мусене. Вдишва дълбоко.

— Ще се погрижа за него.

— Джулиет?

Той ме хваща за ръката и двамата хукваме към улицата.

ТРИЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Улиците са препълнени със забързани към домовете си пешеходци. С Адам скриваме пистолетите в коланите на панталоните си, но обезумелите ни очи и нервни движения като че ли ни издават. Всички странят от нас, отбягват ни, а някои дори пищят, крещят, проплакват, изпускат багажа от ръцете си. Но колкото и хора да има, не виждам нито една кола. Сигурно е трудно да се сдобиеш с такава, особено в тази зона.

Адам ме бутва на земята точно когато един куршум профучава край главата ми. Разбива друга врата и двамата хукваме през разнебитената сграда в търсене на изход, попадайки в капана на лабиринт, някогашен магазин за дрехи. Изстрели и забързани стъпки ни следват по петите. Навярно поне стотина войници ни гонят по улиците, разделени на групи, разпръснати в различни части на града, тръгнали да ни заловят и убият.

Мен няма да убият.

Тревожа се за Адам обаче.

Опитвам да се придържам колкото се може по-близо до него, понеже не се и съмнявам, че Уорнър е дал нареждане да ме заловят жива. Усилията ми обаче са жалки. Адам е достатъчно висок и снажен, за да направи моя ръст незначителен. Всеки добър стрелец би успял да го хване на мушка. Могат да го застрелят право в главата.

Пред очите ми.

Той се обръща и стреля два пъти. Единият изстрел е неуспешен. Вторият изтръгва сподавен рев. Не забавяме крачка.

Адам е свършено безмълвен. Не ми казва да бъда смела. Не ме пита дали съм добре, дали съм уплашена. Не ме окуражава, нито пък ме уверява, че ще се справим. Не ме увещава да го оставя и да се спасявам както мога. Не ме кара да обещаая, че ще се грижа за брат му, ако той не оцелее.

Няма нужда.

И двамата разбираме в каква ситуация сме изпаднали. Не е изключено да го застрелят в същия този момент. А мен да заловят. Не е изключено цялата сграда да избухне в пламъци. Някой може да е открил Кенджи и Джеймс. Всички може да умрем още днес. Фактите са очевидни.

Но знаем, че при все това трябва да направим опит.

Защото бягството е единственият начин да оцелеем.

Пистолетът започва да се хлъзга в ръката ми, но аз го стисвам по-силно въпреки това. Краката ми вият от болка, но аз ги прищипвам въпреки това. Белите ми дробове раздират гръдния ми кош надве, но аз ги насилвам да преработват още кислород въпреки това. Трябва да продължавам напред. Няма време за човешки слабости.

Противопожарният изход на сградата е почти неоткриваем. Краката ни трополят по плочките на пода, ръцете ни опипват на сяло стените за врата, за достъп до улицата. Сградата е по-голяма, отколкото бяхме очаквали, грамадна, със стотици коридори. Хрумва ми, че навярно е била *склад*, а не просто магазин. Адам се скрива зад едно вежто бюро, издърпвайки ме до себе си.

— Не бъди глупав, Кент. Не можеш да бягаш безкрайно — провиква се някой. Гласът идва от около три метра разстояние.

Адам преглъща. Стисва челюст. Преследвачите му са същите онези хора, с които е споделял обяда си някога. С които е тренирал. С които е живял. *Познава* ги. Питам се дали този факт не влошава допълнително ситуацията.

— Просто ни предай момичето — добавя друг глас. — Просто ни предай момичето и няма да те застреляме. Ще излъжем, че си ни се изплъзнал. Ще те пуснем да си вървиш. Уорнър иска само момичето.

Адам диша тежко. Стисва здраво пистолета в ръка. Показва глава иззад бюрото само за част от секундата и стреля. Някой пада на пода с крясък.

— КЕНТ, КУЧИ СИ...

Адам се възползва от момента за бягство. Изскача иззад бюрото и полита към някакво стълбище. Куршумите просвистяват на милиметри от нас. Чудя се дали тези двамата са единствените войници, последвали ни в сградата.

Спираловидното стълбище ни води до долния етаж към сутерена. Някой опитва да хване Адам на прицел, но неистовите ни

движения му попречват. Шансът да улучи мен е твърде голям. Затова ни обстрелва със залп от ругатни.

Адам прекатурва разни вещи по пътя ни, мъчейки се да заблуди войника зад нас, да го забави. Съзирам двойната врата на подземно скривалище и осъзнавам, че не едно торнадо трябва да е врѣхлетяло този район. Климатът е непредсказуем, природните бедствия са често явление. Питам се колко ли циклони са раздирали града.

— Адам... — подрѣпвам ръката му. Скриваме се зад една ниска стена. Показвам му единствения ни вариант за бягство.

Той стисва ръката ми.

— Набито око имаш. — Но не помръдваме, докато въздухът край нас не се раздвижва. Погрешна стѣпка. Сподавен вик. Тук долу е почти непрогледен мрак, очевидно електричеството е било изключено отдавна. Войникът се е препънал в някое от препятствията, оставени му от Адам.

Адам държи пистолета близо до гърдите си. Вдишва дълбоко. Обръща се и стреля светкавично.

Изстрелът му е точен.

Необузданата експлозия от ругатни го доказва. Той поема отривиста глътка въздух.

— Целя единствено да го обездвижи — казва той. — Не искам да го убивам.

— Знам — отвръщам аз. Макар че не съм сигурна дали му вярвам.

Втурваме се към вратите и Адам се впуска в борба с ключалката. Ръждата почти я е споила. Започваме да губим надежда. Не знам с колко време разполагаме, докато ни открие другата група войници. Малко остава да предложи да стреляме по ключалката, когато Адам най-сетне успява да я пребори.

Отваря вратите с ритник и двамата изскачаме на улицата. Имаме избор от три коли.

Мога да се разплача от щастие.

— Крайно време беше — казва той.

Само че не го казва Адам.

ТРИЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Всичко е обляно в кръв.

Адам е на земята, свит на кълбо, но не знам къде е бил уцелен. Край него се роят войници, а аз дращя с нокти вкопчените в мен ръце, ритам във въздуха, крещя в нищото. Някой ме влачи настрани и не виждам какво правят на Адам. Свирепа болка сграбчва крайниците ми, парализира ставите ми, изпочупва всички кости в тялото ми. Искам да пиция към небето, искам да падна на колене и да обсипя с вопли земята. Не разбирам защо агонията не намира отдушник във виковете ми. Защо устата ми е покрита от нечия ръка.

— Трябва да ми обещаеш, че ако те пусна, няма да крещиш — казва ми той.

Докосва лицето ми с голи ръце, а не знам къде съм изпуснала пистолета си.

Уорнър ме завлича във все още действаща сграда и отваря някаква врата с ритник. Натиска един ключ. Флуоресцентните лампи оживяват с примигване и приглушено жужене. Стените са облепени с рисунки, виждат се коркови табла, украсени с дъги от пъстроцветни букви. Из помещението са разпръснати малки чинове. Намираме се в класна стая.

Чудя се дали Джеймс посещава това училище.

Уорнър ме пуска. Радостта в стъклените му зелени очи ме вцепенява.

— Да знаеш само колко ми липсваше — казва той. — Нали не си въобразяваше, че ще се откажа от теб току-така?

— Простреля Адам — са единствените думи, които ми идват наум. Съзнанието ми е размътено от шока. Пред очите ми е само красивото му тяло, свито на земята, червено червено червено. Трябва да знам дали е жив. Не може да не е жив.

Очите на Уорнър проблясват.

— Адам е мъртъв.

— Не...

Уорнър ме притиска в единия ъгъл и осъзнавам, че никога през живота си не съм се чувствала толкова беззащитна. Така уязвима. Цели седемнайсет години си мечтаех да се отърва от проклятието си, но точно в този момент копнея да си го върна. Очите на Уорнър се стоплят най-неочаквано. Постоянните обрати в емоционалното му състояние са трудни за предвиждане. Трудни за парирание.

— Джулиет — казва той. Докосва ръката ми така нежно, че ме стряска. — Усети ли? Като че ли имам устойчивост към дарбата ти. — Той впива очи в моите. — Не е ли страхотно? Усети ли? — Пита ме отново. — Когато се измъкваше през прозореца? Почувства ли го...?

Уорнър, на когото не му убягва абсолютно нищо. Уорнър, който попива и най-малката подробност.

Естествено, че го е осъзнал.

Но нежността в гласа му ме смайва. Смайва ме искреното му желание да разбере дали знам. Прилича ми на бясно куче, освирепяло и диво, жадно за мелета, но и за признание и одобрение.

Любов.

— Наистина можем да бъдем заедно — казва ми, невъзмутен от мълчанието ми. Придърпва ме близо до себе си, твърде близо. Замръзнала съм в петстотин слоя страх. Зашеметена съм от скръб, от недоумение.

Протяга ръце към лицето ми, доближава устни до моите. Мозъкът ми гори, на път е да избухне от чувство за нереалност. Сякаш съм се откъснала от собственото си тяло и гледам всичко отдалече, неспособна да се намеся. Най-вече ме изумява ласкавостта на ръцете му, искреността в очите му.

— Искам да избереш мен — казва той. — Искам да избереш да си с мен. Искам да го *поискаш*...

— Не си с всички си — изсумтявам. — Пълен психопат...

— Просто се боиш от способностите си. — Гласът му е мек. Спокоен. Бавен. Измамно убедителен. Досега не бях осъзнала колко притегателен може да е гласът му. — Признай го — продължава той, — създадени сме един за друг. Копнееш за власт. Обожаваш да чувстваш тежестта на оръжието в ръката си. Изпитваш... влечение към мен.

Опитвам да замахна с юмрук, но той сграбчва ръцете ми. Приклепва ги до тялото ми. Притиска ме към стената. Далеч по-силен

е, отколкото изглежда.

— Не се самозалъгвай, Джулиет. Ще дойдеш с мен, независимо от това дали искаш, или не. Но можеш да избереш да го поискаш. Можеш да извлечеш удоволствие от...

— За *нищо* на света — проронвам с насечен глас. — Ти си болен... болно, извратено чудовище.

— Това не е правилният отговор — отвърща той с искрено разочарование.

— Но е единственият, който някога ще получиш от мен.

Устните му са опасно близо.

— Но аз те обичам.

— Не е вярно.

Затваря очи. Опира чело в моето.

— Нямах представа какво ми причиняваш.

— Мразя те.

Той поклаща бавно глава. Навежда се. Докосва с нос задната част на врата ми и аз потрепервам от ужас. Той обаче разчита рефлексите ми погрешно. Устните му докосват кожата ми и този път простенвам.

— Боже, умирам да си отхапя от теб.

Забелязвам сребърния проблясък във вътрешния джоб на куртката му.

Усещам искрица надежда. Злокобна тръпка. Набирам сили за предстоящото. Отделям момент да оплача загубата на достойнството си.

И се отпускам.

Той усеща как напрежението се изцежда от крайниците ми и отвърща подobaващо. Усмива се, отслабва хватката си върху раменете ми. Плъзва ръце около кръста ми. Аз преглъщам стомашния сок, заплашващ да ме издаде.

Войнишката му куртка има един милион копчета и се питам колко ли ще трябва да разкопча, преди да се докопам до пистолета. Ръцете му обхождат тялото ми, плъзват се надолу по гърба ми, за да проучат формите на фигурата ми, а аз едва се сдържам да не направя нещо безразсъдно. Не съм достатъчно силна, за да го надвия, и нямам никаква представа защо е способен да ме докосва. Нямам представа как вчера успях да пробия бетонна стена. Нямам представа откъде се взе всичката тази енергия.

Днес обаче Уорнър има пълно надмощие и моментът не е подходящ да се издавам.

Поне засега.

Опирам длани в гърдите му. Той ме притиска към извивките на тялото си. Повдига брадичката ми, за да посрещна погледа му.

— Ще съм добър с теб — прошепва. — Ще съм толкова добър с теб, Джулиет. Обещавам.

Дано не треперя видимо.

Впива устни в моите. Гладно. Отчаяно. Нетърпеливо, сякаш копнее да ме разтвори и да ме вкуси отвътре. Толкова съм смаяна, толкова втрещена, толкова усукана в лудост, че се самозабравям. Стоя намясто, замръзнала, погнусена. Ръцете ми се свличат от гърдите му. Мога да мисля единствено за Адам и кръвта и Адам и свистенето на изстрелите, и Адам в локва от кръв, и едва не го отблъсквам от себе си. Но Уорнър не търпи отказ.

Откъсва устни от мен. Прошепва нещо в ухото ми, нещо неразбираемо. Обхваща лицето ми с длани и този път не забравям да вляза в роля. Придърпвам го към себе си, сграбчвам куртката му в юмруци и го целувам възможно най-силно, докато пръстите ми се опитват да разкопчаят първото от копчетата. Уорнър вкопчва ръце в ханша ми и им позволява да обладаят тялото ми. Има вкус на мента, ухае на гардении. Чувствам ръцете му силни около себе си, устните му — меки, почти сладки върху кожата ми. Помежду ни трепти неочакван електрически заряд.

Главата ми се върти.

Устните му са по врата ми, вкусват ме, поглъщат ме, а аз си налагам да мисля трезво. Налагам си да проумея колко неестествена е ситуацията. Не знам как да си обясня смута в съзнанието ми, колебливото ми отвращение, неочакваната химична реакция към устните му. Трябва да сложа край на това. Веднага.

Пресягам се към копчетата му.

Той обаче го приема като поощрение.

Уорнър ме повдига през кръста, опира ме в стената и обхващайки с ръце задните ми части, принуждава краката ми да се увият около тялото му. Не му хрумва, че така ми предоставя идеалния ъгъл, за да се домогна до вътрешния му джоб.

Устните му намират моите, ръцете му се промъкват под тениската ми и дишането му се учестява, хватката му става още по-силна и аз направо разкъсвам куртката му от отчаяние. Това не може да продължава още дълго. Нямам представа докъде възнамерява да стигне Уорнър, но не бива да насърчавам лудостта му повече от това.

Трябва да се приведе напред само още два-три сантиметра...

Ръцете ми обхващат дръжката на пистолета.

Усещам го как се сковава. Отдръпва се назад. Наблюдавам как лицето му преминава през фази на недоумение/ужас/болка/потрес/гняв. Пуска ме на пода тъкмо когато пръстите ми натискат спусъка за първи път.

Мощта, силата на оръжието е покоряваща, гърмежът ме слисва с пронизителността си. Тътенът отеква в ушите и вените ми.

Колко сладка музика.

Малка победа.

Защото този път кръвта не е на Адам.

ЧЕТИРИЙСЕТА ГЛАВА

Уорнър е на земята.

Аз хуквам с пистолета му в ръка.

Трябва да открия Адам. Трябва да открадна кола. Трябва да намеря Джеймс и Кенджи. Трябва да се науча да шофирам. Трябва да откарам всички на безопасно място. Трябва да сторя всичко това в същия този ред.

Адам не може да е мъртъв.

Адам не е мъртъв.

Адам няма да е мъртъв.

Стъпалата ми плющят по паважа в равномерен ритъм, тениската и лицето ми са оплескани с кръв, ръцете ми все още треперят леко под залязващото слънце. Поривист полъх на вятъра духва край мен, изтръгвайки ме от безумната реалност, в която плувам. Вдишвам дълбоко, вдигам присвит поглед към небето и осъзнавам, че не разполагам с много време до смрачаване. Поне улиците отдавна са опразнени. Но нямам абсолютно никакво понятие къде са се дянали хората на Уорнър.

Питам се дали и Уорнър е имал от проследяващия серум. Питам се дали ще разберат, че е мъртъв.

Притаявам се в тъмни улични ъгълчета, оглеждам се за улики, мъча се да си спомня къде точно беше паднал Адам, но паметта ми е слаба, размита, мозъкът ми е твърде съкрушен, за да ми предостави тези подробности. Този страховит момент е просто плетеница от лудост в главата ми. Не мога да го разтълкувам, а Адам може да е къде ли не. Може да са му сторили какво ли не.

Дори не знам какво търся.

~~А може би просто си губя времето.~~

Дочувам внезапно раздвижване и се шмугвам в една странична уличка, затягайки пръсти около хлъзгавата дръжка на пистолета. Сега, когато най-сетне съм възпроизвела първия си изстрел с оръжие, се чувствам по-уверена с него, по-наясно със способностите му, с начина

му на действие. Но не знам дали трябва да се радвам, или да се плаша от факта, че така бързо се сприятелих с нещо толкова смъртоносно.

Стъпки.

Облягам гръб на стената, долепвайки ръце и крака до грубата ѝ повърхност. Моля се укритието на сенките да е достатъчно. Чудно ми е дали някой е намерил Уорнър вече.

Един войник минава точно покрай мен. През гърдите му са праметнати пушки, а в ръката си държи по-малко автоматично оръжие. Свеждам поглед към пистолета в собствената си ръка и осъзнавам, че нямам никаква представа колко видове съществуват. Знам единствено, че някои са по-големи от други. Някои трябва да се презареждат постоянно. А други, като този в ръката ми — не. Може би Адам ще ми обясни останалите разлики.

Адам.

Задържам дъха си и се придвижвам възможно най-безшумно по улиците. Забелязвам открояваща се тъмна сянка по тротоара пред себе си и опитвам да я избегна. Но приближавайки се, осъзнавам, че всъщност не е сянка. Петно е.

Кръвта на Адам.

Стисвам челюстта си и я задържам така, докато болката не прогонва писъците. Поемам няколко кратки, мънички, твърде забързани глътки въздух. Трябва да се съсредоточа. Трябва да използвам тази информация. Трябва да съм нащрек...

Трябва да проследя кървавата диря.

Който и да е отмъкнал Адам оттук, още не е намерил време да се върне и да почисти кръвта. Виждам отчетлива следа от капки, отдалечаваща се от главния път и водеща към зле осветените странични улички. Светлината е толкова смътна, че ми се налага да вървя приведена, за да следя малките петънца по земята. Започвам да губя посоката им. Намаляват все повече. Май изчезват напълно. Не знам дали тъмните точки, които откривам, са кръв, или стари дъвки, полепнали по паважа, или капки живот от нечия чужда плът. Дирята на Адам я няма.

Отстъпвам няколко крачки назад и отново проследявам линията.

Правя го три пъти, преди да се досетя, че сигурно са го вкарали вътре. Тук има стара стоманена сграда с още по-стара ръждясала врата,

която изглежда така, сякаш никога не е отваряна. Изглежда, сякаш не е била използвана от години. Не виждам други варианти.

Врътвам дръжката. Заключено е.

Впрягам цялата си тежест в опит да я разбия, да я отворя със сила, но успявам единствено да натъртя тялото си. Бих могла да стрелям по ключалката, както бе сторил Адам, но не съм уверена в точния си прицел, нито в уменията си на стрелец, пък и не знам доколко мога да си позволя да вдигам шум. Не бива да разкривам местоположението си.

Не може да няма друг вход.

Няма друг вход.

Чувството ми за безсилие нараства. Отчаянието ми е парализиращо. Напиращата у мен истерия заплашва да ме пречупи и ми се иска да крещя, докато белите ми дробове се разпаднат. Адам е в тази сграда. Няма начин да не е в тази сграда.

Стоя пред нея, а не мога да вляза вътре.

Не е за вярване.

Стисвам юмруци, мъча се да потуша влудяващото чувство за безизходица, обгръщащо ме в обятията си, но усещам как обезумявам. Подивявам. Губя разсъдъка си. Адреналинът се изцежда от тялото ми, концентрацията ми — също, слънцето се скрива зад хоризонта, а в съзнанието ми изникват Джеймс и Кенджи... и Адам Адам Адам ~~и ръцете на Уорнър по тялото ми и устните му върху моите и езикът му по врата ми~~ и всичката кръв

навсякъде

навсякъде

навсякъде

и правя нещо глупаво.

Удрям вратата.

След миг разсъдъкът ми догонва мускулите на ръката ми и се приготвям за сблъсък между стомана и плът, за агонията от счупването на всяка една костичка в дясната ми ръка. Само че юмрукът ми прониква през 30 сантиметра стомана като през масло. Зашеметена съм. Впрягам същата тази избухлива енергия и нанасям ритник на вратата. С ръце раздирам стоманата на парчета, пробивайки си път с нокти през метала, досущ като диво животно.

Невероятно е. Оживяващо. Съвършено първично.

Навярно по същия начин съм проникнала през бетонната стена в стаята за изтезания на Уорнър. Тоест все още нямам ни най-малко понятие как съм проникнала през бетонната стена в стаята за изтезания на Уорнър.

Промъквам се през отворената от мен дупка и се сливам със сенките. Не е трудно. Цялата сграда е загърната с плащ от тъмнина. Няма светлини, няма звуци от машини или електричество. Просто поредният склад, оставен на произвола на природните стихии.

Оглеждам пода, но не виждам и следа от кръв. Сърцето ми литва и пропада в един и същ момент. Искам да го намеря невредим. Жив. Адам не е мъртъв. Няма начин.

Адам обеща на Джеймс, че ще се върне за него.

За нищо на света не би нарушил това си обещание.

Първоначално тръгвам с бавни, плахи крачки, опазвайки се, че наоколо може да има войници, но не след дълго осъзнавам, че в сградата не се чува живо същество. Решавам да продължа с бягане.

Натиквам предпазливостта в джоба си с надеждата, че ще мога да я достигна, ако ми потрябва. Прелитам през врати, свръщам по коридори, попивам и най-малката подробност. Тази сграда не е била просто склад. Била е фабрика.

Вехти машини подпират стените, конвейери стоят замръзнали във времето, хиляди кутии с инвентар се издигат в опасно високи купчини. Дочувам тихо вдишване, приглушена кашлица.

Стрелвам се през двукрила летяща врата в издирване на немощния звук, напрегайки съзнанието си да отразява и най-малката подробност. Наострям уши и отново го чувам.

Тежко, затруднено дишане.

Колкото повече се приближавам, толкова по-отчетливо го долавям. Трябва да е той. Пистолетът ми е вдигнат и готов за стрелба, очите ми са нащрек за нападатели. Краката ми се движат пъргаво, плавно, безшумно. Едва не стрелям по сянка, хвърлена от купчина кашони. Поемам си успокоителна глътка въздух. Свивам зад ъгъла.

И едва не се свличам на пода.

Адам виси на китките си, гол до кръста, окървавен и осеян със синини. Главата му е клюмнала, вратът му е отпуснат, по левия му крак се стича кръв, въпреки че е пристегнат с турникет в бедрото. Питам се от колко ли време китките му понасят тежестта на цялото му тяло.

Изненадана съм, че раменете му не са се измъкнали. Сигурно още напруга сили да се задържи.

Въжето около китките му е прикрепено към метален кол, монтиран по продължение на тавана. С приближаването откривам, че колът е част от конвейер. Че Адам се намира върху конвейерна лента.

Че това не е просто фабрика.

Кланица е.

Прекалено клета съм, за да си позволя лукс като истерията точно в този момент.

Трябва да намеря начин да го сваля, а ме е страх дори да го доближа. Очите ми обхождат пространството, убедени, че някъде наоколо се крият стражи, войници, дебнещи в засада. И все пак ми хрумва, че навярно не са ме смятали за заплаха. Не и след като Уорнър е съумял да ме завлече със себе си.

Никой не очаква да ме намери тук.

Качвам се на конвейера, а Адам опитва да вдигне глава. Не бива да оглеждам раните му твърде отблизо, да позволявам на въображението си да ме обездвижи. Не и тук. Не точно сега.

— Адам...?

Главата му подскача нагоре с внезапен изблик на енергия. Очите му ме откриват. Лицето му е почти незасегнато, виждат се само няколко дребни рани и натъртвания. Познатата гледка ме зарежда... макар и с капка спокойствие.

— Джулиет...?

— Трябва да те сваля оттук...

— Господи, Джулиет... как ме намери? — Той се прокашля. Изхриптява. Вдишва болезнено.

— После ще ти обясня. — Протягам ръка да докосна лицето му. — Ще ти кажа всичко. Но първо трябва да открия нож.

— Панталоните ми...

— Какво?

— В... — той преглъща — ... в панталоните ми...

Бръквам в единия му джоб, а той поклаща глава. Вдигам поглед.

— Къде...?

— От *вътрешната* страна има джоб...

Направо разкъсвам брезентовите му панталони. В подплатата им е пришито тайно джобче. Бръквам вътре и изваждам сгъваемо ножче.

Тип пеперуда. Виждала съм такива и преди.

Забранени са.

Натрупвам няколко кашона върху конвейерната лента. Качвам се отгоре им и се надявам, че знам какво правя. Ножът е изключително остър и бързо прерязва въжето. С малко закъснение осъзнавам, че е същото онова, което използвахме за бягството си.

Адам е освободен. Слизам от кашоните, стъвам ножа и го пъхвам в джоба си. Не знам как ще изведе Адам оттук. Китките му са протрити до кръв, тялото му е една пулсираща болка, кракът му е прострелян.

Едва не се премята през глава.

Старая се да го държа колкото може по-внимателно, да му давам възможно най-стабилна опора, без да го наранявам. Той не продумва и дума за болката си, полага огромни усилия да прикрие факта, че му е трудно да диша. Потрепва при всяко мъчително движение, но не се оплаква нито веднъж.

— Не мога да повярвам, че ме намери — са единствените му думи.

Знам, че не бива. Знам, че моментът не е подходящ. Знам, че е глупаво. Но въпреки това го целувам.

— Няма да умреш — казвам му. — Ще се измъкнем оттук. Ще откраднем кола. Ще намерим Джеймс и Кенджи. И тогава ще се скрием на безопасно място.

Той се взира в мен.

— Целуни ме отново — казва ми.

Така и правя.

Пътят до вратата ни отнема цяла вечност. Адам бе заровен надълбоко в недрата на тази сграда и откриването на изхода се оказва по-трудно, отколкото бях очаквала. Адам влага толкова много сили, опитва да поддържа бърза крачка, но въпреки това напредваме бавно.

— Казаха, че Уорнър искал да ме убие собственоръчно — обяснява той. — Че ме прострелял в крака умишлено, само колкото да ме обездвижи. Така можел да отвлече теб, а за мен да се върне по-късно. Очевидно планът му е бил да ме измъчва до смърт. — Той изтръпва видимо. — Искал да се наслади на мъките ми. Няма намерение да претупва нещата. — Тежък смях. Кратко закашляне.

~~Ръцете му по тялото ми ръцете му по тялото ми ръцете му по
тялото ми~~

— И затова просто са те вързали и са те оставили тук?

— Казаха, че никой никога нямало да ме открие. Че цялата сграда била построена от бетон и подсилена стомана и никой не можел да проникне в нея. Уорнър щял да се върне за мен, когато бил готов. — Той се умълчава. Поглежда към мен. — Боже, колкото се радвам да те видя жива и здрава.

Усмивам му се. Опитвам да задържа органите си по местата им. Надявам се дупките в главата ми да не си личат.

Стигаме до вратата и той спира намясто. Металът представлява безформена купчина скрап. Изглежда така, сякаш е претърпял неуспешна атака от диво животно.

— Как успя да...?

— Не знам — признавам си аз. Свивам рамене, опитвам да си придам безразличен вид. — Просто я ударих.

— Просто си я ударила?

— И я ритнах леко.

Той се усмива, а на мен ми се приискава да заридая в прегръдките му. Трябва да се съсредоточа в лицето му. Не бива да позволявам на очите си щателно да проучват обезобразеното му тяло.

— Хайде — казвам му. — Да извършим някое дребно хулиганство.

Оставям Адам под прикритието на сенките и се втурвам към дъното на главната улица в издирване на някой изоставен автомобил. Преминаваме през три странични улички, докато открием такъв.

— Държиш ли се? — питам го, боейки се да чуя отговора.

Той стисва устни. Опитва се да кимне.

— Да.

Това не ми харесва.

— Изчакай ме тук.

Непрогледен мрак е, наоколо няма нито една улична лампа. Това е добре. Но не съвсем. Напряга ме допълнително и ме прави още по-уязвима на атаки. Трябва да внимавам. Пристъпвам на пръсти до колата.

Имам пълната готовност да разбия прозореца, но решавам първо да проверя дръжката на вратата. За всеки случай.

Колата е отключена.

Ключовете са на таблото.

На задната седалка има пазарска торба с хранителни продукти.

Явно собственикът се е паникьосал, чувайки сирената и обявяването на извънреден вечерен час. Явно е оставил всичко и е хукнал да търси убежище. Невероятно. Всичко щеше да се подреди идеално, ако умеех да шофирам.

Спускам се към Адам и му помагам да доуцука до седалката. Докато го настанявам, усещам каква ужасна болка го измъчва. При всяко движение на тялото. При всеки натиск върху ребрата. При всяко напъгане на мускулите.

— Така е добре — казва ми, излъгва ме. — И бездруго не можех да стоя на крака повече.

Пресягам се към задната седалка и преравам пазарската торба. Пълна е с истинска храна. Не с онези шантави кубчета бульон за приготвяне в Автомат, а с плодове и зеленчуци. Дори Уорнър не ни беше давал банани.

Подавам жълтия плод на Адам.

— Изяж това.

— Не мисля, че мога да се храня... — Той млъква, вперил поглед в чудноватата форма в ръката си. — Това наистина ли е...?

— Май да.

Нямаме време да смелим невероятната информация. Обелвам банана. Давам му да си отхапе малко. Дано постъпвам правилно. Чувала съм, че бананите съдържали калий. Дано успее да задържи хапката в стомаха си.

Опитвам да съсредоточа вниманието си върху машината под краката ми.

— Според теб колко време ще му е нужно на Уорнър да ни открие? — пита Адам.

Поемам няколко глътки въздух.

— Не знам.

Пауза.

— Как успя да му се изплъзнеш...?

Погледът ми е забит в предното стъкло, когато отговарям.

— Застрелях го.

— Не! — Изненада. Страхопочитание. Удивление.

Показвам му пистолета на Уорнър. Има специална гравюра на дръжката.

Адам е смаян.

— Значи... Уорнър е мъртъв?

— Не знам — признавам си засрамено накрая. Свеждам очи, изучавам с тях вдлъбнатите шарки по волана. — Не мога да съм сигурна. — Отне ми доста време да натисна спусъка. Оказа се постегнат, отколкото бях очаквала. Бях си въобразявала и че ще ми е по-лесно да го задържа в ръце. Уорнър вече ме пускаше на земята, когато куршумът прониза тялото му. Целех се в сърцето му.

Надявам се, че не съм пропуснала целта си.

И двамата се умълчаваме за твърде дълго време.

— Адам?

— Да?

— Не мога да карам кола.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Имаш късмет, че колата не е с ръчни скорости — опитва да се засмее Адам.

— Ръчни скорости ли?

— С ръчно превключване на предавките.

— Какво пък е това?

— Малко по-сложно е.

Аз прехапвам устна.

— Спомняш ли си къде оставихме Джеймс и Кенджи? Не искам дори да си помислям, че може да са тръгнали нанякъде. Да са ги открили. Какво ли още не... Не мога да понеса идеята.

— Да.

Знам, че из неговата глава се въртят същите мисли.

— Как да стигна дотам?

Адам ми казва, че десният педал е за газта. Левият е спирачката. Трябва да превключа на *D*, за да потегля напред. Воланът е за завиване. Има огледала за задно виждане. Не бива да включвам фаровете и ще трябва да разчитам на лунната светлина.

Запалвам двигателя, натискам спирачката, превключвам на *D*. Гласът на Адам е единствената навигационна система, от която се нуждая. Отпускам спирачката. Натискам педала за газта. Едва не се забивам в близката стена.

Така се домогваме до изоставената сграда.

Газ. Спирачка. Газ. Спирачка. Прекалено много газ. Прекалено рязко спиране. Адам не се оплаква, което като че ли влошава нещата. Представям си как влияят шофьорските ми умения на контузиите му. Благодарна съм, че поне сме живи. Засега.

Не проумявам защо още никой не ни е погнал. Питам се дали Уорнър наистина е мъртъв. Питам се дали това е причината из града да няма войници. Разпуснати са.

Така ми се струва.

Почти забравям да превключа на *P* за паркиране, когато достигахме смътно познатата изпотрошена сграда. Адам се пресяга да го направи вместо мен. Помагам му да се премести на задната седалка, а той ме пита защо.

— Защото ще накарам Кенджи да шофира, а и не искам брат ти да те вижда така. Тъмнината поне ще скрие тялото ти. Не мисля, че е добре да разбира колко те боли.

Изтича един безкраен миг, преди Адам да кимне с глава.

И аз се спускам към разнебитената сграда. Отварям вратата. Едва разпознавам двете фигури в тъмнината. Примигвам и погледът ми се фокусира. Джеймс спи с глава в скута на Кенджи. Мешките са отворени, по пода се виждат празни консервни кутии. Добре са.

Слава богу, добре са.

Мога да умра от облекчение.

Кенджи вдига Джеймс на ръце, залитайки леко под тежестта му. Лицето му е отпуснато, сериозно, нетрепващо. Не се усмихва. Не говори глупости. Проучва лицето ми с поглед, сякаш вече е наясно защо сме се забавили толкова, каква е единствената възможна причина да изглеждам толкова ужасно, защо цялата ми тениска е пропита с кръв. Навярно и лицето ми е оцапано с нея. И ръцете ми.

— Как е той?

И аз едва не рухвам.

— Трябва да караш.

Той вдишва напрегнато. Кимва няколко пъти.

— Десният ми крак е наред — казва той, не че щеше да ме е грижа дори да не беше. Трябва да се доберем до скривалището му, а с моето шофиране няма да стигнем доникъде.

Кенджи настанява спящия Джеймс на предната седалка и толкова се радвам, че момчето не е будно да стане свидетел на този момент.

Грабвам мешките и ги пренасям до задната седалка. Кенджи се намества пред волана. Поглежда в огледалото за задно виждане.

— Радвам се да те видя жив, Кент.

Адам едва се усмихва. Поклаща глава.

— Благодаря ти, че се погрижи за Джеймс.

— Вярваш ли ми вече?

Малка въздишка.

— Може би.

— И „може би“ става. — Той се ухилва. Запалва двигателя. — Да се омитаме оттук.

Адам трепери.

Голото му тяло започва да рухва под напора на студа, няколкочасовите изтезания, тежките усилия да запази присъствие на духа толкова дълго време. Ровя из мешките в търсене на палто, но откривам само тениски и пуловери. Не знам как да покрия тялото му с тях, без да му причиня болка.

Решавам да ги срежа. Използвам ножа върху няколко от пуловерите му и го завивам с тях като с одеяло. Вдигам поглед.

— Кенджи, тази кола има ли парно?

— Включено е, но не струва. Не работи както трябва.

— Колко път ни остава?

— Не много.

— Да си забелязал някой да ни преследва?

— Не. — Той се замисля. — Което е доста странно. Не разбирам как така още никой не е видял единствената кола, фучаща по улиците след началото на вечерния час. Има нещо гнило.

— Знам.

— И нямам представа какво е, но май проследяващият серум не функционира. Или хич не им пука за мен, или просто не бачка, а не виждам защо.

Една малка подробност е кацнала в покрайнините на съзнанието ми. Оглеждам я по-отблизо.

— Нали каза, че си спал в барака? В нощта на бягството си?

— Да, защо?

— Къде се е намирала...?

Той свива рамене.

— Не знам. На някакво грамадно поле. Смахната работа. Няма да ти казвам какви странности растяха там. За малко да изям нещо, което ми приличаше на плод, преди да усетя, че мирише на помия.

Дъхът ми пресеква.

— Пусто поле? Безплодно? Напълно занемарено?

— Аха.

— Ядреното поле — обажда се Адам с наченки на прозрение в гласа си.

— Какво ядрено поле? — пита Кенджи.

Предавам му историята на Адам.

— Леле майко! — Кенджи стисва с пръсти волана. — Значи, можело е да се гътна? А съм оцелял?

Не отчитам коментара му.

— Но как тогава са ни открили? Как са разбрали къде живееш...?

— Не знам — въздъхва Адам. Затваря очи. — Може би Кенджи ни лъже.

— Стига де, човече, какви ги плещиш...?

— Или пък — прекъсва го Адам — са подкупили Бени.

— Не! — ахвам аз.

— Възможно е.

Всички се умълчаваме за дълго време. Опитвам да погледна през прозореца, но е почти безполезно. Нощното небе е котел с катран, задушаваш околния свят.

Обръщам се към Адам и го заварвам с отметната назад глава, стиснати ръце и почти белеещи в тъмнината устни. Увивам пуловерите по-плътно около тялото му. Той потреперва в ръцете ми.

— Адам... — Отмествам кичур коса от челото му. Доста е пораснала и осъзнавам, че досега не съм ѝ обръщала особено внимание. Подстригваше я късо още от деня, в който влезе в килията ми. Никога не бих предположила, че тъмната му коса ще е толкова мека. Като разтопен шоколад. Питам се кога ли е престанал да я подстригва.

Той стисва челюст. Отваря устни с мъка. Сипе още... и още лъжи.

— Добре съм.

— Кенджи...

— Пет минути, обещавам. Натискам я колкото мога тая проклетия...

Докосвам китките му, плъзвам връхчетата на пръстите си нагоре по нежната кожа на ръцете му. По кървавите рани. Целувам едната му длан. Той вдишва на пресекулки.

— Ще се оправяш — казвам му.

Очите му още са затворени. Той опитва да кимне.

— Защо не ми казахте, че двамата сте заедно? — пита Кенджи неочаквано. Гласът му е равномерен, някак неангажиран.

— Моля? — Сега не е моментът за изчервяване от срам.

Кенджи въздъхва. Улавям за малко погледа му в огледалото за обратно виждане. Подуването почти се е разсеяло. Лицето му заздравява.

— Трябва да съм бил *сляп*, за да ми убегне такова нещо. Така де, само като те погледне, всичко става ясно. Все едно не е виждал жена досега в живота си. Нещо като да сложиш храна пред умиращ от глад човек и да му кажеш, че не може да яде.

Очите на Адам се отварят рязко. Опитвам да разбера какво се случва в главата му, но той не ме поглежда.

— Защо просто не ми каза? — повтаря въпроса си Кенджи.

— Така и не ми се удаде шанс да попитам — отвърща Адам. Гласът му е по-тих и от шепот. Енергията му се изцежда твърде бързо. Не искам да говори. Трябва да пази силите си.

— Чакай малко... на мен ли говориш, или на нея? — Кенджи отново ни поглежда.

— Може да продължим този разговор по-късно... — опитвам да кажа, но Адам поклаща глава.

— Казах на Джеймс, без да съм те попитал. Направих... предположение. — Той млъква. — А не биваше. Трябва да имаш избор. Винаги трябва да имаш право на избор. Ти избираш дали искаш да си с мен, или не.

— Ало, хора, вижте какво, ще се преструвам, че не ви чувам, ясно? — Кенджи махва небрежно с ръка. — Гукайте си на спокойствие.

Но аз съм твърде заета да се вирам в очите на Адам, в меките му... меки устни. Сбърченото му чело.

Привеждам се към ухото му, снижавам глас. Прошепвам думите, така че само той да ги чуе.

— Ще се оправиш — обещавам му. — И когато си по-добре, ще ти покажа точно какъв избор съм направила. Ще запомня всеки сантиметър от тялото ти с устни.

Той издишва внезапно, насечено, неравномерно. Преглъща тежко.

Очите му прогарят дупки в моите. Изглежда почти трескаво и се питам дали не му влияя зле.

Понечвам да се отдръпна назад, но той ме спира. Отпуска ръка върху бедрото ми.

— Не си отивай — казва. — Близостта ти е единственото нещо, което ми пречи да загубя ума си.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Пристигнахме, и то посред нощ. Така че, по мои изчисления, не би трябвало да сме допуснали глупави грешки по пътя.

Кенджи спира колата. Отново се намираме под земята, в някакъв странен паркинг. В единия момент бяхме на открито, а в следващия потънахме сякаш в минна галерия. Входът е почти неоткриваем, особено в тъмнината. Кенджи не си е измислял за това скривалище.

През последните няколко минути се мъча да задържа Адам в съзнание. Тялото му се бори с изтощението, кръвозагубата, глада, милионите болезнени импулси. Чувствам се свършено безполезна.

— Трябва да отведем Адам директно в болничното крило — обявява Кенджи.

— Имат болнично крило? — Сърцето ми се рее с парашут в пролетно небе.

Кенджи се усмихва широко.

— Тук си имат всичко. Направо ще ти падне шапката. — Той натиска копчето на тавана. Бледа светлина озарява стария седан. Кенджи излиза през вратата. — Изчакайте ме тук... ще накарам някого да докара носилка.

— Ами Джеймс?

— О! — Устата на Кенджи потрепва. — Ами той, ъм... той ще поспи още известно време.

— Как така...?

Той се прокашля. Веднъж. Два пъти. Позаглажда с длан гънките по тениската си.

— Аз такова... не е изключено да съм му дал нещо, което да... направи пътуването по-лесно поносимо.

— Дал си *приспивателно* на десетгодишно дете? — Боя се, че всеки момент ще му счупя врата.

— Да не мислиш, че щеше да е по-добре за него да види всичко това?

— Адам ще те убие.

Кенджи поглежда към натежалите клепачи на Адам.

— Е, да, ама поне извадих късмет, че няма да ме убие още тази вечер. — Той се поколебава. Влиза в колата и прокарва пръсти през косата на Джеймс. Усмива се леко. — Хлапакът е същински светец. На сутринта ще е като нов.

— Не мога да *повярвам*, че...

— Ей, ей... — Той вдига ръце да ме спре. — Имай ми доверие. Нищо му няма. Просто не исках да се травмира повече, отколкото е нужно. — Той свива рамене. — Кой знае, може пък Адам да е на моето мнение.

— Ще ти извия врата. — Гласът на Адам е тихо мрънкане.

Кенджи се разсмива.

— Продължавай в тоя дух, брато, иначе ще реша, че не говориш сериозно.

Кенджи изчезва.

Наблюдавам Адам, не му позволявам да заспи. Уверявам го, че почти е вън от опасност. Докосвам с устни челото му. Проучвам всяка сянка, всяко очертание, всяка рана и синина по лицето му. Мускулите му се отпускат, напрежението се изпарява от чертите му. Въздухът започва да напуска гърдите му малко по-лесно. Целувам горната му устна. Целувам долната му устна. Целувам бузите му. Носът му. Брадичката му.

След това всичко се случва неусетно бързо.

Четирима души се втурват към колата. Двама по-възрастни от мен и други двама по-възрастни от тях. Двама мъже. Две жени.

— Къде е? — пита по-възрастната жена. Всичките се озъртат тревожно наоколо. Питам се дали виждат как ги гледам през прозореца.

Кенджи отваря вратата откъм Адам. Вече не се усмива. В интерес на истината изглежда някак... променен. По-силен. По-бърз. По-висок дори. Той владее ситуацията. Излъчва авторитетност. Тези хора го *познават*.

Вдигат Адам на носилката и моментално преценяват състоянието му. Всички говорят едновременно. Нещо за счупени ребра. Нещо за кръвозагуба. Нещо за дихателни пътища и белодробна вместимост... и „какво се случило с китките му?“. Нещо за проверка на пулса му и

„откога кърви?“. Младите мъж и жена поглеждат в моя посока. Всичките са облечени в странни екипи.

Странни костюми. Бели със сиви ивици от двете страни. Чудя се дали това е медицинска униформа.

Тръгват нанякъде с носилката.

— Почакайте... — Изскачам трескаво от колата. — Почакайте! Искам да дойда с него...

— Не сега — спира ме Кенджи. После гласът му се смекчава. — Не може да си с него точно сега.

— Защо? Какво ще му правят? — Светът се размътва и избистря пред очите ми, нюанси на сивото се мерзелеят като фантастични кадри, насечени движения. Внезапно нищо не е на мястото си. Внезапно всичко ми се струва объркващо. Внезапно започвам да чувствам главата си като паве и стотици крака ме стъпкват до смърт. Не знам къде се намираме. Не знам кой е Кенджи. Кенджи беше приятел на Адам. Адам го познава. Адам. Моят Адам. Адам, който се изплъзва от ръцете ми... и не мога да отида с него... а искам да отида с него, но не ми позволяват да отида с него... и не знам защо...

— Ще му помогнат... *Джулиет*... Трябваш ми с разсъдъка си. Не можеш да се сринеш точно сега. Знам, че денят беше безумен, но ми трябваш спокойна. — Гласът му. Така уравновесен. Така внушителен изведнъж.

— *Кой си ти...?* — Започва да ме обзема паника. Искам да грабна Джеймс и да побягна, но не мога. Той е направил нещо на Джеймс и дори да знаех как да го събудя, не мога да го докосвам. Искам да изтръгна ноктите си. — *Кой си ти...?*

Кенджи въздъхва.

— Умиращ от глад. Грохнала си от умора. В този момент те атакува шокът и още милион други емоции. Разсъждавай логично. Няма да ти сторя нищо. Вече си в безопасност. Адам също. Джеймс също.

— Искам да съм до него... искам да видя какво ще му правят...

— Не мога да го позволя.

— Какво ще ми сториш? Защо ме доведе тук...? — Очите ми са изцъклени, стрелкат се в хиляди различни посоки. Въртя се намясто, загубена сред океана на собственото си въображение. Не умея да плувам. — Какво искаш от мен?

Кенджи свежда поглед. Потърква челото си. Бръква в джоба си.
— Наистина се надях да не прибегвам до това.
Май пищя.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Отварям очи. Чувствам се като старо разскърцано стълбище.

Някой ме е почистил старателно. Кожата ми е като сатен. Миглите ми са меки, косата ми е гладка, разресана; сияе под изкуствената светлина и прилича на шоколадова река, обливаща кремавия бряг на кожата ми; нежните ѝ вълни се спускат на изобилни потоци покрай ключиците ми. Ставите ме болят, очите ми горят от неизтощима умора. Тялото ми е голо под дебелия чаршаф. Никога не съм се чувствала толкова чиста.

Прекалено изцедена съм да ме е грижа.

Сънливите ми очи правят опис на помещението, но списъкът е кратък. Лежа в легло. Има четири стени. Една врата. Малка масичка до леглото ми. Чаша вода на масичката. Над главата ми жужат флуоресцентни лампи. Всичко е бяло.

Всичко, което някога съм познавала, се променя.

Пресягам се за чашата вода и вратата се отваря. Издърпвам чаршафа колкото може по-нагоре.

— Как се чувстваш?

Висок мъж с пластмасови очила. Черни рамки. Семпъл пуловер. Изгладени панталони. Пясъчнорусата му коса пада в очите му.

Държи папка в ръце.

— Кой си ти?

Той грабва един стол от ъгъла на стаята, дори не съм го забелязала. Избутва го напред. Сяда до леглото ми.

— Вие ли ти се свят? Чувстваш ли се дезориентирана?

— Къде е Адам?

Той държи химикалката си над лист хартия. Записва нещо.

— С „а“ или с „ъ“ се пише фамилията ти?

— Къде сте отвели Джеймс? Къде е Кенджи?

Той спира. Вдига поглед. Едва ли е на повече от 30 години. Има крив нос. Еднодневна брада.

— Може ли поне да се уверя, че си добре? После ще отговоря на въпросите ти. Обещавам. Просто ми позволи да изпълня точките по основния протокол.

Примигвам.

Как се чувствам. Не знам.

Сънувала ли съм нещо. Май не.

Знам ли къде съм. Не.

Чувствам ли се в безопасност. Не знам.

Спомням ли си какво се е случило. Да.

На колко години съм. 17.

Какъв цвят са очите ми. Не знам.

— Не знаеш? — Той оставя химикалката си. Сваля очилата си. — Спомняш си с подробности какво се е случило вчера, но не знаеш какъв цвят са очите ти?

— Мисля, че са зелени. Или пък сини. Не съм сигурна. Какво значение има?

— Трябва да се уверя, че разпознаваш себе си. Че не си загубила представа за идентичността си.

— Добре, но никога не съм знаела какъв цвят са очите ми. През последните три години съм се погледнала един-единствен път в огледалото.

Непознатият се взира в мен с присвити от загриженост очи. Накрая не издържам и извързвам поглед.

— Как сте ме докосвали? — питам го.

— Моля?

— Тялото ми. Кожата ми. Толкова съм... чиста.

— А. — Той прехапва палеца си. Отбелязва нещо на листа си. — Така. Ами, като дойде, цялата беше в кръв и мръсотия, имаше и няколко дребни рани и натъртвания. Имаше опасност от инфекция. Прощавай, че сме нарушили личното ти пространство, но не допускаме внасянето на бактерии в сградата. Наложих се да ти направим повърхностна детоксикация.

— Няма нищо... разбирам. — Бързам да продължа: — Но как?

— Моля?

— Как ме докосвахте? — Няма начин да не знае. Нима е възможно да не знае? Боже, дано знае!

— А... — Той кимва, отнесен в писанията си върху листа. Примижава с очи към думите. — Латекс.

— Какво?

— Латекс. — Вдига поглед за секунда. Забелязва недоумението ми. — Ръкавици.

— Ясно. — Разбира се. Ръкавици. Дори Уорнър използваше ръкавици, докато не узна истината.

~~Докато не узна истината. Докато не узна истината. Докато не узна истината.~~

Разигравам онзи съдбовен момент отново, и отново, и отново в съзнанието си. Секундата забавяне, преди да скоча от прозореца. Мигът на колебание, променил всичко. Мигът, в който загубих контрол. Надмощие. Превъзходство. Няма да спре, докато не ме открие, и вината е изцяло моя.

Трябва да разбере дали е мъртъв.

Налагам си да остана неподвижна. Да не треперя, да не се треса от страх и да потисна импулса си да повърна. Трябва да сменя темата.

— Къде са дрехите ми? — Мачкам с пръсти снежнобелия чаршаф, прикриващ костите ми.

— Унищожени са по същата причина, поради която хигиенизирахме и теб самата. — Той взема очилата. Поставя ги на очите си. — Подготвили сме ти специален екип. Мисля, че доста ще улесни живота ти.

— Специален екип? — Вдигам поглед. Отварям уста от изненада.

— Да. Ще стигнем и до този въпрос. — Той спира. Усмива се. На брадичката му има трапчинка. — Нали няма да нападнеш и мен като Кенджи?

— Нападнала съм Кенджи? — настръхвам аз.

— Само малко. — Той свива рамене. — Поне вече знаем, че не е неподатлив на допира ти.

— Докоснала съм го? — Изправям се в леглото така рязко, че едва не забравям да вдигна чаршафа със себе си. Горя от глава до пети, пламва дори съзнанието ми, вкопчила съм се в чаршафа като в спасително въже. — Толкова съжалявам...

— Сигурен съм, че би оценил извинението ти. — Русокоско изучава записките си любознателно, внезапно запленил от собствения

си почерк. — Но не се притеснявай. Очаквахме известно ниво на агресия. Все пак си преживяла потресаваща седмица.

— Да не би да си психолог?

— Нещо подобно. — Той отмята няколко кичура коса от челото си.

— Нещо подобно?

Засмива се. Замисля се. Върти химикалката между пръстите си.

— Да. Може да се каже, че съм психолог. В някои случаи.

— Това пък какво трябва да значи...?

Той отваря устни. Затваря ги. Като че ли обмисля отговора си, но май по-скоро ме изучава с поглед. Взира се в мен толкова дълго, че усещам как лицето ми пламва. Задрасква енергично върху листа си.

— Какво правя тук? — питам го.

— Възстановяваш се.

— Откога съм тук?

— Спиш от близо 14 часа. Дадохме ти доста мощно успокоително. — Поглежда часовника си. — Струваш ми се в задоволително състояние. — Поколебава се. — Бих казал, че изглеждаш прекрасно. Зашеметяващо дори.

Имам шепа безразборни думи в устата си. По неговите устни трепва усмивка.

— Къде е той?

— Възстановява се. — Най-сетне вдига поглед към мен.

— И е добре?

Кимване.

— Добре е.

Не откъсвам очи от него.

— Какво значи това?

Две почуквания на вратата.

Очилатият непознат остава намясто. Отново зачита бележките си.

— Влез! — провиква се.

Кенджи влиза с плахи стъпки. Хвърля ми един предпазлив поглед. Не съм предполагала, че някога бих се зарадвала толкова да го видя. Но колкото и облекчение да ми носи познатото му лице, стомахът ми незабавно се свива на топка от чувство за вина, атакуващо ме

отвътре. Чудя се колко ли сериозно съм го наранила. Той пристъпва напред.

Чувството ми за вина се изпарява.

Отблизо си личи, че е свършено невредим. Кракът му си е наред. Лицето му отново е здраво. Очите му вече не са подпухнали, челото му е възстановено, гладко, непокътнато. Прав е бил.

Наистина има завидно хубаво лице.

Предизвикателна долна челюст. Свършени вежди. Очи, катраненочерни като косата му. Мъжествени, силни черти. Малко опасни.

— Здравсти, красавице.

— Извинявай, задето почти те убих — изстрелвам аз.

— О! — Явно го хващам неподготвен. Пъхва ръце в джобовете си. — Е, радвам се, че отметнахме и тази работа. — Прави ми впечатление, че е облечен в оръфана тениска. Тъмни дънки. Не съм виждала дънки от толкова много време. Напоследък имам досег само с войнишки униформи, памучни дрехи и изискани рокли.

Не мога да го погледна в очите.

— Паникьосах се — опитвам да му обясня. Стискам и отпускам пръстите си.

— Усетих. — Той вирва едната си вежда.

— Съжалявам.

— Знам.

Кимвам.

— Изглеждаш по-добре.

Той се ухилва широко. Протяга се. Обляга се на стената със скръстени пред гърдите ръце и кръстосани в глезените крака.

— Сигурно ти е доста трудно.

— Кое?

— Да гледаш лицето ми. И да проумяваш, че съм бил прав. Че си сбъркала в избора си. — Той свива рамене. — Разбирам. Не съм някой горделивец. Готов съм да ти простя.

Зяпвам го, умувайки дали да се разсмея, или да го замеря с нещо.

— Не ме принуждавай да те пипна отново.

Той поклаща глава.

— Невероятно е, че един човек може да изглежда толкова добре, а да ме кара да се чувствам толкова зле. Голям късметлия е Кент.

— Извинете... — Псевдопсихологът става на крака. — Приключихте ли? — Обръща поглед към Кенджи. — Има ли посещенията ти някаква цел?

Кенджи се отлепя от стената. Изопва гръб.

— Да. Вярно. Касъл иска да я види.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Сега ли? — Русокоско е по-смаян и от мен самата. — Но още не съм приключил с прегледа.

Кенджи свива рамене.

— Искан да я види.

— Кой е Касъл? — намесвам се аз.

Русокоско и Кенджи поглеждат към мен. Кенджи извързва очи. Русокоско — не.

Килва глава настрани.

— Нищо ли не ти е разказал Кенджи за това място?

— Нищо — отвърщам колебливо, взирайки се в Кенджи, който не смее да вдигне очи. — Така и не ни обясни. Просто каза, че познавал някого с безопасно място и можел да ни помогне...

Русокоско се пули насреща ми. Изсмива се така гръмогласно, че накрая изпръхтява. Става на крака. Почиства очилата си с крайчеца на ризата си.

— Невероятен задник си — казва на Кенджи. — Защо просто не й каза истината?

— Нямаше да дойде, ако й бях казал истината.

— Откъде знаеш?

— Едва не ме уби...

Очите ми прескачат от едното лице към другото. От руса коса към черна коса и пак към руса.

— Какво се случва тук? — настоявам да узная. — Искан да видя Адам. Искан да видя Джеймс. И искан някакви дрехи...

— Гола си? — Кенджи моментално плъзва поглед по чаршафа ми и дори не си прави труда да го прикрие.

Напук на себе си се изчервявам, кипвам, изнервям се.

— Русокоско каза, че били унищожили дрехите ми.

— Русокоско? — засяга се русият.

— Така и не ми каза името си.

— Уинстън. Името ми е Уинстън. — Вече не се усмихва.

— Нали уж каза, че сте ми приготвили екип?

Той свъсва вежди. Поглежда часовника си.

— Няма да ни остане време за това. — Въздъхва. — Намери й нещо временно, ако обичаш. — Говори на Кенджи. Кенджи, който продължава да ме зяпа.

— Искам да видя Адам.

— Адам още не е готов за срещи. — ~~Русококо~~ Уинстън пхва химикалката в джоба си. — Ще те уведоим, когато е в състояние да те види.

— Как очаквате да се доверя на когото и да е от вас, след като дори не ме допускате до него? Нито пък до Джеймс? Взели сте ми даже личните вещи. Искам да стана от това проклето легло и ми трябват дрехи.

— Донеси, Мото. — Уинстън наглася часовника си.

— Не съм ти куче, *Русококо* — озъбва му се Кенджи. — И съм ти казвал да не ми викаш „Мото“.

Уинстън щипва с два пръста горната част на носа си.

— Няма проблем. В такъв случай ще кажа на Касъл, че ти си виновен, задето Джулиет закъснява за срещата.

Кенджи измърморва нещо нецензурно под носа си. Излиза с маршова стъпка. Почти затръшва вратата.

Изтичат няколко секунди в неловко мълчание.

Поемам си дълбока глътка въздух.

— А какво значи „мото“?

Уинстън врътва очи.

— Нищо. Просто прякор. Фамилията му е Ямамото. Дразни се, когато я разделяме надве. Много е чувствителен по въпроса.

— А защо я разделяте надве?

Той изсумтява.

— Защото е адски трудна за произнасяне.

— И това ви оправдава?

Той се намръщва.

— Моля?

— Ти ми се ядоса, задето те нарекох Русококо вместо Уинстън. Тогава какво странно има в това, че той се ядоса, като го нарече Мото вместо Кенджи?

— Не е точно същото — измрънква нещо подобно той.

Свличам се леко назад. Отпускам глава на възглавницата.
— Не бъди лицемер.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Чувствам се като палячо в тези широки дрехи. Нося нечия чужда тениска. Нечие чуждо долнище на пижама. Нечии чужди пантофи. Кенджи казва, че се наложило да унищожат и дрехите от мешката ми, така че нямам представа чии одежди висят като чувал по тялото ми в момента. Направо плувам в тях.

Понечвам да вържа на възел излишния плат, но Кенджи ме спира.

— Ще прецакаш тениската — оплаква се той.

Отпускам ръце.

— Дал си ми *твои* дрехи?

— Ами какво очакваш? Да не мислиш, че сме се запасили с рокли? — Той ми стрелва поглед, казващ, че е редно да съм благодарна, задето ми е отстъпил свои дрехи.

Е, какво пък толкова? При всички случаи е по-добре, отколкото да съм гола.

— Та кой е този Касъл?

— Той контролира всичко — обяснява Кенджи. — Главнокомандващ е на цялото движение.

Ушите ми щръкват.

— *Движение?*

Уинстън въздъхва. Струва ми се безкрайно напрегнат. Чудя се защо ли.

— Щом Кенджи още не те е просветлил, май е най-добре Касъл да ти обясни всичко. Имай търпение. Обещавам, че ще отговорим на всичките ти въпроси.

— Ами Адам? А къде е *Джеймс*...?

— Ох. — Уинстън прокарва ръка през провисналата си коса. — Май няма да се откажеш, а?

— Добре е, Джулиет — намесва се Кенджи. — Нужно му е още малко време да се възстанови. Рано или късно ще трябва да ни се

довериш. Никой от тукашните няма да посегне нито на теб, нито на Адам, нито на Джеймс. И двамата са наред. Всичко е наред.

Но не знам дали „наред“ е достатъчно.

Вървим през цял подземен град, по коридори и проходи, по гладки каменни подове, покрай груби неизмазани стени. На всеки метър в земята са монтирани дискове, излъчващи изкуствена светлина. Забелязвам компютри, всякакви невиджани джаджи, открехнати врати, разкриващи помещения, пълни с машинарии.

— Как осигурявате електричество за цялото това място? — Оглеждам отблизо неидентифицираните машини и трепкащите екрани, ясно долавям бученето на стотици компютри, вградени в скелета на този подземен свят.

Кенджи подръпва кичур от косата ми. Аз се завъртам.

— Крадем го. — Той се ухилва. Кимва в посока на един тесен проход. — Насам.

Млади и стари хора с различен ръст и етническа принадлежност влизат и излизат от стаи по дългите коридори. Много от тях ме заглеждат, но някои са прекалено разсеяни да ми обърнат внимание. Част от тях са облечени като мъжете и жените, които ни се притекоха на помощ снощи. Униформата им е доста странна. Изглежда ми някак пресилена.

— Ама... всички ли се обличат така? — питам шепнешком, махвайки възможно най-дискретно към минувачите.

Кенджи почесва глава. Не бърза да ми отговори.

— Не всички. Не през цялото време.

— Ами ти? — питам го аз.

— Точно днес не.

Решавам да не се примирявам със загадъчното му поведение и му отправям по-директен въпрос.

— А ще ми кажеш ли някога как успя да оздравееш толкова бързо?

— Да — отвръща невъзмутимо Кенджи. — В интерес на истината ще ти разкажем доста неща. — Правим остър завой по неочаквано изсочил коридор. — Но първо... — Кенджи спира пред

грамадна дървена врата. — Касъл иска да се запознае с теб. Той поръча да те доведе.

— *Поръчал е...?*

— Да. — Кенджи изглежда смутен за част от секундата.

— Чакай малко... как така...?

— Ами така. Неслучайно се записах в армията, Джулиет. — Той въздъхва. — Неслучайно се появих пред вратата на Адам. Прострелването и побоят не бяха планирани, но се случиха. Е, излъгах, че някакъв си непознат ме е стоварил на прага ви. — Той почти се ухилва. — Открай време знам къде живее Адам. Влизаше ми в задълженията. — Пауза. — Всички те издирвахме.

Долната ми челюст е увиснала чак до капачките на коленете ми. Веждите ми опират тавана.

— Влизай. — Кенджи ме избутва вътре. — Той ще се появи, когато е готов.

— Успех! — е скромният принос на Уинстън.

Хиляда триста и двайсет секунди прекосяват стаята, преди той да се появи.

Движи се методично, лицето му е безизразна маска, докато пристяга своеволните си расти в конска опашка и сяда в предната част на стаята. Слаб е, в добра форма, облечен в безупречен костюм със семпла кройка. Тъмносин. С бяла риза. Без вратовръзка. По лицето му няма нито една бръчка, но косата му е прошарена със сребристо, а очите му свидетелстват, че е живял поне 100 години. Изглежда ми около четирийсет и няколко годишен. Озъртам се наоколо.

Помещението е празно, интригуващо с оскъдицата си. Подът и таванът са изградени от старателно наместени камъни. Всичко изглежда старо и вехто, но съвременните технологии някак вдъхват живот на обстановката. Наподобяващото пещера пространство е обляно в изкуствена светлина, допълвана от вградените в каменните стени мониторчета. Не проумявам каква работа имам тук. Не знам какво да очаквам. Нямам представа що за човек е Касъл, но след толкова време, прекарано в компанията на Уорнър, вече не възлагам големи надежди на никого. Не съзнавам, че съм спряла да дишам, докато той не проговаря.

— Дано престоят до момента ти е бил приятен.

Вирвам глава да посрещна тъмния му поглед, дълбокия му глас, кадифен и силен. Очите му блестят от искрено любопитство, дори от известна доза изненада. Забравила съм, че имам дар слово.

— Кенджи каза, че сте искали да се запознаем — е единственият подръчен отговор, който имам.

— Кенджи е прав, разбира се. — Той си дава време да вдиша. Дава си време да се намести в стола си. Дава си време да проучи очите ми, да подбере думите си, да допре два пръста до устните си. Сякаш е покорил самото понятие за време. Навярно думата „нетърпение“ няма място в речника му. — Чува! съм... разни истории. За теб. — Усмивка. — Просто исках да узная дали са верни.

— Какво сте чували?

Усмивката му разкрива зъби, толкова бели, че приличат на сняг, сипещ се по шоколадовите долини на лицето му. Той отваря ръце. Оглежда дланите си за момент. Вдига поглед.

— Че можеш да убиеш човек само с кожата си. Че можеш да разбиеш бетонна стена с една ръка.

Катеря се по въздушна планина и краката ми непрекъснато се подхлъзват. Трябва да намеря опора.

— Вярно ли е? — пита той.

— Слуховете са по-смъртоносни от мен самата.

Той впива поглед в мен и го задържа цяла вечност.

— Бих искал да ти покажа нещо — казва накрая.

— Аз пък искам отговори. — Тази игра продължава твърде дълго. Няма да допусна да ми внушат фалшиво чувство на сигурност. Не искам да вярвам сляпо, че Адам и Джеймс са добре. Не искам да се доверявам на никого, докато не видя доказателството с очите си. Не мога да се преструвам, че всичко е наред. Все още не. — Искам да се уверя, че съм в безопасност. — Казвам му. — И искам да се уверя, че приятелите ми са невредими. Когато пристигнахме, с нас имаше едно десетгодишно момче, което държи да видя. Трябва да се уверя, че е жив и здрав. В противен случай няма да ви съдействам.

Очите му ме изучават още няколко секунди.

— Предаността ти е глътка свеж въздух — казва искрено той. — Тук ще си на мястото си.

— Приятелите ми...

— Да. Разбира се. — Той става на крака. — Последвай ме.

Зданието е много по-сложно организирано, отколкото си бях представяла. Човек може да се загуби в стотици различни посоки, в почти толкова стаи, някои по-големи от другите, всяка със своето си приложение.

— Трапезарията — казва Касъл.

— Спалните помещения. — В отсрещното крило.

— Тренировъчната база. — Надолу по коридора.

— Всекидневните. — Оттук.

— Баните. — В двата края на етажа.

— Залите за събрания. — Отвъд онази врата.

Всяко помещение кипи от живот, всеки изпълнява специфичните си рутинни задължения. Хората вдигат очи, за да ни видят. Някои помахват, усмихват се сърдечно. Осъзнавам, че всички гледат към Касъл. Той им кимва. Очите му са приветливи, скромни. Усмивката му е силна, окуражителна.

Той е водачът на цялото *движение*, така го беше описал Кенджи. Тези хора разчитат на него не само за оцеляването си. Това място не е просто убежище от радиоактивната ни среда. Не е просто скривалище. Тук се осъществява по-висша цел. По-висш идеал.

— Добре дошла — казва ми Касъл, махвайки с една ръка, — в Пункт Омега.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

— Пункт Омега?

— Омега е последната буква в гръцката азбука. Финалният етап, крайната в поредицата. — Той спира пред мен и за пръв път забелязвам символа омега, избродиран на гърба на сакото му. — Ние сме последната надежда на цивилизацията ни.

— Но как... толкова сте малко на брой... как изобщо ви хрумна, че можете да се изправите срещу...

— Градим движението от дълго време, Джулиет. — За пръв път споменава името ми. Гласът му е силен, плавен, стабилен. — От много години съставяме планове, организираме се, чертаем стратегията си. Крахът на човешкото общество не би трябвало да е изненада за никого. Сами си го навлякохме. Въпросът не беше *дали* строят ще рухне — продължава той, — а *кога*. Беше въпрос на време. Само трябваше да изчакаме, за да видим кой ще опита да узурпира властта и как ще иска да я впрегне. Страхът — казва той, обръщайки се към мен за секунда, докато стъпките му отекуват тихо по каменния под, — е мощна движеща сила.

— Жалка история.

— Съгласен съм. Поради което един от стремежите ми е да съживя спрелите сърца, загубили всякаква надежда. — Свиваме по още един коридор. — И да ви отворя очите за това, че почти всичко, което знаете за света ни, е лъжа.

Спирам намясто. Едва не падам по лице.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че нещата далеч не са толкова плачевни, колкото Възобновителите ни ги представят.

— Но храната не стига...

— Защото те не ни дават достъп до нея.

— Животните...

— Са укривани от обществото. Жертва са на генното инженерство. Отглеждат ги по тайни пасища.

— Но въздухът... сезоните... *климатът*...

— Не са в толкова окаяно състояние. Може да се каже, че това е най-реалният ни проблем... но причината за него е безскрупулната ни експлоатация на Майката Земя. *Човешките* посегателства, за които все още имаме шанс да изкупим вината си. — Той се обръща с лице към мен. Привлича вниманието ми с нетрепващ поглед. — Все още имаме шанс да променим света. Можем да подсигурир прясна питейна вода на цялото човечество. Можем да направим така, че посевите да не се манипулират с цел печалба; да наложим възбрана върху генните модификации, поддържани от производителите. Хората измират, защото ги храним с отрова. Животните измират, защото ги принуждаваме да ядат отпадъци, да живеят в собствените си нечистотии, държим ги в клетки и ги малтретираме. Растенията вехнат, защото поим земята с химикали, вредни за здравето ни. Но всички тези проблеми имат решение. Пълнят ни главите с лъжи, защото повярваме ли в тях, ставаме слаби, уязвими, податливи. Разчитаме на други за храната, здравето, оцеляването си. Това ни осакатява. Създава страхливци. Поробва децата ни. Време е да се опълчим.

Очите му искрят от жар, стиснал е юмруци в гнева си. Думите му са покоряващи, натежали от решимост, красноречиви и дълбокомислени. Не се и съмнявам, че е приобщил множество хора с идеалистичните си виждания. Давал е надежда за едно по-светло бъдеще. Вдъхновение в един суров, празен свят. Той е роден водач. Талантлив оратор.

Трудно ми е да му повярвам.

— Откъде си толкова сигурен, че теориите ти са верни? Имаш ли доказателство?

Ръцете му се отпускат. Очите му угасват. По устните му се изписва тъничка усмивка.

— Разбира се — казва почти през смях.

— Какво смешно видя?

Той поклаща глава. Съвсем леко.

— Скептицизмът ти ме разведрява. Всъщност му се възхищавам. Не е разумно да вярваш на всичко, което чуваш.

Улавям двусмислицата в думите му. Отдавам му заслуженото.

— *Touche'*, господин Касъл.

Кратко мълчание.

— Да не би да сте францужойка, госпожице Ферърс?

~~По майчина линия.~~ Извърщам поглед.

— Та къде е това доказателство?

— Самото ни движение е достатъчно доказателство. Оцеляваме благодарение на тези истини. Сдобиваме се с храна и други провизии от складовите комплекси, построени от Възобновителите. Открили сме нивите им, фермите им, животните им. Имат стотици декари посеви. Селскостопанските работници са роби, бърхтещи се под заплахата от смърт за тях самите или роднините им. Остатъкът от обществото бива или изстребван, или изолиран в стриктно регулирани сектори под постоянно наблюдение.

Запазвам лицето си безизразно, нетрепващо, неутрално. Все още не съм решила дали му вярвам, или не.

— А аз за какво съм ти? Защо съм ти притрябвала тук?

Той спира пред стъклена стена. Посочва към стаята отвъд нея. Не дава отговор на въпроса ми.

— Твоят Адам се възстановява благодарение на нашите хора.

Едва не се препъвам в бързината си да го видя. Залепвам длани на стъклото и надниквам в ярко осветеното помещение. Адам спи, лицето му е свършено, спокойно. Това трябва да е болничното крило.

— Загледай се — казва ми Касъл. — Към тялото му няма прикрепени игли. Не е свързано с животоподдържащи машини. Пристигна с три счупени ребра. Белите му дробове бяха пред колапс. В бедрото му имаше куршум. Бъбреците му бяха наранени, както и останалата част от тялото му. Открити рани, разкъравени китки. Изкълчен глезен. Беше загубил повече кръв, отколкото някои болници биха имали възможност да му прелеят.

Сърцето ми е на път да изпадне от тялото ми. Искам да влятя през стъклото и да го взема в прегръдките си.

— В Пункт Омега живеят близо 200 души — казва Касъл. — По-малко от половината имат една или друга дарба.

Завъртам се към него смаяна.

— Доведох те тук — продължава с внимателен, притихнал глас, — защото тук ти е мястото. Защото трябва да знаеш, че не си сама.

ЧЕТИРИЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Долната ми челюст виси от връзката на обувката ми.

— Би била безценна за движението ни — казва ми той.

— Има и други... като мен? — Едва дишам.

Касъл ме поглежда с очи, съчувстващи на душевните ми терзания.

— Аз пръв се усъмних, че съм единственият с подобен недъг. Започнах да издирвам и други, да проследявам мълвите, да се ослушвам за интригуващи истории, да преравям вестниците за случаи на аномалии в човешкото поведение. Първоначално го вършех само заради желанието за контакт с други хора. — Той прави кратка пауза. — До гуша ми беше дошло от лудостта. От убеждението, че съм не човек; страшилище. Но с времето започнах да осъзнавам, че онова, което смятах за слабост, всъщност беше сила. Че заедно можем да постигнем нещо върховно. Нещо *добро*.

Не мога да си поема въздух. Не мога да стоя на краката си. Не мога да изкашлям чувството за нереалност, заклещено в гърлото ми.

Касъл очаква реакцията ми.

Внезапно ме обхваща силно притеснение.

— Каква е твоята... дарба? — питам го.

Усмивката му обезоръжава несигурността ми. Той протяга ръка. Килва главата си на една страна. Чувам как някоя далечна врата се отваря с изскърцване. Звук от въздух и метал; движение. Обръщам се в негова посока и виждам, че нещо лети към мен. Навеждам се. Касъл се засмива. Улавя нещото в ръката си.

Аз ахвам.

Той хваща ключа между пръстите си и ми го показва.

— Можеш да движиш предмети със съзнанието си? — Не мога дори да си представя откъде намирам думи да проговоря.

— Надарен съм с безумно изтънчено ниво на психокинеза. — Устните му се извиват в усмивка. — Така че... да.

— Има си *название*? — изписувам аз. Опитвам да се взема в ръце.

— Моята способност ли? Да. Твоята обаче...? — Той млъква за кратко. — Не съм толкова сигурен.

— Ами другите... какви са... техните...?

— Можеш да се запознаеш с тях, ако искаш.

— Аз... да... бих искала — изпелтечвам развълнувана, сякаш съм четиригодишна и още вярваща във феи.

Внезапен звук ме кара да замръзна.

Нечии стъпки отекват по каменния под. Дочувам учестено, тежко дишане.

— *Сър*... — изкрещява някой.

Касъл се завърта. Завива зад ъгъла на коридора да посрещне тичащия насам.

— Брендън?

— Сър! — повтаря задъхано той. Опитва да напълни дробовете си с въздух.

— Новини ли ми носиш? Какво си видял?

— Засичаме разни сигнали по радиостанциите — подхваща той с насечени думи. Има осезаем британски акцент. — Камерите ни улавят повече патрулиращи танкове от обичайното. Имаме съмнения, че се отправят в наша посока...

Пращане на статична енергия. Статично електричество. Нечленоразделни гласове грачат по разпадащата се радиолиния.

Брендън изругава под носа си.

— Извинявайте, сър... обикновено връзката не е толкова лоша... просто още не съм се научил да контролирам напълно електрическите заряди...

— Не се безпокой. С времето и това ще стане. Добре ли върви обучението?

— Много добре, сър. Почти изцяло владее нещата. — Брендън се замисля за момент. — През по-голямата част от времето.

— Отлично. Уведоми ме, ако танковете продължават да скъсяват разстоянието. Нищо чудно, че са нащрек. Ослушвай се за евентуални планове за атака. Възобновителите се мъчат да открият местонахождението ни от години, но сега ни гостува особено важен за организацията им човек и несъмнено искат да си го върнат. Имам

чувството, че събитията ще започнат да се развиват сравнително бързо от тук нататък.

Момент на недоумение.

— Сър?

— Има един човек, с когото искам да те запозная.

Мълчание.

Брендън и Касъл се появяват иззад ъгъла. Навлизат в полезрението ми. И ми се налага да направя съзнателно усилие да задържа долната си челюст намясто. Не мога да откъсна поглед от разкрилата се гледка.

Придружителят на Касъл е бял от глава до пети.

Не само че странната му униформа е в ослепително, сияйно бяло, но и кожата му е по-бледа от моята. Дори косата му е толкова руса, че най-спокойно може да бъде описана като бяла. Очите му са хипнотизиращи. По-светъл нюанс на синьото не съм виждала през живота си. Пронизващо. Почти прозрачно. Изглежда ми на моя възраст.

Струва ми се *нереален*.

— Брендън, това е Джулиет — представя ни един на друг Касъл. — Тя пристигна едва вчера. Тъкмо я развеждах из Пункт Омега.

Усмивката на Брендън е толкова ярка, че почти потрепервам. Той протяга ръка и аз съм на път да изпадна в паника, когато по лицето му изплува гримаса. Отпуска ръката си и казва:

— Опа, грешка... извинявай... — Свива ръцете си в юмруци. Изпуква кокалчетата им. Няколко искри изхвърчат от пръстите му. Аз се пуля насреща му.

Той се отдръпва назад. Усмива се леко стеснително.

— Понякога забравям, че хората ги хваща ток от мен.

Нещо в дебелията ми броня се пречупва. Разтапя се. Внезапно се чувствам разбрана. Не ме е страх да бъда себе си. Не мога да стърпя усмивката си.

— Не се бой — казвам му аз. — Ако се бяхме здрависали, може би вече щеше да си мъртъв.

— Ама че работа. — Той примигва. Вперва очи в мен. Очаква да кажа, че съм се пошегувала. — Ти май говориш сериозно, а?

— Напълно.

Той се засмива.

— Ясно. Никакво докосване тогава. — Привежда се напред. Сnižава гласа си. — И аз самият срещам такива проблеми, да ти кажа. Момичетата постоянно плямпат за „електричеството“ в романтичните връзки, но излиза, че никоя не умира от желание да го усети в действителност. Шантава работа, това е то. — Свива рамене той.

Усмивката ми е по-широка от Тихия океан. Сърцето ми ще се пръсне от облекчение, утеха, съчувствие. Адам е бил прав. Кой знае, може пък нещата да се наредят. Може би не е нужно да съм чудовище. Може би наистина имам избор.

Май тук ще ми хареса.

Брендън ми намигва.

— Беше ми много приятно, Джулиет. Пак ще се видим, надявам се?

Кимвам.

— Май да.

— Чудно. — Той ми хвърля още една усмивка. Обръща се към Касъл. — Ще ви уведомя, ако чуя нещо, сър.

— Идеално.

И Брендън си тръгва.

Обръщам се към стъклената стена, разделяща ме от другата половина на сърцето ми. Притискам чело към студената повърхност. Колко ми се иска да е буден.

— Искаш ли да му кажеш две думи?

Вдигам очи към Касъл, който все още ме изучава с поглед. Не спира да ме анализира. Но някак вниманието му не ме кара да се чувствам неудобно.

— Да — отвърщам, — бих искала да му кажа две думи.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Касъл използва ключа в ръката си, за да отвори вратата.

— Защо болничното крило е заключено? — интересувам се аз.

Той се обръща към мен. Чак сега ми прави впечатление, че не е особено висок.

— Ако знаеше къде можеш да го откриеш, щеше ли да чакаш търпеливо зад тази врата?

Свеждам поглед. Не отговарям. Надявам се, че лицето ми не е червено.

Той се старае да звучи насърчително.

— Оздравяването е деликатен процес. Не бива да бъде прекъсвано или повлиявано от бурни емоции. Имаме късмета сред нас да живеят две лечителки. Близначки са, в интерес на истината. Най-удивителното в случая е, че всяка от тях съсредоточава енергията си върху различен елемент: едната изцерява физическите травми, а другата психическите. И на двете страни трябва да се обърне внимание, в противен случай лечението ще е непълно, повърхностно, недостатъчно. — Той завърта дръжката на вратата. — Но смятам, че вече е безопасно да го посетиш.

Влизам в стаята и обонянието ми почти незабавно бива покорено от аромата на жасмин. Озъртам се за самите цветя, но не ги откривам. Питам се дали не е просто парфюм. Уханието е опияняващо.

— Ще те изчакам отвън — казва ми Касъл.

В стаята се помещава дълга редица от легла с най-обикновени чаршафи. Около двайсетина са и всичките са празни, освен това на Адам. В дъното на помещението има врата, която навярно води към друга стая. Но в момента съм твърде притеснена, за да проявявам любопитство.

Придърпвам си един стол, като гледам да съм възможно най-тиха. Не искам да го будя, стига ми да се уверя, че е добре. Стисвам и отпускам ръце. Усещам с необичайна яснота ускорения ритъм на

сърцето си. И знам, че не е добра идея да го докосвам, но не мога да се сдържа. Пръстите му са топли.

Клепачите му потреперват за момент. Не се отварят. Вдишва рязко и аз замръзвам.

Едва не избухвам в сълзи.

— Какво *правиш*?

Паническият глас на Касъл ме кара да извърна рязко глава.

Пускам ръката на Адам. Отдръпвам се от леглото с широко отворени, тревожни очи.

— Какво имаш предвид?

— Защо... току-що го... можеш да го *докосваш*...? — Не бях предполагала, че някога ще видя Касъл толкова объркан, изумен. Загубил е железния си самоконтрол и едната му ръка е протегната в опит да ме спре.

— Разбира се, че мога до го док... — Млъквам. Опитвам да запазя спокойствие. — Кенджи не ти ли каза?

— Това момче е неподатливо на допира ти? — Думите на Касъл са слисан шепот.

— Да. — Откъсвам поглед от него и го насочвам към Адам, който продължава да спи дълбоко. ~~Същото важи и за Уорнър.~~

— Това е... *поразително*.

— Така ли?

— Абсолютно. — Очите на Касъл пламтят от възбуда. — Определено не е съвпадение. В подобни ситуации не съществуват съвпадения. — Той се умълчава. Започва да кръстосва из стаята. — Удивително. Колко възможности ни се откриват... колко теории... — Вече не говори на мен. Разсъдъкът му работи на твърде бързи обороти, за да схвана смисъла. Поема си дълбока глътка въздух. Като че ли си спомня, че съм в стаята. — Прощавай. Би ли ми разказала още, ако обичаш? Момичетата ще дойдат съвсем скоро... в момента се грижат за Джеймс. Трябва да им докладвам за тази нова информация при първа възможност.

— Чакай малко...

Той вдига поглед.

— Да?

— Имаш теории? — питам го аз. — Знаеш... знаеш защо ми се случват такива неща?

— Имаш предвид на нас? — поправя ме Касъл с нежна усмивка. Опитвам да не се изчервявам. Съумявам да кимна.

— От години правим сериозни проучвания — казва той. — Смеем да твърдим, че сме доста осведомени.

— И? — Едва успявам да дишам.

— Обещавам, че ако решиш да останеш в Пункт Омега, съвсем скоро ще проведем и този разговор. Пък и точно този момент не ми се струва особено подходящ. — Той кимва към Адам.

— О! — Усещам как бузите ми пламват. — Разбира се.

Касъл се обръща да си тръгне.

— Но смяташ ли, че Адам... — Думите се изливат от устата ми твърде бързо. Опитвам да укротя темпото. — Смяташ ли, че и той е... като нас?

Касъл се врътва на пета. Впива очи в моите.

— Смятам — изрича внимателно, — че е напълно възможно.

Ахвам.

— Приеми извинението ми — казва после, — но наистина трябва да вървя. Пък и не бих желал да ви се натрапвам.

Искам да му кажа: да, добре, разбира се, естествено. Искам да му се усмихна и да му махна с ръка и да му кажа, че няма проблем. Но ме чоплят толкова много въпроси, че очаквам всеки момент да избухна, ще ми се да ми разкрие всичко, което знае.

— Съзнавам, че е трудно да се смели наведнъж толкова много информация. — Той спира при вратата. — Но ще имаме предостатъчно време за разговори. Сигурно си изтощена и несъмнено малко сън би ти се отразил добре. Момичетата ще се погрижат за теб, вече те очакват. Всъщност те ще са новите ти съквартирантки в Пункт Омега. Убеден съм, че с радост ще отговорят на въпросите ти. — Той хваща раменете ми, преди да си отиде. — За мен беше чест да се запознаем, госпожице Ферърс. Надявам се, че ще обмислите сериозно предложението ми да останете при нас за постоянно.

Аз кимвам вцепенено.

Той напуска стаята.

От години правим сериозни проучвания — каза той. — Смеем да твърдим, че сме доста осведомени — каза той. — Съвсем скоро ще проведем и този разговор.

За пръв път в живота си получавам възможността да разбера какво съм и идеята ми се струва фантастична. Ами Адам? Адам. Изтръгвам се от унеса и присядам до него. Стисвам пръстите му. Касъл може и да греши. Може би всичко това е просто съвпадение.

Трябва да се съсредоточа.

Питам се дали някой има прясна информация за Уорнър.

— Джулиет?

Очите му са полуотворени. Гледа ме така, сякаш се чуди дали не съм плод на въображението му.

— Адам! — Едва успявам да укротя енергията си.

Той се усмихва и напънът като че ли изцежда силите му.

— Господи, колко се радвам да те видя.

— Ти си добре. — Хващам ръката му, устоявам на импулса да го придърпам в обятията си. — Наистина си добре.

Усмивката му се разширява.

— Толкова съм уморен. Имам чувството, че мога да проспя няколко години.

— Не се тревожи, ефектът на успокоителното ще отшуми съвсем скоро.

Обръщам се. Две момичета с напълно еднакви зелени очи се взират в нас. По лицата им едновременно се появяват усмивки. Дългите им, гъсти кестеняви коси висят в съвършено прави конски опашки от главите им. Носят еднакви сребристи униформи. На краката си имат златисти ниски обувчици.

— Аз съм Тана — казва момичето отляво.

— Аз съм Ранда — добавя сестра ѝ.

Не намирам абсолютно никаква разлика помежду им.

— Приятно ни е да се запознаем — изричат двете в един глас.

— Аз съм Джулиет — продумвам. — И за мен е удоволствие.

— Адам е почти готов за изписване — уведомява ме едната.

— Тана е уникална лечителка — изчуруликва другата.

— Ранда е по-добра от мен — вмята първата.

— Ще е свободен да си върви веднага щом успокоителното се изчисти от организма му — казват едновременно с усмивки на лица.

— О... това е прекрасно... много ви благодарим... — Не знам към коя от двете да гледам. На коя да отговоря. Връщам поглед към Адам. Като че ли се забавлява.

— Къде е Джеймс? — пита той.
— Играе си с другите деца. — Май му отговаря Ранда.
— Току-що го водихме до тоалетната — казва другата близначка.
— Искате ли да го видите? — Отново Ранда.
— Има и други деца? — Очите ми се разширяват по протежение на цялото ми лице.

Момичетата кимват в унисон.

— Ще отидем да го доведем — казват в хор. И изчезват.
— Струват ми се добри души — коментира след секунда Адам.
— Да, прав си. — Цялото място ми се струва добро.

Тана и Ранда се връщат с Джеймс, който изглежда по-щастлив, отколкото някога съм го виждала, като че ли дори е по-щастлив, отколкото при срещата му с Адам. Тук видимо му харесва. Харесва му да е с другите деца, харесва му да е с „красивите момичета, които се грижат за мен, понеже са много мили, и има купища храна, и ми дадоха *шоколад*, Адам, опитвал ли си някога *шоколад*?“. Има и голямо легло, пък и е безкрайно развълнуван, защото от утре започва училище с другите деца.

— Много се радвам, че си буден — казва той на Адам, подскачайки нагоре-надолу върху леглото му. — Казаха ми, че си се разболял и че си почиваш, а сега, като си буден, значи, си по-добре, нали така? И сме в безопасност? Май не си спомням какво се е случило по пътя дотук. — Признава си той леко засрамен. — Явно съм го проспал.

Струва ми се, че в този момент Адам го досърбят ръцете да извие врата на Кенджи.

— Да, в безопасност сме — уверява го Адам, прокарвайки ръка през рошавата му русолява коса. — Всичко е наред.

Джеймс хуква към занималнята при другите деца. Тана и Ранда си измислят оправдание да ни оставят насаме. Стават ми все по-симпатични, и по-симпатични.

— Обясни ли ти вече някой какво е това място? — пита ме Адам. Съумява да се поизправи до седнало положение. Чаршафът му се свлича надолу. Гърдите му се разголват. Кожата му е идеално

зараснала — не мога дори да съпоставя картината, запечатана в паметта ми, с тази пред очите ми. Забравям да отговоря на въпроса му.

— Нямах нито един белег. — Докосвам плътта му, сякаш имам нужда да се уверя с допир.

Той опитва да се усмихне.

— Тукашните медицински техники не са особено традиционни.

Вдигам смаян поглед.

— Ти... знаеш?

— Запозна ли се с Касъл вече?

Кимвам в недоумение.

Той се намества в леглото. Въздъхва.

— От доста време се носят слухове за това място. Станал съм много добър в подслушването, главно защото трябваше да си пазя гърба. В армията дочувахме разни неща. За какви ли не вражески заплахи. За възможни засади. Още от момента, в който постъпих в армията, се говореше за неவிжданo досега нелегално движение. Повечето разправяха, че било измишльотина. Някаква си глупост, съчинена, за да плаши хората. Изключено било да е истина. Но аз открай време се надявах да грешат, особено след като научих за теб... надявах се, че ще успеем да намерим и други с такива способности. Само че не знаех от кого да поискам информация. Нямах никакви връзки... никаква представа как да ги открива. — Той поклаща глава. — А през цялото това време Кенджи е действал под прикритие.

— Каза, че търсел мен.

Адам кимва. Засмива се.

— Също като мен. Също като Уорнър.

— Не разбирам — проронвам аз. — Сега, когато знам, че има и други като мен... по-силни дори... се чудя още повече защо му е било на Уорнър да се докопа точно до мен?

— Открил те е много преди Касъл — отговаря Адам. — Отдавна си те е заплюл. — Той се отпуска назад. — Уорнър може да е всякакъв, но не и глупав. Несъмнено е знаел, че зад слуховете има известна истина... и тя го е грабнала. Защото, колкото Касъл е искал да използва способностите ти за добро, толкова Уорнър е желал да ги впрегне за собствената си кауза. Целял е да се превърне в нещо като свръхсила. — Той се замисля. — Вложи много време и енергия в изучаването ти. Едва ли му се е искало да се окажат хвърлени на вятъра.

— Адам — прошепвам аз.

Той хваща ръката ми.

— Да?

— Не мисля, че е мъртъв.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

— Не е.

Адам се обръща. Посреща гласа с кисела гримаса.

— Какво правиш тук?

— Майчице. Ама че поздрав, Кент. Внимавай да не разтегнеш някой мускул в стремежа си да ми благодариш, задето ти спасих задника.

— Лъгал си всички ни.

— Пак заповядай.

— Упоил си десетгодишния ми брат!

— И пак заповядай.

— Здравсти, Кенджи — поздравявам го аз.

— Дрехите ми ти стоят добре. — Той пристъпва към нас с усмивка на лице.

Аз врътвам очи. Адам чак сега обръща внимание на облеклото ми.

— Нямах какво друго да облека — обяснявам му.

Адам кимва бавно. Поглежда към Кенджи.

— Трябва да ни предадеш някакво съобщение ли?

— Да. Изпратиха ме да ви покажа къде ще живеете.

— Какво имаш предвид?

Кенджи се ухилва.

— Двамата с Джеймс ще сте новите ми съквартиранти.

Адам изругава под носа си.

— Съжалявам, брато, но не разполагаме с достатъчно стаи, че да ви настаним самостоятелно с госпожица Парещи ръчички. — Той ми намигва. — Не се засягай.

— Веднага ли трябва да тръгна?

— Да, човече. Ще ми се да си легна възможно най-скоро. Няма цял ден да те чакам да си извлачиш мързеливия задник от леглото.

— *Мързелив...?*

Бързам да се намеся, преди Адам да е имал възможност да отвърне на удара.

— Как така искаш да си лягаш? Колко е часът?

— Почти десет вечерта — известява ме Кенджи. — Трудно е да се определи под земята, но всички се стараем да следим часовника. Коридорите са оборудвани със специални екранчета, а и повечето гледаме да носим часовници. Загубиш ли представа коя част на денонощието е, лесно ще изкукуригаш. Пък и моментът не е подходящ разпускане.

— Откъде знаеш, че Уорнър не е мъртъв? — питам го тревожно.

— Една от камерите ни току-що го засече — отвръща Кенджи. — С хората му са плъзнали из цялата околност. Успях да хвана част от разговорите им. Научих, че Уорнър бил прострелян.

Поемам си дъх, мъчейки се да укротя сърцето си.

— Затова и ни е провървяло снощи... очевидно са свикали войниците обратно в базата, понеже някой *решил*, че Уорнър е ритнал камбаната. Имало е кратко раздвижване по горните етажи. Никой не е знаел как да действа. Чии заповеди да изпълнява. Но тогава се оказало, че не бил мъртъв. Просто сериозно ранен. Ръката му беше в превръзка — добавя Кенджи.

Адам съумява да проговори преди мен.

— Доколко защитено от атаки е това място?

Кенджи се засмива.

— По-защитено няма накъде. Даже не знам как са успели да се доближат и толкова. Но нямат шанс да открият точното ни местонахождение. А дори да успеят, по никакъв начин не могат да проникнат зад стените ни. Охранителната ни система е непробиваема. Освен това разполагаме с камери на всяка крачка. Виждаме какво ще направят още преди да им е хрумнало. Не че има значение — продължава той. — Все пак искат битка, а това е и нашата цел. Не се боим от набезите им. Пък и нямат никаква представа на какво сме способни. Цяла вечност се готвим за тая проклета война.

— А ти... — Млъквам. Изчервявам се. — Ти можеш ли да... така де, имаш ли... дарба?

Кенджи се усмихва. И изчезва.

Буквално.

Ставам на крака. Посягам към пространството, където току-що е бил.

Той се появява точно навреме, за да отскочи от ръката ми.

— Ей... полека... просто защото съм невидим, не значи, че не усещам нищо...

— О! — отдръпвам се аз. Изтръпвам. — Извинявай...

— Можеш да ставаш *невидим*? — Адам изглежда по-скоро подразнен, отколкото впечатлен.

— Изкарах ви ангелите, а?

— От колко време ме шпионираш? — присвива очи Адам.

— Колкото беше нужно. — Но в усмивката му има палава нотка.

— Значи, ти си... жива материя? — питам аз.

— Какви са тези претенциозни понятия от теб? — Кенджи скръства ръце. Обляга се на стената.

— Искам да кажа, че... не можеш да... минаваш през стени например?

Той изсумтява.

— Ъ-ъ, не съм призрак. Мога просто да... се сливам с околната среда. Май това е най-точното описание. Мога да се сливам с всичко. Да възпроизвеждам с тялото си всякакви места. Доста време ми отне да го осъзная.

— Леле!

— Често проследявах Адам до дома му. Затова знаех къде живее. Успях да избягам от базата, защото никой не ме виждаше. Въпреки това опитаха да ме застрелят — добавя горчиво той, — но смогнах поне да се отърва жив.

— Добре, но защо си преследвал Адам? Нали уж си издирвал *мен*? — питам го аз.

— Ами, записах се в армията малко след като подочухме за големия проект на Уорнър. — Той кимва в моя посока. — Вече правехме опити да те намерим, но Уорнър имаше по-голям достъп до засекретена информация от нас. Изобщо срещяхме доста трудности в издирването ти. На Касъл му хрумна, че ще е по-лесно, ако внедрим наш човек, който да следи отблизо дивотиите, които беше замислил Уорнър. Затова, когато научих, че Адам е главният му помощник за този проект и че те познава от миналото, изпратих тази информация на Касъл. Той ме предупреди да внимавам и с Адам, сещаш се, в случай

че и той се окаже същият психопат като Уорнър. Трябваше да се уверим, че не е заплаха за теб и плановите ни. Но изобщо не ми хрумна, че ще опитате да избягате заедно. Направо ми разказахте играта.

Всички се умълчаваме за момент.

— Та колко сериозно си ме шпионирал? — пита го Адам.

— Я виж ти. — Кенджи накланя глава. — Да не би господин Адам Кент да се чувства леко стресиран?

— Не бъди задник.

— Защо, криеш ли нещо?

— Да. Пистолетът си...

— Ей! — плясва с ръце Кенджи. — Така! Готови ли сме да се изнасяме оттук, или какво?

— Трябват ми панталони.

По лицето на Кенджи внезапно се появява ядосана гримаса.

— Ама ти сериозно ли, Кент? Точка по този въпрос.

— Е, освен ако не искаш да ме гледаш гол, предлагам да измислиш нещо.

Кенджи стрелва Адам с кръвнишки поглед и закрачва бясно към вратата, мърморейки, че му било втръснало да раздава дрехите си на тоя и оня. Вратата се затръшва след него.

— Всъщност не съм гол — казва ми Адам.

— О! — възкликвам аз. Вдигам поглед. Очите ми ме предават.

Той не успява да потисне усмивката си навреме. Погалва с пръсти бузата ми.

— Просто исках да ни остави насаме за секунда.

Изчервявам се до мозъка на костите си. Отчаяно търся правилните думи.

— Толкова се радвам, че си добре.

Той прошепва нещо, което не чувам.

Взима ръката ми. Придърпва ме на леглото до себе си.

Той се притиска към мен и аз се притискам към него, докато не се озовавам почти върху него, и той ме поема в обятията си, и ме целува с нов глад, с нова страст, с горяща нужда. Ръцете му са оплетени в косата ми, устните му са така меки, така нетърпеливи до моите, като експлозия от огън и мед в устата ми. Цялото ми тяло

изпуска пара, пулсира от електрическият заряд, изпълващ с трепет гръбнака ми. Искам да се разтопя в устата му.

Пресягам се да докосна тялото му.

Адам се отдръпва съвсем мъничко. Целува долната ми устна. Захапва я за момент. Кожата му е със сто градуса по-гореща отпреди секунда. Устните му са притиснати в шията ми, а ръцете ми пътешестват по горната част на тялото му, и се питам защо в сърцето ми е пълно с толкова товарни влакове, защо гърдите му са като счупена хармоника. Проследявам с пръсти очертанията на птицата, уловена във вечен полет върху кожата му, и за пръв път осъзнавам, че той ми е дал мои собствени криле. Помогнал ми е да излети и сега кръжа центростремително, нося се към сърцевината на всичко. Връщам устните му до моите.

— Джулиет — казва той. Един дъх. Една целувка. Десет пръста, пробуждащи кожата ми. — Искам да се видим тази вечер.

Да.

Моля те.

Две силни почуквания ни принуждават да отхвъркнем един от друг.

Кенджи отваря вратата със замах.

— Имате ли представа, че тази стена е стъклена? — Изглежда така, сякаш е отхапал главата на червей. — На никого не му се гледат такива работи.

Той мята чифт панталони към Адам.

А на мен кимва.

— Ела, ще те водя при Тана и Ранда. Те ще ти покажат къде ще спиш. — Обръща се към Адам. — И да не си *посмял* да ми върнеш тези панталони.

— Ами ако не искам да спя? — пита Адам, без да обръща внимание на думите му. — Какво, да не би да не ми е позволено да напускам стаята си?

Кенджи стисва устни. Присвива очи.

— Нямам намерение да използвам тези думи често, Кент, но *моля те*, не си прави разни шантави планове за тайно измъкване. Неслучайно държим на дисциплината тук. Благодарение на нея оцеляваме. Така че — направи ни услуга и дръж панталоните си намясто. Ще я видиш на сутринта.

Но имам чувството, че сутринта е на милион години разстояние от този момент.

ПЕТДЕСЕТА ГЛАВА

Близначките още спят, когато някой почуква на вратата. Тана и Ранда ми показаха къде се намира дамската тоалетна и снощи имах възможност да се изкъпя, но все още нося възголемите дрехи на Кенджи. Усещам се леко комична, крачейки тихо към вратата.

Отварям я.

Примигвам.

— Здравей, Уинстън.

Той ме оглежда от глава до пети.

— Касъл реши, че вероятно ще искаш да смениш дрехите си.

— Носиш ми друго облекло?

— Да, нали ти казах? Приготвили сме ти нещо специално.

— О! Еха! Звучи страхотно.

Излизам безшумно и тръгвам след Уинстън по тъмните коридори. Подземният свят е тих, обитателите му още спят. Питам Уинстън защо е дошъл толкова рано.

— Предположих, че ще искаш да се запознаеш с останалите на закуска. Така ще можеш да се включиш в обичайната тукашна рутина, дори да започнеш с тренировките. — Той ми хвърля един поглед през рамо. — Всички се стараем да впрягаме способностите си по възможно най-ефективния начин. Не е хубаво да нямаш контрол върху тялото си.

— Чакай малко... и ти ли имаш *способности*?

— Точно 56 души сме. Другите са роднини, деца или близки приятели, които ни помагат с всичко останало. И да, един от 56-те съм. Също като теб.

Едва не настъпвам обувките му в стремежа си да поддържам темпото на дългите му крака.

— И какво точно можеш да правиш?

Той не отговаря. Не съм сигурна, но май се изчервява.

— Извинявай... — отстъпвам аз. — Не исках да си пъхам носа, където не ми е...

— Няма нищо — прекъсва ме той. — Просто способността ми е леко глупава. — От гърлото му се изтръгва кратък, тежък смях. — Защо ли точно такава трябваше да ми се падне... — Въздъхва той. — Твоята поне е *интересна*.

Спирам намясто. Смаяна. Ужасена.

— Да не мислиш, че това е някакво състезание? За най-смахнат магически трик? За най-болезнен номер?

— Не исках да кажа това...

— Не намирам нищо *интересно* в това да убиваш хора по случайност. Хич не е интересно да се страхуваш да докоснеш друго живо същество.

Челюстите му са стегнати.

— Нямах това предвид. Просто... ще ми се да бях по-полезен. Това е.

Скръствам ръце.

— Не си длъжен да ми казваш, ако не искаш.

Той врътва очи. Прокарва пръсти през косата си.

— Ами аз просто... просто съм много... гъвкав — казва накрая.

На мозъка ми му е нужно известно време да обработи признанието му.

— Тоест... можеш да се огъваш на фльонга?

— Ами да. Или да се разтягам, ако е необходимо.

Зяпам го така неприкрито, че вероятно се излагам.

— Може ли да видя?

Той прехапва долната си устна. Наглася очилата си. Оглежда се в двете посоки на празния коридор. И увива ръка около кръста си. Два пъти.

Пуля се насреща му като мъртва риба.

— Леле!

— Глупаво е — измърморва той. — И безполезно.

— Да не си луд? — Отдръпвам се назад да го огледам. — Това е *невероятно*.

Но ръката му вече е нормална и той върви напред по коридора. Налага ми се подтичвам, за да го настигна.

— Не се ядосвай толкова — опитвам да го утеша аз. — Няма от какво да се срамуваш. — Но той изобщо не ме слуша и започвам да се питам кога ли съм успяла да се превърна в мотивационен говорител.

Навярно когато се научих да не се мразя, а да се приемам такава, каквата съм. Когато стана възможно сама да избирам житейския си път.

Уинстън ме отвежда в стаята, където го срещнах за първи път. Същите бели стени. Същото малко легло. Само че този път Адам и Кенджи ме чакат вътре. Сърцето ми превключва на скорост и ненадейно ме обзема притеснение.

Адам е на крака. Стои изправен без чужда помощ и изглежда свършено. Приказно. Невредим. По тялото му не се вижда и капчица кръв. Пристъпва напред със съвсем лек дискомфорт и ми се усмива без всякакво затруднение. Кожата му е малко по-бледа от обичайното, но направо сияе в сравнение с вида ѝ от нощта на пристигането ни. Очите му се открояват на фона на естествения му тен като бледосини проблясъци в среднощно небе.

— Джулиет — казва той.

Не мога да откъсна поглед от него. Не мога да спра да му се дивя. Да ликувам при мисълта, че е невредим.

— Здравсти — скалъпвам с усмивка.

— Добро утро и на теб — намесва се Кенджи.

Стръскам се. Порозовявам като лятно слънце по залез и се смалявам с неговата скорост.

— О, здравей! — Махвам сковано в негова посока.

Той изсумтява.

— Така. Да приключваме с тази работа, какво ще кажете? — Уинстън се отправя към една от стените, която се оказва гардероб. Вътре има едно-единствено цветно петно. Той го сваля от закачалката.

— Бихте ли, ъм, ме оставили насаме с нея?

Уинстън сваля очилата си. Потрива очи.

— Трябва да следвам протокола. Длъжен съм да ѝ обясня всичко...

— Знам... няма проблем... ще те оставя да го свършиш след това. Ще отнеме само минутка, обещавам. Не съм имал възможност да си поговоря с нея, откакто пристигнахме.

Уинстън свъсва вежди. Поглежда ме. Поглежда Адам. Въздъхва.

— Хубаво. Но после се връщаме. Трябва да се уверя, че всичко е по мярка, и да проверя дали...

— Идеално. Съгласни сме. Благодаря, приятел... — и Адам ги избутва през вратата.

— Чакай малко! — Уинстън отваря затръшнатата в лицето му врата. — Поне я накарай да облече костюма, докато чакаме.

Адам зяпа купчинката дрехи в протегнатата ръка на Уинстън. Уинстън потърква чело и измърморва нещо за това, че хората постоянно му губели времето, а Адам едва сдържа усмивката си. Обръща поглед към мен. Аз свивам рамене.

— Добре — казва той, грабвайки костюма. — Но сега вече трябва да излезеш... — И той отново ги изгонва в коридора.

— Ще чакаме *пред вратата*! — провиква се Кенджи. — На кажи-речи пет секунди разстояние...

Адам затваря вратата след тях. Обръща се. Очите му прогарят дупки в мен.

Не знам как да укротя сърцето си. Опитвам да проговоря, но неуспешно.

Той пръв намира път към гласа си.

— Така и не ми се удаде възможност да ти благодаря — казва ми.

Аз свеждам очи. Преструвам се, че лицето ми не е на път да пламне. Щипвам кожата си без всякаква причина.

Той пристъпва към мен. Плътнo до мен. Хваща ръцете ми.

— Джулиет.

Аз надниквам към него.

— *Ти спаси живота ми.*

Прехапвам вътрешната страна на едната си буза. Струва ми се глупаво да отговориш на подобно изказване с нещо от рода на „За мен беше удоволствие“. Не знам какво да правя.

— Просто се радвам, че си добре — скалъпвам накрая.

Той се взира в устните ми, а аз тръпна от болезнен копнеж. Целуне ли ме сега, едва ли ще му позволя да спре. Той вдишва рязко. Като че ли си спомня, че държи нещо в ръце.

— А! Май ще е добре да се преоблечеш. — Подава ми нещо малко и лилаво. Изглежда направо миниатюрно. Като детска дрешка. Тежи колкото перце.

Вдигам празен поглед към него.

Той се ухилва.

— Пробвай го.

Поглеждам го другояче.

— О! — Той отскача назад леко засрамен. — Вярно... аз ще...
ще се обърна...

Изчаквам да се обърне с гръб към мен, преди да въздъхна. Оглеждам се наоколо. Май в стаята няма огледала. Събличам големите си дрехи. Пускам ги на пода. Стоя чисто гола в средата на стаята и за момент се чувствам парализирана. Но Адам не смее да се обърне. Не казва и дума. Разглеждам лъскавия лилав плат. Предполагам, че се разтяга.

Така и се оказва.

В интерес на истината костюмът е неочаквано лесен за обличане — сякаш е бил ушит специално за моето тяло. Има си подплата на мястото, където би се падало белъто ми, платът е допълнително подсилен в областта на гърдите ми, яката стига чак до врата ми, ръкавите — до китките ми, крачолите — до глезените ми, а с помощта на ципа ще обгърне цялото ми тяло. Опипвам свръхфината материя. Имам чувството, че не нося нищо върху себе си. Цветът ѝ е наситено лилав, прилепва плътно, но не и стегнато по мен. Позволява на кожата ми да диша и е учудващо удобна.

— Как е...? — интересува се Адам. Звучи напрегнато.

— Ще ми помогнеш ли с ципа?

Той се обръща. Устните му се отварят, потрепват, оформят невероятна усмивка. Веждите му сякаш докосват тавана. Така се притеснявам, че не знам накъде да погледна. Той пристъпва напред и аз се обръщам към него, нетърпелива да скрия лицето си, докато рояк пеперуди пърхат в гърдите ми. Адам докосва косата ми и осъзнавам, че тя се спуска чак до кръста ми. Май е крайно време да я подстрижа.

Пръстите му са толкова внимателни. Премията лъскавите вълни през едното ми рамо, за да не ги заципе с ципа. Плъзва пръсти от тила ми надолу до извивката на кръста ми и началото на ципа. Едва стоя на краката си. Гръбнакът ми провежда електричество, достатъчно да захрани цял град. Той ме закопчава бавно. Спуска длани по очертанията на тялото ми.

— Боже, изглеждаш невероятно — са първите му думи.

Обръщам се. Той притиска юмрук до устата си, мъчейки се да прикрие усмивката си, да попречи на думите да се търкулнат от устните му.

Докосвам плата. Решавам, че е редно да кажа нещо.

— Много е... удобен.

— Сексапилен.

Вдигам очи.

Той клати глава.

— Безумно сексапилен.

Пристъпва напред. Поема ме в прегръдките си.

— Приличам на гимнастичка — измърморвам аз.

— Не — прошепва той, горещ горещ горещ до устните ми. — Приличаш на супергероиня.

ЕПИЛОГ

Все още тръпна, когато Кенджи и Уинстън нахлуват в стаята.

— И по какъв начин този костюм би трябвало да улеснява живота ми? — питам всеки един от тях, готов да ми отговори.

Само че Кенджи е замръзнал намясто и ме оглежда най-безочливо. Отваря уста. Затваря я. Пъхва ръце в джобовете си.

Уинстън взема думата.

— Целта му е да реши проблема с допира ти — обяснява той. — Вече няма нужда да покриваш всеки сантиметър от кожата си в този непредсказуем климат. Материята е създадена така, че да те разхлажда или затопля в зависимост от температурните условия. Лека е и позволява на кожата ти да диша. Няма да ти даде възможност да нараниш някого неволно, но в същото време ти дава шанс да докоснеш някого... умишлено. В случай че някога ти се наложи.

— Страхотно.

Той се усмихва. Широко.

— Пак заповядай.

Оглеждам костюма по-щателно. Едно не разбирам.

— Но ръцете и краката ми са напълно открити. Как ще...

— Ох, да му се не види — прекъсва ме Уинстън. — За малко да забравя. — Той хуква към гардероба и изважда чифт ниски черни боти и черни ръкавици до лакътя. Подава ми ги. Опипвам меката кожа на аксесоарите и се дивя на пружиниращата гъвкава подметка на ботите. Имам чувството, че с тях мога да танцувам балет и да пробягам цял километър. — Би трябвало да са ти по мярка. Част са от екипа ти.

Нахлузвам си ръкавиците и свивам юмруци, обувам ботите и се надигам на пръсти, блаженствам в новия си тоалет. Чувствам се непобедима. За пръв път в живота си си мечтая за огледало. Погледът ми отскача от Кенджи към Адам, сетне към Уинстън.

— Е, какво ще кажете? Добре ли ми стои?

Кенджи издава странен звук.

Уинстън изглежда отегчен.

Адам не може да свали усмивката от лицето си.

Запътваме се към коридора след Кенджи и Уинстън, но Адам ме спира и сваля лявата ми ръкавица. Хваща ръката ми. Преплита пръсти с моите. Огрява ме с усмивка, която съумява да целуне сърцето ми.

Оглеждам се наоколо.

Свивам ръката си в юмрук.

Докосвам материята, обгърнала кожата ми.

Чувствам се прекрасно. Усещам костите си подмладени, кожата си — изпълнена с живот и енергия. Поемам големи глътки въздух и се наслаждавам на вкуса му.

Настъпват промени, но този път не се страхувам. Този път знам коя съм. Този път съм взела правилното решение, избрала съм правилната страна. Чувствам се в безопасност. Самоуверена.

Развълнувана дори.

Защото този път...

съм готова.

БЛАГОДАРНОСТИ

Безкрайно съм признателна на:

Съпруга ми — който е най-добрият ми приятел, най-големият ми почитател и единственият мъж на света, познаващ сърцевината на ума ми. Ти си най-ярката звезда в моята вселена.

Родителите ми, които ме насърчават във всеки един миг от живота ми и нито веднъж не се усъмниха в мен, не сломиха надеждите ми. Вдъхновяват ме всеки божи ден.

Братята ми, защото никой не знае историите ни като нас самите. Защото сме единни. Защото винаги сте вярвали в мен и аз вечно ще вярвам във вас.

Тана и Ранда за всичко. За всеки момент, прекаран с вас, за всяка окуражителна дума, за всеки смях и скъп спомен. До мен сте от самото начало.

Сара, която ми вдъхна смелост. Ти държа ръката ми в моментите, когато имах най-голяма нужда от това, и никога няма да го забравя.

Джоди Риймър, най-великолепния свръхчовек, когото познавам. Изпълни дните ми с падащи звезди и един ден ще взема луната от небето, за да я пхна в пощенската ти кутия.

Алек Шейн, който ми даде шанса, променил живота ми.

Тара Уийкъм, най-добрата редакторка, за която може да си мечтае едно момиче. Неповторима си и те боготворя. Все още не мога да повярвам какъв късмет извадих.

Огромни благодарности на всички от „Harper Collins“ и „Writer’s House“, които се трудиха неуморно зад кулисите, за да сбъднат мечтите ми: Мелиса Милър, Сесилия де ла Кампа, находчивите ми редакторки — благодаря, благодаря!

На всичките мои първи читатели, включително Сумая, Бахаре и Саба, както и на великолепните ми приятели от писателския ми интернет блог и страницата ми в Туитър, които внасят толкова много слънце и красота в дните ми: благодаря ви, че споделихте

приключението ми и ме удостоихте с приятелството си — дано съзнавате, че оставам ваша заклета почитателка.

А на всеки читател, отворил книгата ми: Е, къде щях да съм без вас?

Благодаря, благодаря, благодаря!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.